

காடுநூறு ரூ— எத்திய
யாத். மாநாத குடி ரூ
கிளாஞ்சர வார நினினதுப்
பேர— : டி.

முதல் பரிசு பெழுபவர்
தூண்டி தாங்கள்

மீன்புட்டி,
R. V. முனை
(பீரவாந ஜெகில்லா)

கலைஞர் கார்ட். பி. கந்தரபுரிசீல
677/9, கடற்கரை வீதி
யாழ்ப்பானம்

கலைவாசியின் புத்தக இணையதா
ல, பிரதிவெளி.
யாழ்ப்பானம்.

பொம்மை வண்டி

பத்து அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு நாடகம்

நவாலியுர் சோ. நடராசன்

கலைவாணி வெளியீடு

பிப்ரவரி — 1964

பதிப்புரிமை பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது

இந்நாடகத்தை அரங்கில் நடிக்கவோ
திரைப்படமிடவோ விரும்புவோ ர்
ஆசிரியரின் அனுமதியின்றிச் செய்
யக்கூடாது. அனுமதிக்கு கலைவாணி
அச்சகத்தாருக்கு எழுதுக.

பொம்மை வண்டி

வடமொழியில்

சுத்திர மகாகவி இயற்றிய நாடகம்

தமிழில்

நவாலியூர் சோ. நடராசன்

செய்தது

அச்சுப் பதிவு :

கலைவாணி அச்சகம்,

10, மெயின் வீதி,

::

யாழ்ப்பாணம்.

வணக்கம்

1. விழித்திருக்கும் போதெல்லாம்
மேலான பேரின்பக்
களிப்பினிலே யைப்புலனுங்
கலக்க வழிசெய்வாள்
2. உறங்குகின்ற போதெல்லா
முயிர்ப்பாடுடனுகித்
திறங்கானுச் சாந்தநிலை
திளைக்க வகைசெய்வாள்
3. உள்ளத் தொளியாயென்
நுயிர்க்கிணிய நல்லுருவாய்க்
கள்ளத்தை எல்லாங்
களைந்தென்னை யாட்கொள்வாள்
4. பாங்கான ஞானப்
பசுங்கொடியென் னெஞ்சத்தே
நீங்கா திருந்தசெயல்
நினைந்திந்நூல் சாத்துகிறேன்
5. கேட்டதையெல் லாங்கொடுப்பாள்
கேடில் பெருநிதியம்
கூட்டிவைப்பாள் கைம்மாறு
கொடுக்குந் தரமாமோ
6. சொல்லாற் புஜைந்த பொருள்
தொல்லுலகு நன்கறியும்
சொல்லாற் புஜையாத
தொல்பொருளை யாரறிவாற்

வேறு

விழித்த பொழுதில் விழுமியபே ரின்பக்
களிப்பிற் புலன்கள் கலக்க - விழியா
உறக்கத்தி லேயுயிர்ப்பா யுள்ளொளியா ஞை
மறக்கத் தகுமோ மனம்.

நவாலியூர் சோ. நடராசன்

இதுவரை வெளியிட்ட வேறு நூல்கள்

1. கீதாஞ்சலி (கவிதை)
2. மேகதூதம் (கவிதை)
3. பூவை விடுதூது (கவிதை)
4. இதோபதேசம் (கதை)
5. பஞ்சதந்திரம் (கதை)
6. சாகுந்தலம் (நாடகம்)

தயாராகிவரும் நூல்கள்

1. சொப்பன வாசவ தத்தம் (நாடகம்)
2. போலி அதிகாரி (நாடகம்)
3. கல்யாணத் தரகர் (நாடகம்)
4. வடமொழி இலக்கிய வரலாறு
செம்மொழிக் காலம்
5. வங்கத்துச் செங்கதீர்
தாகூரின் வாழ்வும் எழுத்தும் (விமரிசனம்)
6. மொழிப்பயிற்சி (கட்டுரை)
7. தசகுமார சரிதம்
தண்டியின் அமரகாவியம் (நாவல்)
8. வானத்து நீலம் (கவிதைத் தொகுதி)
9. வாசுக் குட்டிமகள் (சிறுகதைத் தொகுதி)
10. வினாக்களின் சாகசங்கள்
(சிறுவர்க்கான நவீனம்)

நாடக பாத்திரங்கள்

(நாடக மாந்தர்)

ஆண் பாலார்

சாருதத்தர் :

உச்சைனியிலுள்ள அந்தண வணிகன். நாடகக் காப்பியத் தலைவன்.

ரோகசேனன் :

சாருதத்தனுக்கு மகனு சிறுவன்.

மைத்திரேயன் என்

சாருதத்தனுடைய உயிர் நண்பன்.

ஈகாரன் என்னும்

பாலக அரசனுக்கு மைத்து னன் முறையானவன். நாடகத் தில் வரும் கொடியவன்.

விடன் :

சகாரனுடைய நண்பன்.

சேடன் என்னும்

சகாரனுக்குப் பணியாள் புரட்சித் தலைவன்; மதனிகை யின் காதலன்.

ஆறியகன் என்னும்

பாலகன் அரசை வீழ்த்தி அர சுக் கட்டிலேறியவன்.

(இடைகள்)

சாருதத்தனுக்கு நாவிதனுய மைந்தவன். பின்னர் சூதாட்டக்காரனும் ஈற்றில் புத்தபிக்குவானவன்.

மாதுரன் :

சூதாட்டச்சாலை நடத்துவோன் சூதாட்டக்காரன்; புரட்சிக் கட்சியைச் சேர்ந்தவன்.

தர்த்துரகன் :

சூதாட்டக்காரன்

தூதகரன் :

வீரகன் :	நகரத்து நீதிபதி
சந்தனகன் :	இராணுவ உத்தியோகத்தன்
விடன் :	வசந்தசேனையின் பணியாள்
சேடன் (கும்பிலகன்) :	வசந்தசேனையின் பணியாள்
கருணபூரகன் :	வசந்தசேனையின் பணியாள்
அதிகரணிகன் :	நீதிபதி
செட்டி - காயத்தன் :	நீதிமன்ற உத்தியோகத்தர்
சண்டாளர் இருவர் :	வசந்தசேனை வீட்டு வேலைக் காரன்
பந்துலன் :	நீதிமன்றப் பணியாள்
சோதனகன் :	அரங்கு இயக்குநன்
சூத்திரதாரன் :	

பெண் பாலார்

வசந்தசேனை :	காப்பியத் தலைவி; அவ்வூர்க் கணிகை மாது.
மதனிகை :	வசந்தசேனையின் தோழி; சர் விலகனை மணஞ்ச செய்கிறுள்.
சேடி :	வசந்தசேனையின் பணிப்பெண்
விருத்தை :	வசந்தசேனையின் தாயார்
தூதை :	சாருதத்தர் மனைவி
ரதனிகை :	சாருதத்தர் வீட்டுப் பணிப் பெண்.
நட :	சூத்திரதாரன் மனைவி

நாடகத்தில் தோன்றுத் பாத்திரங்கள்

பாலகன் :	உஞ்சை (அரசன் உச்சைசனி)
சூர்ணவிருத்தன் :	சாருதத்தனுடைய நண்பன்
ரேபிலன் :	சங்கீத வித்துவான்; வணிகன்;
வசந்தசேனையின் சகோதரன், நகரக்காவலர்	சாருதத்தனுடைய நண்பன்.

முதலியோர்

முகவுரை

I

உச்சைசனியிலே அந்தணர் குலத்திற் பிறந்து வியா
பாரத்தைத் தொழிலாகக் கொண்ட சாருதத்தன் என்
னும் பெருஞ் செல்வன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன்
தானீட்டிய பொருளை வரையாது வழங்கிப் பெருவள்ளல்
என்ற புகழையும் பெற்றுன். ஆனால் விதி வசத்தால்
அவன் செல்வங் கரைந்து போகவே வறியவனுனைன்.
“தேவர்கள் குடித்து எஞ்சிய ஒற்றைக் கலையுடன் விளங்
கும் அமாவாசைப் பிறைச்சந்திரன் மிக அழகாயிருப்பது
போலத் தன் செல்வத்தையெல்லாம் உற்றுர்க்கு உதவி
வறுமையடைந்தான்”. அவனுக்கு அஃது, அத்துணைத்
துன்பத்தைக் கொடுக்கவில்லை. வழக்கம்போல அவனி
டம் வரும் நண்பரும், சுற்றத்தாருங் கூடக் கைவிட்டு
விட்டார்களே என்பதுதான் அவனை வாட்டிற்று. கேட்ட
வர்க்கு ஒன்றைக் கொடுக்கப் பொருளில்லையே என்பது
அவனுக்கு மிக்க துண்பத்தையளித்தது. ஏனைய
நண்பர் அவனைக் கைவிட்டபோதிலும், உயிர் நண்பனை
மைத்திரேயன் அவனை விடவில்லை.

சூரணவிருத்தன் என்னும் நண்பன் சாருதத்தனுக்கு
ஒரழகிய மேலங்கியை மைத்திரேயர் மூலம் அனுப்பு
கிறுன். மாலையில் இல்லுறை தெய்வங்களுக்கு வழிபாடு
முடித்துக்கொண்டு சாருதத்தர் வெளியே வரும்பொழுது
மைத்திரேயர் அந்த மேலங்கியைச் சாருதத்தரிடம்
கொடுக்கிறார். அப்போது அந்நகரத்துக் கணிகையான
வசந்தசேனை அரச வீதியில் உலாவிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.
அதே வழியால் அந்நேரத்திலே அரசனுடைய அந்தப்பு
ரப் பெண்ணென்றுத்தியின் சகோதரனை சகாரன் என்ப
வன் தனது பரிசாரகரான விடன், சேடன் என்பவரோடு
வருகிறார்கள். அப்போது பல காலமாகவே வசப்படுத்த
வேண்டுமென அவன் விரும்பியிருந்த வசந்தசேனை
தென்படவே அவனைப்பின் தொடருகிறார்கள். “எங்கே
போகிறுய்? ஓடுகிறுயா? விழுந்துவிடப் போகிறுய்.

நில்! நங்காய், சற்றுத் தாமதி, நெருப்புத்தணவில் விழுந்த இறைச்சித் துண்டுபோல என்னுள்ளம் வேகி ரது” என்றெல்லாம் சகாரன் வேண்டுகிறுன். இரவும் அனுகிவிட்டது. இருள் சூழ்ந்துகொண்டது. கொடுமை நிறைந்த சகாரனும் அவனுடைய பணியாட்களும் தன்னை இன்னற்படுத்துவாரென நினைத்து அவள் தெரு நெடுகே ஒடும்பொழுது ஒரு வீட்டின் பக்கக்கதவு திறந்திருப்பதைக் காண்கிறுள்.

அதே சமயம் சாருதத்தர் கட்டளைப்படி மைத்திரேயர் சத்தமாதருக்குப் பலியிடுதற்காக வீட்டின் பக்கக் கதவால் வெளியே செல்ல முற்படுகிறார். நிவேதனத்தையும், விளக்கையும் தோழியான இரதனிகை கையிலே கொடுத்து அவளைப் பக்கத்துக் கதவால் முன்னே செல்லுமாறு கூறுகிறார். அவள் விளக்கை ஏந்திக்கொண்டு கதவைத் திறக்கும் சமயம் சகாரனுக்குப் பயந்து ஓடிவந்த வசந்தசேனை அந்த விளக்கை அணைத்துவிட்டுத் திறந்திருந்த அந்தக் கதவின் வழியாகச் சாருதத்தர் வீட்டில் நுழைகிறார். இரதனிகை வெளியே தென்பட அந்த இருட்டில் வசந்தசேனையைக் கலைத்து வந்த சகாரன் இரதனிகையை, வசந்தசேனை யென்று நினைத்துப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறார். இதற்கிடையில் வசந்தசேனை உள்ளே நுழைந்துவிடவே, மைத்திரேயன் சகாரன். செய்த குறும்புத்தனத்தைக் கண்டு வெகுண்டு அவனையும் அவனுடைய பணியாட்களையும் கலைத்துவிடுகிறார். அப்போது விடன், மைத்திரேயனிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதோடு சாருதத்தரிடம் இந்தச் சம்பவத்தைக் கூறவேண்டாமென ஒரு வரமுங் கேட்கிறார். உத்தமச் சாருதத்தருடைய குணநலங்களைப் பற்றிச் சகாரனுக்கும் கூறுகிறார்.

“ஏழைகளின் கற்பகதரு, நற்குணங்களென்னும் பழங்களின் நிறைவால் வளைந்தவன். நல்லவரை உபசரிக்கும் இல்லறத்தான்; கற்றேர்க்குக் கண்ணேடி; உயர்

நலமுடையவர்க்கு உறைகல்; ஒழுக்கத்தின் கடல்; நற் கருமங்களையே செய்வோன்; ஆண்மையின் களஞ்சியம், கண்ணேட்டம், உதாரகுணம் என்பவற்றுக்கு உறைவிடம்” என்றெல்லாம் வருணிக்கிறுன்.

சாருதத்தன் வசந்தசேனையைக் கண்டு மகிழ்ச்சி யடைந்த போதிலும் தன் வறுமையை எண்ணி வாடு கிறுன். வசந்தசேனை தன்னுடைய அணிகலன்களை ஒரு பொதியாகக் கட்டி அதை அடைக்கலமாகச் சாருதத்த ரிடம் கொடுக்கிறுன். இரவிலே கள்ளர் நடமாடுந் தெரு வில் அணிகலன்களையணிந்து செல்வது ஆபத்தென எண்ணி அவ்வாறு செய்து கொள்வதாகச் சாருதத்த ருக்குக் கூறுகிறுன். பின்னர் சாருதத்தர் அவளை அவள் வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்று விட்டுவிட்டு வந்துவிடு கிறார்.

வசந்தசேனை, சாருதத்தரைக் காணும்வாய்ப்புத் தனக்கு அடிக்கடி உண்டாக வேண்டுமென்ற எண்ணைத்தினாலேதான் அந்த அணிகலன்களைச் சாருதத்தரி டம் அடைக்கலம் வைத்தாள். இவ்வாறு அவள் சாருதத்தரிடம் காதல்கொண்டிருந்தாள். சாருதத்தனுடைய சம்வாக்கன் தன் எசமான் வறுமையுற்றதால் வேலையிழந்து சூதாட்டத்தில் ஈடுபட்டான். ஓராட்டத்திலே 10 தங்கக் காசைத் தோற்றபடியால் அதைக் கொடுக்க இயலாது ஓடுகிறுன். சூதாட்டம் நடத்திய மாதுரனும், சூதாடி வெற்றி பெற்ற சூதனும் தோற்றேநும் சம்வாக்களைத் துரத்திச் சென்று இமிசைப்படுத்துகிறார்கள். அந்த வழியே தர்துரகன் என்ற அரசியற் புரட்சிக் காரன் வருகிறுன். அரசாளும் பாலகமன்னனுக்கெதி ராக எழுந்த புரட்சிக்கு ஆதரவளிப்பவன் தர்துரகன். அவன் ஆரியகன் என்ற இடையர் சிறுவன் அரசனு வான் என்னும் சித்தர் வாக்கில் நம்பி, நாட்டிலே நடக்கும் அந்திகளுக்கெதிராக எழுந்த புரட்சிக்கட்சி

யில் சேர்ந்தவன். சம்வாககளைத் தப்பவைப்பதற்காக மாதுரன் கண்ணிலே மண்ணைத் தூவிவிட்டு நழுவி விடுகிறான். சம்வாககள் தப்பியோடும்போது தற்செயலாக வசந்தசேனையின் வீட்டில் நுழைந்து தனக்கு நிகழ்ந்தவற்றையும் தான் சாருதத்தருடைய சம்வாககளைப்பதையும் வசந்தசேனைக்குக் கூறுகிறான். உடனே வசந்தசேனை அவனுக்கு மிக்க சன்மானஞ் செய்கிறான். சம்வாககளைக் கலைத்துக்கொண்டுவந்த மாதுரனும் சூதனும் வசந்தசேனை வீட்டுக்கே வந்துவிட்டார்கள். வசந்தசேனை விலையுயர்ந்த ஒருவளையலைக் கழற்றி மதனிகைமூலம் சம்வாககளுடைய கடனைத் தீர்ப்பதற்குக் கொடுத்தனுப்புகிறான். இதையெல்லாம் பார்த்து வாழ்க்கையில் வெறுப்புக் கொண்ட சம்வாககள் புத்தபிக்குவாக விரதம் பூணுகிறான்.

இவ்வாறு புத்தபிக்குக் கோலத்தில் சம்வாககள் போகும்போது வசந்தசேனையின் யானையொன்று மதங்கொண்டு வீதியில் குழப்பஞ் செய்கிறது. யானை பிக்குவைத் துதிக்கையாற் பிடித்துக் கொல்லுந்தறுவாயில் வசந்தசேனையின் பணியாளான கருணாபூரகன், அந்தயானையை அடக்கிப் பிக்குவை மீட்கிறான். அதைக் கூட்டத்திலே பார்த்துக்கொண்டு நின்ற சாருதத்தரதன்னுடைய மல்லிகை மணமூட்டிய மேலங்கியை அவனுக்குக் கொடுக்கிறார். கருணா பூரகன் நடந்ததெல்லாவற்றையும் வசந்தசேனைக்குக் கூறுகிறான். அதைக்கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்த வசந்தசேனை நிலாமுற்றத்திலேறி நின்று சாருதத்தர் வீதியிற் போவதைப் பார்க்கிறான்.

சிலநாட்களின் பின்னர், வசந்தசேனையின் தோழியான மதனிகைமீது காதல்கொண்ட சர்விலகன் என்பவன் அவளை அடிமைத் தொழிலிலிருந்து மீட்டு கல்யாணஞ் செய்துகொள்வதற்காகப் பொருள் தேடுகிறான்.

சாருத்தனுடைய வீட்டுக்கு இரவிலே கன்னமிட்டு வசந்தசேனை அடைக்கலப்பொருளாகக் கொடுத்த அணிகலன்களைத் திருடுகிறுன். தன் வீட்டில் களவு போனதும், அதுவும் அடைக்கலப் பொருளாக வைத்த அந்த அணிகலன்கள் திருட்டுப்போனதும் சாருத்தனுக்கு மிக்க துயரை உண்டாக்குகின்றன. தன்மானத்தைக் காக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால், களவு போன செய்தியை இரகசியமாக வைத்துக்கொண்டு வசந்தசேனையின் அணிகலனுக்குப் பதிலாகத் தன் மனைவியான கற்புடைய தூதையின் விலையுயர்ந்த களுத்தணியொன்றை வசந்தசேனைக்கு அனுப்புகிறுர். அவள் வைத்த அடைக்கலப் பொருளைத் தான் சூதாடித் தோற்றுவிட்டதாகப் பொய் சொல்லிச் செய்தியனுப்புகிறுர். கணவனிடம் அடைக்கலம் வைத்த பொருள் களவுபோனதையெண்ணி வருந்திய தூதை தன்னுடைய அணிகலனை மனமுவந்து கொடுக்கிறார்கள். தன் கணவனுடைய மானத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று அவள் மிக்க கருத்துடையவளாகிறார்கள்.

சாருத்தர் வீட்டிலே கன்னம் வைத்துத் திருடிய அணிகலனைச் சர்விலகன் எடுத்துக்கொண்டு வசந்தசேனை வீட்டுக்குப் போகிறுன். அங்கே மதனிகையைக் கண்டு தான் கொண்டுவந்த திருட்டுப்பொருளைக் காட்டி அதைத்திருடிய வரலாற்றையும் கூறுகிறுன். சாருத்தர் வீட்டிலே திருடியதாகக் கூறியதும் மதனிகை அறிவு இழந்தவளாய்ச் சிறிதுநேரம் மூர்ச்சித்தபின் அறிவுவரப் பெற்றெழுகிறார்கள். “சாருத்தர் வீட்டில் யாருக்காவது தீங்கு விளைத்தாயா?” என்று சர்விலகனைக் கேட்டு ஒருவருக்கும் இன்னலுண்டாகவில்லை யென்பதையறிந்ததும் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். இதையறிந்த சர்விலகன் பெருங்கோபங்கொண்டவனும் மதனிகைமாட்டு அழுக்காறுகொண்டு அவளைத் திட்டுகிறார்கள். பின்னர் பெண்ணினத்தையே வாய்க்கு வந்தபடி

பேசியபின், சாருதத்தரை வஞ்சந்தீர்ப்பதாகப் பழி கூறிப் புறப்படுகிறான். உடனே மதனிகை அந்த அணிகலன்களின் வரலாற்றைக்கூறி அவனை உண் மையை உணரச் செய்கிறான். இவற்றையெல்லாம் வசந்தசேனை ஒளித்துநின்று கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறான். பின்னர் மதனிகை சர்விலகனுடைய திருட்டை மறைப்பதற்காக ஒரு யுக்தி செய்கிறான். சாருதத்தரே இந்த அணிகலன்களை வசந்தசேனையிடம் கொடுக்கச் சொன்னதாகக்கூறி அவற்றை அவளிடம் கொடுக்குமாறு பணிக்கிறான். வசந்தசேனை ஒன்றுந் தெரியாதவள் போலச் சர்விலகன் கூறியதையெல்லாம் கேட்டுவிட்டு அந்த அணிகலன்களைக் கொண்டு வருபவனுக்கே மதனிகையைக் கொடுக்குமாறு சாருதத்தர் கட்டளையிட்டுள்ளார் என ஒரு பொய்யைக்கூறி மதனிகையை அவனுக்கே கொடுத்துவிடுகிறான். வசந்தசேனையின் கூற்றிலிருந்து சர்விலகன் எல்லாவற்றையும் உய்த்து ணர்ந்து கொண்டு மதனிகையைக் கூட்டிச் செல்லும் போது வழியிலே பாலக மன்னன் இடையர் சிறுவனு ஆரியகளைச் சிறைப்படுத்திவிட்டானென்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்டுப் பெருஞ்சீற்றமடைகிறான். ஆரியகளை மீட்கவும் பாலகமன்னனைக் கொல்லவும் திட்டம்போட்டுக் கொண்டு மதனிகையை ரேபிலன் என்ற தன் நண்பன் வீட்டிலே விட்டுவிட்டுப் புரட்சியைத் தூண்ட விரைந்து செல்கிறான்.

இது நிகழ்ந்தபின் சாருதத்தருடைய நண்பனை மைத்திரேயன் அவன் கொடுத்தனுப்பிய ஆபரணத் தோடு வசந்தசேனை வீட்டுக்கு வந்து வீட்டின் பல அலங்காரங்களையும் வியப்போடு நோக்குகிறான். பின்னர் வசந்தசேனையைக் கண்டு, சாருதத்தர் கொடுத்தனுப்பிய கழுத்தனியைக் கொடுக்கிறான். வசந்தசேனை ஒன்று மறியாதவள் போல அதை வாங்கிக் கொண்டு, அன்று மாலையே சாருதத்தரைக்காண வருவ

தாகச் செய்தி சொல்லுகிறார்கள். பெரியமழை பொழிவதற் கான உற்பாதங்கள் தெரிகின்றன ‘‘மேகங்கள் சூழட்டும், இரவு வரட்டும், ஓயாமல் மழை பெய்யட்டும், இவற்றையெல்லாம் நான் பொருட்படுத்த மாட்டேன். என் காதலனைப் பார்ப்பதையே உள்ளாம் விழைகிறது’’ என்று சொல்லிக்கொண்டு வசந்தசேனை அன்றிரவே கொட்டும்மழையில் சாருதத்தன் வீட்டை அடைகிறார்கள். அங்கே அடைக்கலமாக வைத்த அந்த அணிகலன் களைச் சாருதத்தருக்குக் காட்டுகிறார்கள். பின்னர் சாருதத்தரோடு வசந்தசேனை உள்மாடத்தில் நுழைகிறார்கள்.

அடுத்தநாட்காலை, சாருதத்தர், வசந்தசேனையைத் தன் நுடைய வண்டியிலே புட்பகரண்டகச் சோலைக்கு வருமாறு பணித்துவிட்டு முன்னேறியே தான் அங்கு செல்கிறார். சாருதத்தருடைய குழந்தையான ரோக சேனன் அழுதுகொண்டு நிற்பதை வசந்தசேனை காண்கிறார்கள். அடுத்தவீட்டுச் சிறுவன் தங்கத்தினாற் செய்த பொம்மை வண்டியை வைத்துவிளையாடத் தனக்கு மாத்திரம் மன்னினாலான பொம்மைவண்டி வேண்டாமென்று அவன் அழுது முரண்டுபண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதையுணர்ந்த வசந்தசேனை துன்பமடைந்த வளாய்த் தனது ஆபரணங்களையெல்லாம் கழற்றி அவனுடைய மன்வண்டியிலே போட்டு, இவற்றைக் கொண்டு ஒரு தங்கப்பொம்மை வண்டி செய்வித்துக் கொள் என்று கூறுகிறார்கள். பின்னர் சாருதத்தருடைய வண்டியிலேறிப் புட்பகரண்டகம் என்ற சோலைக்குச் செல்லப் புறப்படுகிறார்கள். ஆனால் சாருதத்தருடைய வண்டி வரத் தாமதமாகிறது. அரசனுடைய மைத்துனானை சகாரனுடைய வண்டி அப்போது அங்கே வரவசந்தசேனை தவறுக அது சாருதத்தருடைய வண்டியென எண்ணி அதில் ஏறிவிடுகிறார்கள். சாருதத்தருடைய வண்டியில் சர்விலகஞ்சு சிறை மீட்கப்பட்டுக் கையிலே மாட்டிய சங்கிலியோடு ஓடிவந்த ஆரியக

இடையன் ஏறிக்கொள்கிறுன். சிறையிலிருந்து தப்பி யோடிய ஆரியகளைத் தேடிப்பிடிப்பதற்கு அரசனால் நிய மிக்கப்பட்ட வீரகன், சந்தனகன் என்ற இரண்டு உத்தியோகத்தர் வழியிலே இந்த வண்டியைச் சோதிக்கிறார்கள். சந்தனகன் வண்டிக்குள்ளே பார்த்துவிட்டு ஆரியகளென அறிந்து அவனுக்கு அபயங் கொடுக்கிறுன். “தந்தையென்றாலும் கடமையிலே தாட்சனியங் காட்டமாட்டேன்” என்று உறுதிபூண்ட வீரகளை வண்டிக்குள்ளிருந்த ஆரியகளைப் பார்க்க விடாமலே அவ்விடத்திலிருந்து சந்தனகன் விரட்டிக் கலைத்துவிடுகிறுன். இவ்வாறு ஆரியகள் தப்பிப் பிழைத்துப் புட்பகரண்டகச் சோலையில் சாருதத்தனைச் சந்தித்து அவனிடமும் அபயம் பெறுகிறுன். பின்னர் அவன் புரட்சியில் வெற்றி பெற்று அரசனாகிறுன்.

வசந்தசேனையைக் காணவில்லையே என்று சாருதத்தர் புட்பகரண்டகத்தில் ஏங்கிக்கொண்டு நின்று விட்டு வீடு திரும்புகிறார். அப்போது வசந்தசேனையை ஏற்றிச்சென்ற வண்டி புட்பகரண்டகச் சோலையை அடைகிறது. அங்கே வீடு திரும்புவதற்காக சகாரன் தன்னிரு பணியாட்களான விடன், சேடன் என்பவரோடு வண்டியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறுன். புதிதாகப் பிக்குக்கோலம் பூண்ட சம்வாககன் அங்கே வரச் சகாரன் அவனைத் திட்டி ஏசி அடித்துக் கலைக்கிறுன். வெகுநேரத்தின் பின்னர் சகாரனுடைய பணியாளான தாவரகன் என்ற சேடன் வண்டியை ஒட்டிக்கொண்டு வருகிறுன். உள்ளே வசந்தசேனையிருப்பதை அவன் காணவில்லை. விடன் உள்ளே பார்த்தபொழுது வசந்தசேனை இருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமடைகிறுன். வசந்தசேனையும் தான் தவருகச் சகாரனுடைய வண்டியில் ஏறியதை அப்பொழுதுதான் அறிந்து ஏக்கமடைகிறார்கள். விடன் அவருக்கு அபயமளிக்கிறுன். சகாரனை வண்டிக்குள்ளே

பார்க்கவிடாது தடுத்து “உள்ளே அரக்கி ஒருத்தி இருக்கிறான். வண்டியில் ஏருதே கால்நடையாகவே போய் விடுவோ” மென்று சகாரனுக்கு யோசனை கூறுகிறான். ஆனால் சகாரன் வசந்தசேனையைக் கடைசியாகக் கண்டுவிடுகிறான். உடனே பழைய காமத்தீ அவன் உள்ளத்திலே மூண்டுவிடுகிறது. அவளைப் பலவாறு வசப்படுத்தப் பார்க்கிறான். அவளோ அவளைக் கடுஞ் சொற்களாலே திட்டி உதைத்துத் தள்ளிவிடுகிறான். கோபங்கொண்ட சகாரன் அவளைக் கொன்றுவிடுமாறு விடனையும் பின்னர் சேடனையும் வேண்டிக்கொள்கிறான். அவர்கள் மறுக்கவே தானுகவே வசந்தசேனையின் கழுத்தைத் திருக்கிக் கீழே போட்டுக் காய்ந்த சருகுகளால் அவளுடைய தேகத்தை மூடிவிட்டுப் போய்விடுகிறான். சேடனும் விடனும் திரும்பிவந்தபொழுது அங்கே நடந்த கொலையைப்பற்றி ஒருவருக்கும் கூறக்கூடாதென இருவரையும் வேண்டிக்கொள்கிறான். சகாரன் செய்த செய்கையில் வெறுப்புக்கொண்ட விடன் அவளை விட்டுவிட்டுப்போய்ச் சர்விலகனுடைய புரட்சியிற் பங்கெடுத்துக் கொள்கிறான். தாவரகசேடனை வீட்டுக்குப்போய் மேல்மாடியிலிருக்குமாறு கட்டளையிட்டுவிட்டுச் சகாரன் அவ்விடத்திலிருந்து நழுவி விடுகிறான்.

அத்தருணம் சம்வாககளை அந்தப் பிக்கு அங்கே வந்து மூர்ச்சையுற்று இறவாது கிடந்த வசந்தசேனை மூச்சுத் தெளிந்து தண்ணீர் கேட்பதையுணர்ந்து தண்ணீர் கொடுத்து அவளின் களைப்பை நீக்குகிறான். பின்னர் இருவருமாகப் பக்கத்தேயுள்ளதொரு பெளத்த விகாரைக்குச் செல்கின்றனர்.

பின்னர் சகாரன், வசந்தசேனை கொலையுண்டதைப் பற்றித் தானுகவே, நீதிமன்றத்தில் முறைப்பாடு கொடுக்கிறான். வசந்த சேனையின் தாயாரும், சாருதத்தரும் நீதிமன்றத்துக்கு விசாரணைக்காக அழைக்கப்

படுகின்றனர். சாருதத்தருடைய வண்டியிலேயே வசந்த சேனை, புட்பகரண்டகச் சோலைக்குச் சாருதத்தர் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டுப் போனுளொன்பது உறுதிப் படுத்தப்படுகிறது. வசந்தசேனை சாருதத்தர் மகனுன் ரோகசேனனுக்குக் கொடுத்த ஆபரணங்களை அவனிடம் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுமாறு மைத்திரேயரிடம் சாருதத்தர் கட்டளையிட்டிருந்தார். அதை நிறைவேற்றுவதற்காக அந்த ஆபரணங்களை எடுத்துக் கொண்டு சென்ற மைத்திரேயன் சாருதத்தரை நீதிமன்றத்துக்கழைத்திருக்கிறார்களெனக் கேள்வியுற்று அங்கே விரைந்து செல்கிறுன். வசந்தசேனையைச் சாருதத்தர் கொலை செய்ததாகச் சகாரன் நீதிமன்றத்திலே முறைப்பாடு செய்ததையறிந்த மைத்திரேயன் சகாரனேடு சண்டைக்குப் போகிறுன். அந்த அவதியில் அவனுடைய மடியிலேயிருந்த ஆபரணங்கள் பொலுபொலு வென்று கீழே விழுகின்றன. அவை வசந்தசேனை யுடையவை என்பது தெரிந்ததும் நீதிபதி ஆலோசனை செய்கிறுன். அப்போது வீரகன் வந்து, புட்பகரண்டகத்திலே ஒரு பெண்ணின் பிரேதம் காணப்பட்டதென்றும் அதை நரிகள் தின்று கொண்டிருந்தனவென்றுங்கூறுகிறுன். சாருதத்தன் வேறுவழியின்றி கொலையை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதாகிறது. நீதிபதி சாருதத்தன் பிராமணனுணபடியால் அவனைத் தூக்குமேடையிலே ஏற்றுமல் நாட்டைவிட்டுக் கலைத்துவிடுமாறு அசனுக்குச் சிபாரிசு செய்கிறுன். ஆனால் பாலக அரசன் அவனைத் தூக்கிலுமாறு கட்டளை செய்கிறுன். நீதிபதி அரசன் ஆணையை நிறைவேற்றுமாறு சண்டாளர்க்கு உத்தரவு பிறப்பிக்கிறுன்.

சண்டாளர் சாருதத்தருக்குச் செம்மலர் சூட்டி உடலெல்லாம் செஞ்சந்தனக் குழம்பையப்பி நகரவீதியில் எல்லாரும் பார்க்கத் தூக்குமேடைக்கு அழைத்துச் செல்கிறார்கள். சாருதத்தரின் உயிர் “என்னைய் வற்றிய

விளக்குச்சுடர்போல, அனைந்துகொண்டிருக்கிறது.” ஊர் வலம் சுகாரனுடைய வீட்டைக் கடந்து செல்லும்போது மேல்மாடியிலே சுகாரனுல் ஓர் அறையில் அடைத்து வைக்கப்பட்ட சேடன், பலகணி வழியாகப் பாய்ந்து வீதியில் குதிக்கிறான். அவனுடைய சங்கிலிகள் அறுந்த போதிலும் அவனுக்குக் காயமுண்டாகவில்லை. சுகாரன் இதையறிந்ததும் அவன் உண்மையைச் சொல்லி எல்லாவற்றையும் அம்பலப்படுத்திவிடுவானென்ற அச்சத் தினால் அவனைப் பின்தொடர்ந்து ஓடிச்சென்று அவனுக்குத் தன் கையிலிருந்த தங்கக் காப்பை இலஞ்சுமாகக் கொடுக்கிறான், சேடன் அதை வாங்கி அங்கிருந்த எல்லோருக்குங் காட்டிச் சுகாரன் உண்மையை மறைப்பதற் காகத் தனக்கு அந்தக் கைக்கூவியைக் கொடுத்துள்ளான் எனக் கூறுகிறான். சுகாரன் நிலைமையை உணர்ந்து மிகச் சாதுரியமாக அந்தத் தங்கக்காப்பை இந்தச் சேடன் களவுடுத்துக் கொண்டான் எனவும், அதைக் கண்டுபிடித்ததும் தனது குற்றத்தை மறைப்பதற்காக, வசந்தசேனைக் கொலையில் தன்னைச் சம்பந்தப் படுத்தப் பார்க்கிறான் எனவும் கூறித் தப்பிக்கொள்கிறான். சேடன் சொல்லை எவரும் நம்பாது அவனை அங்கிருந்து கலைத்துவிடுகிறார்கள்.

சாருதத்தனைக் கழுவேற்றுந் தருணத்திலே வசந்த சேனையும் சம்வாககளுன் புத்தபிக்குவும் அங்கே தோன்றுகிறார்கள். சாருதத்தன் நல்ல தருணத்தில் காப்பாற்றறப்படுகிறான். அதையடுத்து சர்விலகன் அங்கே தோன்றுகிறான். பாலக அரசனை மக்கள் கொன்றுவிட்டார்களென்றும் ஆரியகள் அரசனாக்கப் பட்டானென்றும், சாருதத்தருக்குக் குசாவுதி இராச்சியத்தை ஆரியகள் வழங்கியுள்ளானென்றும் சர்விலகன் அறிவிக்கிறான்.

இதற்கிடையில் சண்டாளர் சுகாரனைப் பிடித்துக் கொண்டனர். கூட்டத்திலுள்ளவர் அவனைக் கொல்லு

மாறு கூப்பாடுபோடுகிறார்கள். சாருத்ததன் அவனை விடுதலை செய்யுமாறு சொல்லுகிறான். அத்தருணம், சாருத்தருடைய மனைவி தூதை துயர் தாங்கமாட்டாது அக்கினிப் பிரவேசஞ் செய்யப் போகிறான் என்ற செய்தியைச் சந்தனகன் கொண்டு வருகிறான். எல்லாரும் அங்கே செல்கின்றனர். நல்லதருணத்தில் அவள் காப்பாற்றப்படுகிறான். சந்தனகன் சேனைத்தலைவனுக வும், சம்வாககளுண பிக்கு சர்வ விகார குலபதியாகவும் நியமிக்கப்படுகின்றனர். வசந்தசேனைக்குக் குலப்பெண் என்ற நிலையும் அரசனால் வழங்கப்பட்டு அவள் சாருத்தர் மனைவியாகிறான். இதுவே பொம்மை வண்டி என்ற இந்நாடகத்தின் கதைச் சுருக்கம்.

II

வடக்மொழியிலுள்ள மிகச் சிறந்த நாடகங்களுள் இதுவுமொன்று. இதன் ஆசிரியர் சூத்திரகர் என்ற அரசன் என்பது கர்ணபரம்பரை. நாடகத்தின் ஆழம் கம் என்று சொல்லப்படும் முகவுரையிலே மிருச்சகடிகம் (பொம்மை வண்டி - பொம்மை - பிரதிமை; சகடிகம் - சகடு - வண்டி) என்ற இந்நாடகத்தின் ஆசிரியரைப் பற்றி பின்வருமாறு கூறப்படுகின்றது:—

இதை எழுதிய நாடகாசிரியர் யானையின் நடையும், சகோரப் பறவையின் பார்வையும், முழுமதிமுகமும், அழகிய தோற்றமும் உடையவர். இரு பிறப்பாளரிற் சிறந்தவர். அளக்க முடியாத ஆற்றலுடைய புகழ் பெற்ற கவிசூத்திரகர். இருக்குவேதம், சாமவேதம், கணிதம், கணிகையர்க்குரிய நாட்டியம், சங்கீதம் முதலிய கலைகள், யானைப்பயிற்சி என்பவற்றை நன்கு அறிந்தவர்; சிவபெருமான் அருளால் இருள் நீங்கி ஒளி பெற்ற கண்களை உடையவர். தன் மகனை அரசனுக முடிசூட்டக் கண்டவர். மிக்க வெற்றியோடு அசுவமேத யாகஞ் செய்தவர். நூறு வருடமும் பத்துநாளும் உலகில் வாழ்ந்து அக்கினியில் புகுந்தவர். போரில் ஆர்வ

முடையவர். என்றஞ் சோர்வில்லாதவர். வேதங்களையறிந்தவர்களிலே சிறந்தவர். தவமாகிய செல்வத்தை முடையவர். மாற்றூர் யானைகளோடு நிராயுதபாணி யாய் நின்று போர்ப்புறிய வஸ்லவர். அத்தகைய வேந்தரே சூத்திரகர். அவர் எழுதிய இந்த நாடகத்திலே இளமையும், அழகும், வறுமையுமுள்ள சாருதத்தன் என்னும் பெரிய அந்தண வணிகன் அவந்தி புரியில் வாழ்கிறான். அவனுடைய நற்குணங்களில் ஈடுபட்டாள் வசந்த காலத்து அழகைப் போன்ற வசந்தசேனை. இவ்விருவருடைய உயர்ந்த காதல் விழாவை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசியற்போக்கு, நீதிபிழைத்தமை, கயவர் இயல்பு, ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும் என் பவற்றைப் பொருளாக வைத்து சூத்திரகன் இதை எழுதியுள்ளார்”.

இந்நாடகம் பிரகரணம் என்றவகையைச் சேர்ந்தது பிரகரணமென்ற நாடகவகையில், கதை, உலக வழக்குப் பற்றிக் கவியினால் கற்பனை செய்யப்பட்டதாயிருக்கும் (லெளகியம், கவிகல்பிதம்) அதாவது பிரத்தியட்ச வாழ்விலே மக்கள் நடவடிக்கையைக் காட்டக்கூடியதாயிருக்கவேண்டும். கதாநாயகனும் உலக மக்களில் பார்ப்பானாகவோ, அமைச்சனாகவோ, வணிகனாகவோ இருக்கலாம். அவன் தீரங்கவும், சாந்தமுடையவனுகவுமிருக்கவேண்டும். கதாநாயகி குலமகளாகவோ விலைமகளாகவோ இருக்கலாம். குலமகளைக் கதாநாயகனாகக் கொண்ட பிரகரணம் “சுத்த”ப் பிரகரணமெனவும், மற்றது சங்கீரணப்பிரகரணமெனவும் பரத முனிவரால் வகுக்கப்படுகிறது. நாடகத்தின் தலையாய இரசம் சிருங்காரமாயிருக்கும். வேறு பல சுவைகளும் விரவியேயிருக்கவேண்டும். ஆனால் சிருங்காரமென்னும் உவகைச் சுவையே மேலோங்கி நிற்கும். நாடகம் ஐந்து அங்கங்களுக்குக் குறையாமல் பத்து அங்கங்களுக்கு மேற்படாமலிருக்கவேண்டும்.

பொம்மைவண்டியிலே 10 அங்கங்களுண்டு. சிருங்கார ரசமே தலையாய் சுவையானதும் வேறு பல சுவைகளும் விரவி வருகின்றன. கதை, புராண இதிகாசங்களிலுள்ளதன்று. கவியின் தனிக்கற்பனையிலே பிறந்தது. கதாநாயகன் பார்ப்பனவணிகன். இலக்கணத்திலே கூறியபடி தீரப்பிரசாந்தன். கதாநாயகி கணிகையர்குலப் பெண். எனவே “பொம்மை வண்டி” சங்கீரணப்பிரகரணமாகிறது.

இந்நாடகாசிரியர் வழிவழி வந்த மரபுக்கு மாறுகப் புரட்சி செய்து புதியதொரு நாடகத்தை அமைக்கிறார். இது வடமொழி நாடக அரங்கிலே செய்யப்பட்ட புதியதொரு பரீட்சை. சாருதத்தனுடைய கதை கநாசித்சாகரத்திலே காணப்படும் பழைய கதையான போதிலும் நாடகசிரியர் தமது கலைத்திறமையினால் புதியதொரு நாடகத்தை ஆக்கியுள்ளார். பாத்திரங்கள் மரபையொட்டியதையானபோதிலும் புதிய நோக்கும் உயிர்க்களையுமுடைய தனித்தன்மையைக் காட்டுகின்றன. குணசித்திரம் உலகியல் வாழ்க்கையையொட்டி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. உரைமுறை பேச்சு வழக்கிலும் எளிய நடையிலும், பாத்திரங்களுக்கேற்ற முறைப்படி அமைந்துள்ளது.

பழைய நாடகமரபை ஒரு வியாசமாக வைத்துக் கொண்டு சூத்திரகர் புரட்சிகரமான மாற்றங்களை இந்நாடகத்திலே தெரியமாகச் செய்துள்ளார். பழைய இலக்கணப்படி கதாநாயகன் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் தோன்றவேண்டும். அம்மரபை சூத்திரகர் மீறினார். அரங்கிலே நித்திரை செய்தல், கொலைபுரிதல் போன்ற சம்பவங்களை நடத்திக் காட்டக்கூடாதென்பது பரத முனிவர் கருத்து. ஆனால் இந்நூலாசிரியர் அதையும் மீறி, சாருதத்தரும் நண்பரும் நித்திரை செய்யும் காட்சியும், வசந்தசேனையின் கழுத்தைத் திருகும் காட்சி

யும், கொலைக்களக் காட்சியும் நிகழ்கின்றன. அரங்கிலே கதாநாயகன் மழையில் நாயகியைத் தழுவி நிற்கும் காட்சியை ஆசிரியர் புகுத்தியுள்ளார்.

நாடகத்தின் பெயரும் புரட்சிகரமானது. கதாநாயகனையோ நாயகியையோ, ஏனைய முக்கிய பாத்திரங்களையோ கொண்டு நாடகத்துக்குப் பெயரிடுவது பழைய மரபு. சூத்திரகர், கதையிலே வரும் விளையாட்டுப் பொம்மையான, பொம்மைவண்டியைத்தனது நாடகக் காப்பியத்தின் உருவகப் பொருளாகக் கொண்டு நாடகத்துக்குப் பொம்மை வண்டி எனப் பெயரிட்டுள்ளார். சூத்திரதாரனை ஆரம்பத்திலே பேச்சுவழக்கிலுள்ள பிராகிருதத்தில் பேசவைப்பதும் ஒரு பெரிய மாற்றமாகும். வடமொழி நாடகங்களிலே பொதுமக்களும் பெண்களும் சாதாரண பாஷாயான பிரகிருதத்திலேயே பேசவது மரபு. சூத்திரதாரன் நாடகத்தைச் சபையோர்க்கு அறிவிக்கும்போதோ தன் நடிகையோடு பேசும்போதோ பிராகிருதத்திற் பேசவது வழக்கன்று. ஆனால் சூத்திரகர் அவ்வாறு பேசச் செய்கிறார். இது புதிய இந்நாடகத்திலே அவர் செய்த பர்ட்சைகள் பலவற்றில் ஒன்று எனலாம்.

வடமொழி நாடகங்கள் உயர் வகுப்பினர்க்காகவே எழுதி நடிக்கப்பட்டு வந்தன. அவ்வகை நாடகங்களை வேத்தியல் என்பர். பொதுமக்களுக்குரியவை பொதுவியல் என வழங்கப்பட்டது. உலகியல் வழக்கைப் பொருளாகக் கொண்ட நாடகங்கள் பெரும்பாலும் பொதுவியலுக்கு ஏற்றவையாயமைந்தன. நாடக வழக்கைப் பொருளாகக் கொண்டு மரபு பற்றியெழுந்தவை வேத்தியலுக்கேற்றவையாயமைந்தன. எனவே “நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும் பாடல் சான்றபுல னெறிவழக்கென” இரு வழக்கினையும் பொருளாகக்

கொண்டு நாடகங்களெழுந்தன. உலகியல் வழக்கைப் பொருளாகக் கொண்டெழுந்ததே இந்தப் பொம்மை வண்டி. ஆனால் இங்கே நாடக வழக்கும் கலந்துள்ளது. இவ்விரு வழக்கும் மேனுட்டு இலக்கிய வழக்கிலே “ரியாலிசிம்”, “ரோமாண்டிசிசிம்”, என்ற இரு பெரிய அடிப்படையில் பலபடவிற்குந்துள்ளன. அதை இங்கே விரிக்கவில்லை. சூத்திரகர் இந்த நாடகத்திலே பொதுமக்களின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய விளைந்தார். அதற்காகவே சூத்திரதாரனைச் சாதாரண மொழி யில் பேசவைக்கிறார். விடன், சேடன், கணிகை, கள்ளன், வண்டிக்காரன், சூதாட்டக்காரன், இடையன் போன்ற சாதாரண பாத்திரங்கள் பலவற்றை உருப்படுத்தியுள்ளார். காதல் நிகழ்ச்சிகளும், பிணக்குகளும், தெருச்சண்டைகளும், கொலைகளும் இந்நாடகத்திலுண்டு. வயிறு வெடிக்கச் சிரிக்கக்கூடிய கட்டங்கள் பலவுண்டு. ஹாசிய ரசத்துக்குச் சூத்திரகன் தலை சிறந்தவர். அவரைப்போன்றவர் மிகச் சிலரே. உயர்ந்த நாடக அமைப்பும் பொதுமக்களைக் கவரக்கூடிய போக்கும், இதிலுண்டு. உலகிலே கண்முன் காணக்கூடிய சாதாரண பாத்திரங்களை உயிர் ஒவியங்களாக மக்கள் கண்ணுற்று அனுபவிக்கச் செய்கிறார் இந்நாடக ஆசிரியர். வடமொழி நாடகத்துறையிலே இது புதியதொரு பரீட்சை. ருஷ்ய நாடகாசிரியரான மாக்லிம் கோர்க்கியின் “லோஅர் டெப்தீஸ்” போன்ற நாடகங்களில் வரும் பாத்திரங்களை இவை நினைப்பூட்டும்.

பழைமையை முற்றுக்கீடு விடாது புதியவற்றைத் தமது திறனுக்கேற்றவாறு மிக அழகாகப் புகுத்து உயர்ந்த நாடகமொன்றைச் செய்துள்ளார் இந்நாடகாசிரியர். புதியவற்றை மக்கள் உடனே நல்லதென ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார். “பழையனவென்ற காரணத்தால் எல்லாம் சிறந்தனவல்ல. புதியது என்பதால் ஒரு காவியத்தைக் கீழானதெனக் கொள்ளவுங் கூடா”

தென்று காளிதாசர் கூட அவையடக்கம் கூறவேண் டியதாயிற்று. இக்காரணத்தால் சூத்திரகர் பாசமகா கவி எழுதிய “சாருதத்தம்” என்ற நாடகத்தையே பொருளாகக்கொண்டு பொம்மை வண்டியை எழுதி ஞர். பழைய இந்நாடகத்துக்குப் புதுமெருகு கொடுத் துப் பல புதிய அமிசங்களைப் புகுத்தி நாடக உலகில் ஓர் உண்ணத்தான் படைப்பையளித்தார்.

III

முன் கூறியவாறு பிரகரண நாடகம் உலகியல் நிகழ்ச்சிகளையே கருவாகக்கொள்ள வேண்டுமென்பது விதி. இதை வடமொழியில் “லெளகீக விருந்த்தி” யென வும் குறிப்பிடுவர். மேனுட்டுச் சம்பிரதாயப்படி இது “நாச்சரி லிசிம்” எனவும், “ரியாலிசிம்” எனவும் வழங்கப்படுகின்றது. இதனை இக்கால விமர்சகர் “யதார்த்தம்” என்ற சொல்லால் வழங்குவர். இஃது அவ்வளவு பொருத்தமான சொற்பிரயோகம் போலத் தெரிய வில்லை. தனிக்கற்பணக்கு எதிராக உண்டானதொரு இயக்கமே இந்த “லெளகீகவிருந்தி” என்னும் உலகியல் வழக்கு. உலகியல் வழக்கை வைத்து இலக்கியஞ் செய்வோரும் தமது படைப்பிலே அதன் சாயலைத் தான் காட்டமுடியும். அச்சாயலும் இலக்கிய கர்த்தா வின் உள்ளமென்னும் ஆடியிற் பதிந்தே வெளியில் நிழல்போடுகிறது. அதனால் பிரத்தியட்ச உலகை இலக்கியத்திலே படைக்கும்போது ஆசிரியரின் நோக்கம் முதலியவற்றை அனுசரித்து அது மாற்றமடைகிறது. குடத்திற் காணும் சாயலும், கண்ணேடி காட்டும் பிரதி பிம்பமும் உள்ளதன் சாயலேயன்றி வேறன்று. அச் சாயல் உள்ளதன் ஒரு கோணத்தைக் காட்டுமன்றி முழுவதையுங் காட்டாது. எனவே சாயலைக்கொண்டு முழுவதையும் ஒருவாறு உய்த்துணரவேண்டும். இவ்வாறு காட்டப்படும் சாயலிற்கூட இலக்கிய கர்த்தா வின் நோக்கமென்ற கற்பணை படிந்துவிடுகின்றது.

அத்துடன் இலக்கிய மரபென்ற வழக்கு ஆசிரியனை அறியாமலே அவனுடைய போக்கை ஆட்டுவிக்கிறது.* எனவே உலகியல் நிகழ்ச்சி அப்படியே இலக்கியத்திற் காட்சி தருவதில்லை. எத்தனையோ கண்ணடிக்கூடாகப் பாய்ந்து நிழல் போடும் நிலையேயே இலக்கியத்திற் காண்கிறோம்.

யதார்த்தம், (உலகியல் வழக்கு) கற்பனை நவீற்சி (Romanticism) சேரியலிலிம் (Surrealism) எக்ஸ்ப்ரெஃனி சிம் (Expressionism) என்ற வகையிலுள்ள கலையமைப் புத் தன்மைகளைல்லாம், கலைஞருடைய உளப்பாங்கைப் பொறுத்து வித்தியாசப்படும். மனிதனிடத்து நான்கு மனக்கூறுகளுண்டென்பர் உளநூலாசிரியர்கள். சிந்தனை, உணர்ச்சி, அகக்காட்சி, புறக்காட்சி என இவை வகுக்கப்பட்டுள்ளன. சில கலைஞரிடம் சில சமயம் சிந்தனை மேலோங்கி நிற்கும். சில சமயம் உணர்ச்சி மேலோங்கி நிற்கும். சிலவேளை புறக்காட்சி மேலோங்கும். சில சமயம் இவை தம்முட்கூடியும் குறைந்தும் கலந்து நிற்கும். இம்மனப்பாங்குகட்டு ஏற்றவாறு அவர்களுடைய இலக்கியப் படைப்புகள் கோலங்காட்டும். புறக்காட்சி ஒங்கி நிற்பவர் “ரியாலிஸம்” என்ற யதார்த்த வாதிகள். அகக்காட்சியிற் திளைப்பவர்களின் படைப்புகள் அகப்பொருள் விரிவையுடையவையாய் [இதனைச் சேரியலிசிம் எனவும், “நனைவோடை உத்தி” எனவும் (Stream of Consciousness) “தன்னுள நவீற்சி” (Expressionism) என்றும் பலபடப் பிரித்துக் கூறுவர்] இருக்கும். மேலும் மனிதனுடைய உள்ளத்தன்மை, வெளிப்புற நாட்டமும் உட்புற நாட்டமும் (Extrovert Introvert) உடையதாயிருக்கும். அவற்றுக்கும் ஏற்றவாறு இலக்கியம் வழக்கு நிறைவேண்டும்.

* ரீ. எஸ். எலியட் எழுதிய “மரபும், தனிப்பட்ட திறமையும்” (Tradition and Individual Talent) என்ற கட்டுரை பார்க்க.

கியப் படைப்புக்கள் இனப்படும். இப்பாகுபாட்டை எந்தநாட்டிலக்கியங்களிலும் காணலாம். இவை இலக்கிய கர்த்தாக்களின் உள்ளக் கூறுபாட்டின் தன்மையையும் மனவியல்பின் தன்மையையும் அனுசரித்து வித்தியாசப்படலாம். அதனால் ஒருவகை மனக்கூறுதடையவர் எழுதிய இலக்கியந்தான் சிறந்தது. அதுதான் சிறப்பாயிருக்கக்கூடும். மற்றவையெல்லாம் மட்டமானவையென்று கருதுவது இலக்கியத்தன்மைகளை நன்கு அறி யாதார் கூற்றாகும். “யதார்த்தம்” என்பது உள்ளபடிகூறுவது என்றெரு மிக மலிவான கருத்து சில யதார்த்தவாதிகளிடம் காணப்படுகிறது. இலக்கியத்தில் உள்ளதை உள்ளபடி கூறும் சம்பிரதாயம் யாண்டுமில்லை. அப்படிக் கூறுவது இலக்கியமாகாது. இதை “சாகுந்தலநாடக” முகவரையில் விளக்கியுள்ளேன். அப்படிக் கூறுவது அர்த்தமற்ற விழல் பேச்சு என்று (27-12-62) காலையில் வெளியான “டெய்லி மிரர்” என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் ஒரு விமரிசகர் நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். உலகியல் நவிற்கி என்னும் ரியாலிசிம், பிரத்தியட்சசம்பவங்களுக்குக் கலைஞர் ஏற்ற உருவம் கொடுத்துச் சமைக்கும் ஒர் இலக்கியமுறை. இந்த முறையைக் கொண்டுதான் ஒருவனுடைய உள்ளப்பாங்கு எந்தவகையைச் சேர்ந்தது எந்த இலக்கியப் பிரிவைச் சேர்ந்தது என்றெல்லாம் நிச்சயிக்கலாமேயன்றி அவன் சொல்லும் பொருளைக்கொண்டன்று. எனவே குறித்த ஒரு அரசியற் கொள்கை உடையவர்க்கே குறித்த சில இலக்கியமுறைகள் சொந்தம், பொருத்தம் என்று வாதாடுவதெல்லாம் அர்த்தமற்றது. ஆனால் சில ஆட்சிமுறையாளரின் ஆதிக்கத்தில் சில வகையான இலக்கியமுறைகள் ஜாக்கப்படலாம். அரசு, எழுத்தாளனின் சுதந்திரத்தை வசப்படுத்தி இலக்கியமமைக்கச் செய்யும்பொழுது, அது பிரசார இலக்கியமாவதன்றி, பேரிலக்கியங்களுக்குரிய சுவாதந்திரியத்தையும், புதுமையையும், தானுகத்தோன்றும் தன்வயத்தையும் பெருது. இந்தச் சூழ்நிலை

யில் தேசீய இலக்கியம் என்று கும்மாளம் போடுவோர். பரதேசி இலக்கியத்தைத்தான் எதிர்பார்க்கலாம். அப் படித் தேசீய இலக்கியம் உண்டானாலும் ஊரும் பேரும் உள்நாட்டுச் சாயல்பெற்றிருக்கலாம். உயிர், முச்சு என் பனவெல்லாம் பரதேசிப் பெருமூச்சாயிருக்கும். அத் தகைய எழுத்தில் நேர்மையிருக்காது. சிறு குழந்தைகள் பேசும் பெரியவர் பேச்சுப்போலத்தான் இருக்கும். இலக்கியத்தில் உருவம் என்பதன் முக்கியத்துவம் இதிலிருந்து புலனாகும். பேரிலக்கியங்கள் வளர்வதற்கு சுதந்திரம் அவசியமென்று நினைக்கிறேன். இந்தப் பிரச்சினை நமது விமரிசகரிடையே தெளிவுபெற்றுக்கொண்டு வருகிறது. ஆகவே இஃது இவ்வளவில் அமைக.

இவ்வருமையான நாடகத்தை எழுதிய சூத்திரகன் யார்? கி. மு. 200 வரையில் ஆந்திரபிரிருத்திய அரசு வமிசத்தை ஆரம்பித்த சிமுகன் என்ற அரசனே சூத்திரனென்று சிலர் கருதுவர். சம்வத்சகாப்தத்தை ஆரம்பித்த விக்கிரமாதித்தனே சூத்திரகன் என வேறு சிலர் கருதுவர். கி. பி. 250 ல் வாழ்ந்த சிவதத்தன் என்ற அரசனே சூத்திரகன் என்று கூறுவர் வேறு சிலர். சூத்திரகன் யார் என்று திட்டமாகக் கூறுவதற்கு ஆதாரங் கிடைக்கவில்லை. கீத் என்ற ஆசிரியர் சூத்திரகன் புராணங்களில் வரும் ஒரு கற்பணிப் பாத்திரமென்றே கருதுகிறோம்.

“பொம்மை வண்டி” பாசர் எழுதிய சாருதத்தர் என்ற நாடகத்தைத் தழுவி எழுதப்பட்டது, என்பது வெளிப்படை. பொம்மை வண்டியின் முதல் நாலு அங்கங்களும் சாருதத்தர் கதையை அடியொற்றி எழுதப்பட்டுள்ளன. மேலும் காளிதாசருடைய நூல்களில் உள்ள பல சூலோகங்கள் மிருச்சகடிதத்தில் வருவதைக் காணலாம். எனவே சில அறிஞர் காளிதாசர் சூத்திர

கர் நாடகத்திலிருந்து அவற்றை எடுத்தார் எனக் கூறுவர். பிச்செல் என்ற அறிஞர் “பொம்மை வண்டி” தண்டியாசிரியரால் எழுதப்பட்டதெனக் கூறுவர். இக் கொள்கைக்கு பல ஆதாரங்களுண்டு. தண்டி கி. பி. ஆரூம் நூற்றுண்டிலே வாழ்ந்தார். அவர் தென்னுட்டவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்கால மேனுட்டு நாடகக் கொள்கைகட்கும் நமது புராதன நாடகாசிரியரின் நோக்கங்களுக்கும் காலதேச நிகழ்ச்சிகளால் பல வேற்றுமைகளைக் காணலாம். நம் முன்னேர் நாடகத்தின் பயன் அறம், பொருளின்பம் வீடென்னும் நான்கு செம்பொருள்களேயென விசாலமானதொரு நோக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள். கடமையும், உரிமையும், அரசியலும், எல்லார்க்கும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும், சுதந்தரமான சீவன்முத்தர் நிலையுமே இந்நான்கு புருடார்த்தங்களுக்கு இக்காலப் பரிபாஷையிலே சொல்லக்கூடிய விளக்கமாகும். இது வாழ்வை முற்றுக அடக்கிய பொதுப்படையானதொரு நோக்கம். மேனுட்டு நாடக ஆசிரியர் வாழ்வை அரங்கில் அனுகரணங்கு செய்து காட்டும் கலையே நாடக மெனக் கொண்டு அதில் பலபடியான நாடக மரபுகளை மேற்கொள்வர். வாழ்வை அப்படியே தத்துபமாகக் காட்டவேண்டுமென்ற கொள்கையுடையவர்கள் இயற்கைவாதிகள். இவர்களே ரியாலிசிம் என்ற கொள்கையுடைய யதார்த்தவாதிகள். வெளிரூ சாரார் அதற்கு மாருன கற்பனை நவிற்சிவாதிகள். இவ்விரு வட்டத்துக்குள்ளே பலவகையான வேறுபாடுகளுண்டு. நாடகம் வாழ்வின் சாயலாயிருக்க வேண்டும் என்று கூறுவதி லும், காலத்தின் கோலத்தையும், நோக்கத்தையும் எடுத்துக்கூறும் கலைச்சாதனமாயிருக்க வேண்டுமென ஆஷ்வி டியுக்ஸ் என்ற விமர்சகர் குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கதே. இது இயற்கைவாதிகளுக்கும் கற்பனைவாதிகளுக்கும் பொருத்தமானதொரு கருத்தாகும்.

காலத்தின் பிரதிபிம்பத்தைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுனால் மாத்திரம் போதுமா? அதன் ஆசாபாசங்களையும் இன்பத்துன்பங்களையும் கருத்துக்களையும் நோக்கத்தையும், பிரதிபலிக்கவேண்டாமா? இந்த வகையிலே பார்க்குமிடத்துத் தமிழிலே இன்று நாடகங்கள் மிக மிகக்குறைவு. சென்ற தலைமுறையில் இலங்கையிலே சம்பந்தமுதலியார் எழுதிய பழைய பாணியலமைந்த நாடகங்கள் மிக அருமையாகவே அரங்கேற்றப்பட்டன. சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் பிரபலப்படுத்திய சங்கீத நாடகமுறையின் எதிரொலி இன்றும் நமது இக்கால நாடகங்களையும் விசேடமாகச் சினிமாவையும் ஆட்கொண்டுவிட்டன. மேனுட்டு நாடக முறைகளினுலோ தயாரிப்பு முறைகளினுலோ நாம் எவ்வித பயனடைந்ததாகவுந் தெரியவில்லை. சென்னையிலே இன்று நாடகம் என்று நடத்தி வரும் பிரபல நாடகக் கம்பெனிகளிற் பெரும்பாலானவை இக்கால நாடக வளர்ச்சியை அறியாதவை. நாடகமேயில்லாத நிலையில் அவர்கள் அரங்கேற்றும் நாடகங்கள், உடை, ஒளி, மேடையலங்காரம் என்ற அபிநிய விசேடங்களை மாத்திரமே சந்தர்ப்பாசந்தர்ப்பமறியாது, நாடக அமைதியறியாது காட்டுமளவில் வளர்ந்துள்ளன. இலங்கையிலே, தென்னகத்தைப் பின் பற்றி நாடகமென்ற பெயரால் நடைபெறும் முயற்சிகள் நாடகத்திற்குச் சாவுமணியடிக்கின்றன. ஆனால் மக்களிடத்தும், பள்ளிச் சிறுரிடத்தும் நாடகத்துக்கிருக்கும் ஆர்வம் பெரிது. மொழிப்பயிற்சிக்கு நாடகம் பெரிதும் துணைபுரியுமென்ற உண்மையைப் பாடசாலைகள் சரிவர உணர்ந்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. தமிழ், இயல், இசை, நாடகம் என மூன்று வகைப்படுமென்ற மரபு தமிழிலே பழங்காலந்தொட்டு இருந்துவந்த போதிலும் நாடகங்கள் இல்லாதது பெருங்குறையே. அதைத் தமிழ் எழுத்தாளரும், அறிஞரும் உணரத் துவங்கியிருப்பது நாடகத்துக்கு நல்ல சகுனம். இக்காலத்து நாடகங்களிற் பெரும்பாலானவை, அரசியல் பிரசாரமும் வெறுஞ்சொல்லவங்காரமும் கொண்ட உரைக்கோவைகள்.

ஆனால் இந்நாட்டிலே நாட்டுக்கூத்தென்ற முறையில் பன்னாற்றுண்டாக வழங்கிவந்த நாடக மரபு உண்டு. அது யாழிப்பாணம், மட்டக்களப்பு, சிலாபம், மன்னர் போன்ற இடங்களில் இன்றும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. புதிய நாடகங்களும் சினிமாவும் வந்து சேர்ந்ததால் இவ்வருமையான நாடகமரபு சீரழிந்து உருமாறிப் போய்க்கொண்டிருப்பது பெரிய நட்டமாகும். நாட்டுக்கூத்து, அரங்கேற்றுவது சுலபமான கருமமன்று. முதலிலே பரம்பரை பரம்பரையாக வந்து கொண்டிருக்கும் கூத்தையும் அதன் தன்மைகளையும் அதை நடிக்கும் பயிற்சியையும் நடிகர்கள் பெறவேண்டும். சிங்கள நாடகத்தின் வளர்ச்சிக்கு இந்த நாட்டுக்கூத்துகளே பேருதவி புரிந்தன என்பதை கலாநிதி சரத் சந்திரர் என்ற சிங்கள நாடகாசிரியர் தாமெழுதிய சிங்கள நாட்டுக் கூத்தென்ற நூலிலே குறிப்பிடுகிறார். தமிழிலே அருகிப்போன “சொற்களி” (இதைச் சிங்களத்தில் “சொக்கரி” என்பர்) போன்ற நாடக அமைதிகள் சிங்களத்தில் நிலவி வருகின்றன.

தமிழ் நாடகத்தை வளர்க்க வேண்டுமானால் நாட்டுக்கூத்தை நல்ல முறையில் மறுமலர்ச்சியடையச் செய்வதோடு, அந்தப் பாணியில் புதிய நாடகங்களை அமைக்க வும் வேண்டும். அந்நாடக மரபையும் உருவ அமைப்பையும் பயன்படுத்திப் புதிய நாடகங்களை எழுதவேண்டும். வடமொழி இலக்கியத்திலேயுள்ள சிறந்த நாடகங்களை மேடையில் நடிப்பதற்கேற்ற முறையிலே தமிழாக்கஞ் செய்யவேண்டும். மேனுட்டு நாடகங்களைத் தழுவி தமிழிலே புதிய நாடகங்களை ஆக்கவேண்டும். நமது சமூகத்தின் போக்கையும் நோக்கையும் வெளிப்படுத்திக் காலத்தின் கோலத்தை ஆராயும் வகையில் புதிய நாடகங்கள் அமையவேண்டும். மேனுட்டு உருவ சம்பிரதாயங்களையும், போக்குகளையும் நன்கு கிரகித்து, அவற்றைப் பயன்படுத்தி நாடகங்கள் எழுதலாம். ஜப்பான், சீன

போன்ற நாடுகளின் நாடக அமைதிகளையறிந்தும் நாடகங்களை உருவாக்கலாம். இசை நாடகங்களை உருவாக்கலாம். இசைநாடகங்களே இந்தியாவில் பண்டுதொட்டுப் பிரபலமடைந்த நாடக உருவங்களாகும். இவற்றை மறுமலர்ச்சியடையச் செய்யலாம். நமது நாடக மரபுகளை அறிவுதற்கு பரதநாட்டிய சாத்திரம் போன்ற நூல்களைத் தமிழிலே ஆக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது. நாடகத்தைப் பற்றி எக்காலத்துக்கும் பொருத்தமான மூலாதாரமான கொள்கைகளைப் பரத முனிவர் பரத நாட்டிய சாத்திரத்தில் விரிவாகவே கூறியுள்ளார். இக்காலமேனுட்டு நாடக விமரிசனங்களையும் போக்குகளையுமாராயுமிடத்துப் பரத முனிவர் வகுத்த விதிகள் எத்துணைச் சாசுவதமானவையென்பது தெளிவாகும். எனவே வி. கோ. சூரிய நாராயண சாத்திரிகள், சுவாமி விபுலானந்தர், சம்பந்த முதலியார் போன்ற சமீபகால நாடக விற்பன்னரும், புராதன காலத்து இளங்கோ, அடியார்க்கு நல்லார் போன்ற பெயரறிந்த பேரறிஞரும் பெயரறியாதே எண்ணற்ற விலாசங்களையும், கூத்துகளையும் எழுதி மறைந்த அநாமதேய நாடக ஆசிரியர்களும் காட்டிய வழிகளையும் பின்பற்றி நமது நாடகமரபை மறுமலர்ச்சியடையச் செய்வோமாக.

நாடகம் எழுதினால் போதுமா? அதை அரங்கிலே நடித்துக் காட்டவேண்டும். அதுதான் நாடக வளர்ச்சிக்கு உயிர் போன்றது. அதைத் தமிழ் நாடக அபிமானிகள் நன்கு உணரவேண்டும். அரங்கேற்றும் துறையிலும், நடிக்குந் துறையிலும் பலவகையான முன்னேற்றங்கள் உண்டாகிவிட்டன. நாடக ஆசிரியன் போலவே நாடகத்தைத் தயார் செய்து அரங்கேற்றுபவரும் சிறந்தசிருட்டிக் கவிஞர். அதை நாம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

எமது சமூகத்தில் இன்று நாடக ஆசிரியர்க்கும் தயாரிப்பாளர்க்கும் நெருங்கிய தொடர்பு கிடையாது. மேலும் தயாரிப்பாளராயுள்ளோர் நாடகாசிரியரின் முயற்சியை இருட்டடிப்புச் செய்து தமது புகழை உயர்த்தவேண்டுமென்ற கருத்தோடு விளம்பரங்களையும் போடுகிறார்கள். அண்மையில் இப்படி ஒரு இருட்டடிப்பு என்னுடைய நாடகமொன்றுக்கே நடந்தது. இது ஒரு பெரிய குறைபாடெனவே நினைக்கிறேன். நாடகம் எழுதுவது மற்ற எழுத்துத் துறைகளைப் போலன்றி நிரம்பிய திறமையும், ஆற்றலும் உள்ளவரால் மேற்கொள்ளப்படவேண்டியதொன்றுகும். முப்பது வயது நிரம்பினவரே நாடகம் எழுத முற்பட வேண்டுமென ஓர் அறிஞர் குறிப்பிடுகிறார்.

சிங்கள நாடகம் கடந்த பத்து வருடங்களில் பிரமிக்கத்தக்க முன்னேற்றமடைந்துள்ளது. அதற்கு ஒரு காரணம் படித்த புலவர்களும் மேனுட்டு நூல்களில் அறிவு நிரம்பியவர்களும், இக்கால நாடக இயல்களை நன்கு அறிந்தவர்களும் அதில் ஈடுபட்டிருப்பதே. தமிழிலே அத்தகைய வாய்ப்பு இல்லாதிருக்கிறது. கடந்த 5 வருடங்களாகப் பட்டதாரிகள் என்ற வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் எழுதி வெளியிட்ட தமிழ் நாடகங்கள் கூட சிறுபிள்ளை வேளாண்மையாகவேயிருக்கிறது. அம்முயற்சிகளை விமரிசனம் செய்யும் அறிஞரும் பத்திரிகைக்காரரும் இக்கால நாடகப் போக்கையோ பழைய நமது நாடக மரபையோ அறியாத முதுகுசொறியும் கூட்டமாகவேயிருக்கின்றனர். இதனால் நாடகம் வளருமா? நாடகம் பற்றிய உணர்ச்சியும் அபிமானமுமிருப்பதுபோல அதைப்பற்றிய அறிவும் வளரவேண்டும்.

இந்திலையை நாடகத்தில் உண்மையான அக்கறையுடையவர் கருத்திலே கொண்டு செயலாற்றவேண்டும். தமிழிலே நாடகம் முன்னேறவேண்டும்; தற்போதிருக்கும் பாழ்நிலை மாறவேண்டுமென்ற நோக்கமாகவே சில ஆண்டுகளாக வடமொழியிலும் மேனுட்டு மொழிகளிலும் மூன்றா நாடகங்களைத் தமிழிலே ஆக்கி வெளியிட்டு வருகி ரோம். அம்முயற்சியில் சென்ற ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் காளிதாசருடைய சாகுந்தலத்தை எழுதி வெளியிட்டோம். இப்போது சூத்திரகருடைய புகழ் பெற்ற பொம்மை வண்டு வெளியாகிறது. தமிழ் மக்கள் இதனை ஏற்று ஆதரிப்பாராக. இந்துலைச் சிறப்புற அச்சிட்டு வெளியிட்ட கலை வாணி அச்சகத்தாருக்கு என் உளங் கனிந்த நன்றி

மணிபல்லவம்,
பம்பலப்பிட்டு.

நவாலியூர், சோ. நடராசன்

1 - 11 - 1963

பொம்மை வண்டி

முதலாம் அங்கம்

வீராசனத்திலிருப்பதால் உடலிலணிந்த பாம்புகள் மடங்கிக் கிடக்கும் முழந்தாளையுடையவரும், உள்ளே பிராணவாயு அடங்குவதால் எல்லா உணர்வுகளும் அடங்கப் புலன்களடங்கப்பெற்றவரும், கரணங்களொடுங்க மெய்க்காட்சியால் தன்னுயிரிலே உயிர்க்குயிராகிய பரமாத்மாவைக் காண்பவரும், உணர்வற்றுப் பிரம்மத்திடம் ஒன்றிய உள்ளத்தவராயிருப்பவருமாகிய சிவபெருமானின் பூரண சமாதிநிலை உங்களைக் காப்பதாக.

அன்றியும்,

கார்மேகத்தில் மின்னற்கொடி தோன்றுவதுபோலக் கெளரியின் மின்னற் கீறுபோன்ற கைகள் சுற்றிய நீலகண்டனுடைய கழுத்து உங்களைக் காப்பதாக.

(நாந்தி மங்கள முடிவில்)

குத்திரதாரன் : போதும் இந்த அதிகப் பிரசங்கம் சபையோரின் குதூகலத்தைக் கெடுக்கும் இந்தச்

சிரமம் போதும். பெரியோர்களே! வணக்கம்; ஒரு விண்ணப்பம். இன்று நாம் ‘பொம்மை வண்டி’என்ற பிரகரணத்தை நடிக்கப் போகிறோம். இதை எழுதிய நாடகாசிரியர்; யானையின் நடையும், சகோரப் பறவையின் பார்வையும், முழுமதி முகமும், அழகிய தோற்றமும் உடையவர். இரு பிறப்பாளரில் சிறந்தவர். அளக்க முடியாத ஆற்றலுடைய, புகழ் பெற்ற கவி சூத்திரகர். இருக்குவேதம், சாமவேதம், கணிதம், கணிகையர்க்குரிய நாட்டியம், சங்கீதம் முதலிய கலைகள், யானைப்பயிற்சி என்பவற்றையெல்லாம், நன்குஅறிந்தவர். சிவபெருமானரூபம் இருள் நீங்கி ஒளிபெற்ற கண்களையுடையவர். தன் மகனை அரசனுக முடிசூட்டக் கண்டவர். மிக்க வெற்றி யோடு அசுவமேதயாகஞ் செய்தவர். நூறு வருடமும் பத்து நாளும் உலகில் வாழ்ந்து அக்கினியில் புகுந்தவர். போரில் ஆர்வமுடையவர். என்றும் சோர்வில்லாதவர். வேதங்களையறிந்தவர்களில் சிறந்தவர். தவமாகிய செல்வத்தையுடையவர். மாற்றுரின் யானைகளோடு நிராயுதபாணியாய் நின்று போர்புரிய வல்லவர். அத்தகைய வேந்தரே சூத்திரகர். அவ்வேந்தர் எழுதிய இந்நாடகத்திலே

இளமையும், அழகும், வறுமையுமள் சாருதத்தன் என்னும் பெரிய அந்தன வணிகன் அவந்திபுரி யிலிருந்தான். அவனுடைய நற்குணங்களில் ஈடுபட்டாள் வசந்தகாலத்து அழகைப் போன்ற வசந்த சேனை; இவ்விருவருடைய உயர்ந்த காதல் விழாவை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசியற் போக்கு, நீதி பிழைத்தமை, கயவரின் இயல்பு, ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும் என்பவற்றையும் சூத்திரகர் அமைத்து எழுதியுள்ளார். (நடந்துகொண்டு பார்த்து) அட்டா! இந்த இசைமண்டபம் சூனியமாயிருக்கிறதே. இந்த நடிகர்கள் எங்கேதான் போய்விட

டார்கள்? (சிந்தித்து) ஆம் அறிந்தேன். மக்களில் வாத வீடு பாழ்; நல்ல நண்பரையில்லாதவன் வாழ்வு பாழ்; அறிவில்லாதவனுக்குத் திக்கெல்லாம் பாழ்; வறியவனுக்குச் சருவமும் பாழ். நான் எனது சங்கீதக் கருமங்களை முடித்துக்கொண்டேன். நீண்ட நேரம் சங்கீதம் பாடி என் கண்களிரண்டும் கோடை வெய்யிலிற் காய்ந்த தாமரைக் கொட்டைபோல உருண்டு உருண்டு பசியினால் கடகடத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. வீட்டுக்காரியைக் கூப்பிட்டு ஏதாவது பழையது கிழையது இருக்குமா என்று கேட்போம். அடே! இதோ பாருங்கள்! நம்ம அம்மாளோடு பேசவும் இந்த நடிப்பை நடிக்கவும் பழகு தமிழில் பேசுகிறேன்.

ஜயோ, ஜயோ நீண்ட நேரம் சங்கீதம் நடத்திப் பசியினால் ஏன் ஞுடம் பெல்லாம் தாமரைத் தண்டு போலக் காய்ந்துபோய்ந்டிடது அப்போவீட்டுக்குப் போய் நம்ம அகமுடையாள் ஏதாவது தயார்பண்ணி வைத்திருக்கிறாளா என்று பார்ப்போம். (நடந்து வீட்டைப் பார்த்து) இதோ என்வீடு. உள்ளே போவோம்; என்ன ஆச்சரியம்! என் வீடு போல இல்லையே. என்ன கோலாகலம். அரிசிக் கழுநீர் வீதியில் ஆருகப் பாய்கிறது. இரும்புக் கடாரங்களை நிலத்தில் இழுத்ததால் உண்டான கரிய கோடுகள் இளம்பெண்கள் கஸ்தூரி திலகத்தை நெற்றியில்போட்டு அலங்கரித்ததுபோல் விசித்திரமாயிருக்கிறது. நெய் முதலியவற்றின் குய்ப்புகை வாசனை என் பசியை அதிகரிக்கிறதே, என்ன? ஏதாவது நம்முன் ஞேரின் புதையல் அகப்பட்டிருக்குமோ? இல்லை. பசித்த என் கண்ஞுக்கு உலக மெல்லாம் உணவு மயமாகத் தோற்றுகிறதா? வீட்டிலே காலைப் பலகாரமில்லையா? உயிர்போய்விடும் போலிருக்கிறதே. இங்கேபார்த்தால் எல்லாம் புதிய

போக்காயிருக்கிறது. ஒருத்தி சுண்ணமிடிக்கிறுள். இன்னெனுருத்தி மாலை தொடுக்கிறுள். என்னவாயிருக்குமோ? ஆகட்டும். அகமுடையாளைக் கூப்பிட்டு உண்மையை அறிவோம். அம்மா! இங்கே கொஞ்சம்.....

நடிகை : (புகுந்து) ஐயா, இதோ வந்தேன்.

சூத்திர : நங்காய் நல்வரவாகுக.

நடிகை : என்ன செய்யவேண்டுமென்று சொல்லியருளங்கள்.

சூத்திர : நெடுநேரம் சங்கீதத்திலேபட்டதால் தேசு மெல்லாம் பசியினால் தாமரைத்தண்டுபோல வாடி வெலவெலத்துப் போய்விட்டது. வீட்டில் ஏதாவது சாப்பிடுவதற்கு உண்டா?

நடிகை : ஐயா; எவ்வாசம் உண்டு

சூத்திர : என்ன என்ன?

நடிகை : புளியோதரை, தயிர்ச்சாதம், அல்வா, லட்டு, வெண்ணென்சோறு, தாங்கள் விரும்பியுண்ணக் கூடியவை, சுவை நிறைந்தவை, எல்லாமுண்டுதெய்வங்கள் இவ்வாறு எப்பொழுதும் தங்களுக்கு அருள்புரிவாராக.

சூத்திர : என்ன? இதெல்லாம் நம்ம வீட்டிலுண்டா? அல்லது நீ வேடிக்கை பண்ணுகிறுயா?

நடிகை : ஆமாம் (தனக்குள்) கேலிதான் பண்ணுவோம். (உரக்க) ஐயா, இவையெல்லாம் ஓட்டவில் உண்டு.

சூத்திர : (கோபத்துடன்) அடி ஆண்மாரி, என்னைத் தூக்கி மேலே துலாக்கொடிபோல உயர்த்தித் தொப்பென்று கீழே இறக்கிவிட்டாயே. உன் ஆசையும்

இப்படியே அழிந்து நீயும் மறைந்து போகக்கூட வாய்.

நடிகை : பொறுக்க வேண்டும், பொறுக்க வேண்டும் தேவரீர். நான் பரிகாசத்துக்குச் சொன்னேன்.

சுத்திர : என்ன எல்லாம் புதுமையாயிருக்கிறது. ஒருத்தி சண்ணமிடிக்கிறோன். ஒருத்தி மாலை தொடுக்கிறோன். நிலத்திலே பஞ்சவர்ணப் பூக்களால் கோலஞ்செய்திருக்கிறது.

நடிகை : ஐயனே! இன்று உபவாசநாள்; விரதமிருக்கிறோம்.

சுத்திர : இந்த விரதத்துக்கு என்ன பெய்ரோ?

நடிகை : ‘நல்ல மனோன்’ என்று பெயர்.

சுத்திர : இது இம்மைத் தொடர்புடையதா? மறுமைத் தொடர்புடையதா?

நடிகை : மறுமைத் தொடர்புடையது.

சுத்திர : (கோபத்துடன்) பெரியோர்களே, பாருங்கள்! பாருங்கள்! என் வீட்டுச் சோற்றைக்கொண்டு மறுமைக்கு நல்ல மாப்பிள்ளை தேடுகிறூர்களாம்.

நடிகை : ஐயனே, மன்னிக்கவேண்டும். தங்களையே மறுமையிலும் மனோனாக வேண்டி விரதம் அனுட்டிக்கிறோம்.

சுத்திர : இதை யார் உங்களுக்குக் கற்பித்தார்.

நடிகை : தங்கள் இனிய நண்பன் சூரணவிருத்தன் அவர்களே.

சுத்திர : (கோபத்துடன்) அந்த வேசிமகன் சூரணவிருத்தனு! அடே! புதிதாக மனஞ்சிசெய்த பெண்ணின் நறுங்கூந்தலை, வெகுண்ட நம் பாலக அரசன் வெட்டுவிப்பது போல, நீயும் துண்டம் துண்டமாக வெட்டப்படுவதை நான் எப்பொழுது காண்பேனே?

நடிகை :- ஐயனே; பொறுத்தருள்க. மறுமையிலும் தந்த
களையே பதியாகப் பெறுவதற்கே இந்த விரதம்
(காலில் விழுதல்.)

சுத்திர :- நங்காய்; எழுந்திரு. இந்த விரதத்துக்கு
என்னுலென்ன ஆகவேண்டும் சொல்.

நடிகை :- எங்கள் தகுதிக்கேற்ற ஒர் அந்தணை
அழைத்துச் சமாராதனை செய்யவேண்டும்.

சுத்திர :- சரி; நீ போ, அம்மா. எங்கள் தகுதிக்கேற்ற
ஒர் அந்தணை அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன்.

நடிகை :- நன்று; தங்கள் கட்டளைப்படியே (போகிறுள்)

சுத்திர :- (நடந்துகொண்டு) என்ன புதுமை; எங்கள்
தகுதிக்கேற்ற ஒர் அந்தணை இந்தச் செல்வங்
கொழிக்கும் உஞ்சை நகரில் நான் எப்படிக் கண்டு
பிடிக்கப்போகிறேன்? அதோ வருகிறுன் சாருதத்
தனுக்கு நண்பனு மைத்திரேயென். அவனைக் கேட்ட
டுப்பார்ப்போம். மைத்திரேயரே; இன்று என்வீட்டில்
திருவழுது செய்தருளவீரா? (திரைக்குப்பின்னுல்)
“ஓ! வேறு ஒரு பிராமணைப் பார்த்துக் கொள்.
இன்று எனக்கு வேறுகருமமுண்டு.”

சுத்திர :- ஐயா, நல்லசாப்பாடு, வெறைவருமின்றித்
தாங்களே தனிய உண்ணலாம். தட்சினையுமுண்டு.
(மறுபடியும் திரைக்குப்பின்னுல்)

இப்போதானே உமது வேண்டுகோளை மறுத்தேன்.
அதை மறந்து அடிக்கடி ஏன் என்னை நெருக்கு
கிறீர்?

சுத்திர :- இவரோ மறுத்துவிட்டார். சரி; வேரெரு
வரைப் பார்ப்போம். (போதல்)

[முகவுரை முற்றிற்று]

(விதுஷக மைத்திரேயன் மேலங்கியைக் கையிலேந்திக்கொண்டு வருதல்)

என்ன உலக்மடா இது; இந்த மைத்திரேயன்கூட மற்றவர்கள் வீட்டில் பூசைச்சோறு சாப்பிட அழைக்கப்படும் நிலைக்கு வந்துவிட்டானு, ஐயோ, விதியே, விதியே, நீ மனிதரைத் துரும்பாகவல்லவா மதிக்கிறுய். சாருதத்தர் தனவந்தராயிருந்த காலத் தில், மூச்சோடு கமகமவென்று வாசனை வீசும் இனிய மோதகமன்றி வேறென்றையும் இராப்பக லாகச் சாப்பிட்டறியாதவர்இவர். உள்ளே கடந்து வாசலில் நூறு பட்சணங்கள் அப்படியே கிண்ணங்களில், சித்திரக்காரர் வண்ணக்கோப்பைகளை அடுக்கிவைத்துக்கொண்டு சித்திரந்தீட்டுவதுபோ ஸச் சுற்றிவர இருக்குமே. அப்போது சித்திரகாரர் அந்த வண்ணக் கிண்ணங்களைச் சுற்றிவர வைத் துத் தொட்டுக்கொள்வது போல், இவரும், விரலினுலே தொட்டுத் தொட்டு தன்விவிடுவாரே. சமாராதனை முடிந்ததும் நாற்சந்திகளிற் கோயில் மாடுபோலத் தூங்கிக்கொண்டு நிற்பாரே. இப்போ என்னடா என்றால், மாடப்புருமாதிரிப், பகலெல்லாம் அங்குமிங்குமலைந்துவிட்டு இரவுப்படுக்கைக்குக் கூட்டுக்கு வருவதுபோல், வரவேண்டியிருக்கிறது. உத்தமச் சாருதத்தரின் இனிய நண்பனு சூரணவிருத்தர், மல்லிகை வாசமூட்டிய இந்த மேலங்கியை அவர்செய்யும் பூசைமுடிந்ததும், அவரிடம் கொடுக்குமாறு என்னிடமனுப்பியுள்ளார். நான் உத்தமச் சாருதத்தரைப் பார்ப்போம். இதோ சாருதத்தர். தேவாராதனை முடித்துக்கொண்டு, இல்லத்தேவதைக்குரிய நெவேத்தியங்களோடு வருகிறுர்.

(மேற்கூறியதியே சாருதத்தரும் இதனிகையுடன் வருதல்)

சாருதத்தர் :- (மேலே பார்த்துத் துக்கத்தோடு பெருமுச்சிடுதல்) முன்பெல்லாம் என்வீட்டு வாசலில் பலியிடும்

பொழுது அன்னப்பறவைகளும், சாரசப்பறவைகளும் உடனே அவற்றை உண்டுவிடும். இப்போது அதே வாசலில் புற்கள் வளர்ந்து காட்சியளிக்கின்றன. இப்போது பலியும் கைநிறைந்த தானியந்தான் அவற்றைப் புழுக்களே உண்கின்றன.

(மெல்ல மெல்ல நடத்தல்)

விதூஷகன் :- இதோ உத்தமச் சாருதத்தர்! உடனே அவரிடம் செல்வேன். (சென்று) மங்களம் உண்டாக; செல்வம் பெருக.

சாரு :- யார்? ஒருக்காலும் அகலாத என் இனிய நண்பன் மைத்திரேயனு? நல்வரவாகுக. உட்காருங்கள்.

விதூஷ :- தங்கள் கட்டளைப்படியே. இனிய நண்பா, தங்கள் அன்புமிக்க நண்பனுன சூரணவிருத்தன் மல்லிகை மணமுட்டிய மேலங்கியான்றைக் கொடுத்திருக்கிறேன். இல்லுறை தெய்வங்களின் வழிபாடு முடித்ததும் உத்தமச் சாருதத்தரிடம் இதைக் கொடுப்பாயென்று கூறியுள்ளான்.

(கொடுத்தல்)

(சாருதத்தன் அதை வாங்கிச் சிந்தனையிலாழ்கிறுன்)

விதூஷ :- என்ன சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்டார்கள்?

சாரு :- நண்பா;

இன்பமென்பது துன்பத்தை அனுபவிப்பதனுலே தான் துலங்குகிறது. நிறையிருட்டிலேதான் விளக்கின் ஒளி திகழும். ஆனால் இன்பத்தை அனுபவித்த ஒரு வன் வறுமையடைவது உயிரின்றி உடம்பைவத்துக் கொண்டு வாழ்வதுபோலாகும்.

விதூஷ :- ஓ! நண்பனே! வறுமையா, மரணமா, எதைத் தாங்கள் விரும்புகிறீர்கள்.

சாரு :- மரணம், வறுமை இவற்றுள் மரணத்தையே விரும்புகிறேன். மரணம் சிறுபொழுது துயரத்தைத் தரும். வறுமையோ வாழ்நாள் முழுவதும் துன்பமே.

விதூஷ :- நண்பா, போதும் இந்த மனத்துயர் தேவர்கள் குடித்து எஞ்சிய ஒற்றைக்கலையுடன் விளங்கும் அமாவாசைப் பிறைச் சந்திரன் மிக அழகாயிருப்பதுபோலச், செல்வத்தையெல்லாம் உற்றுர்க்கு உதவி இன்று வறுமையடைந்து விளங்கும் தாங்கள் அழகுடன் ஒளிவீசுகிறீர்கள்.

சாரு :- நண்பா, பொருளை இழந்ததற்கு நான் வருந்த வில்லை, ஆனால் அலையும் வண்டுகள், யானையின் கபோலத்தில் வரண்ட மதரேகையைக் கண்டு அனுகாதவாறு, செல்வமில்லாதவன் வீடென என் மனையை விருந்தினர் நாடாதிருப்பதே என்னை வாட்டுகின்றது.

விதூஷ :- செல்வமென்ற இக்கயவன் அற்பன். காட்டிலே தேனீக்குப் பயந்து ஒளிக்கும் இடையர் போலப் பயன்படாத இடங்களை நாடுகின்றது செல்வம்.

சாரு :- செல்வம் மறைந்ததென்று நான் கவலைப்பட வில்லை. அது ஊழின்படி வரும், போகும். பொருளிழந்தவனிடம் மக்கள் அன்பு கூடக்காட்டுகிறார்களில்லையே என்பதுதான் என்னை வாட்டுகிறது. வறுமையால் வெட்கமுண்டாகிறது. வெட்கத்திலாழ்ந்தவனுடைய ஒளி மறைகிறது. ஒளி மறைந்தால் பரிபவமடைகிறுன். பரிபவம் மனமாடி வையுண்டாக்கும். அது துயரையும் அதனால் புத்தித்தடுமாற்றத்தையுமுண்டாக்கும். புத்திகெட்டால் அழிவுண்டாகும். அந்தோ வறுமையே எல்லா இடும்பைக்குமிருப்பிடம்.

விதுாஷ :- செல்வம் தூசிக்குச் சமம் என்பதை உணர்ந்து துயரோழிவீராக.

சாரு :- வறுமை சிந்தாகுலம்; இப்பேரவமானமே பெரிய பகைவன்; நண்பரின் வெறுப்புக்கு ஏது. உற்றுர், பொதுமக்கள் எல்லாரிடத்தும் பகையை உண்டாக்கும். காட்டில் போய் வசிக்கலாமோ என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கும். மனையாள்கூட வெறுப்பாள். உள்ளத்தில் எழும் இந்த நெருப்பு எரிக்காவிட்டாலும் மனி தனை எப்பொழுதும் வாட்டிக்கொண்டிருக்கும். இல்லத்துத் தேவதைகட்டுப் பலிகொடுத்துவிட்டேன். நீ நாற்சந்திக்குச் சென்று சத்தமாதர்க்கு பலியிட்டுவா.

விதுாஷ :- நான்மாட்டேன்.

சாரு :- ஏன்?

விதுாஷ :- தேவதைகளைக் கும்பிட்டும் தங்களுக்கு எவ்வித நன்மையும் காணவில்லையே; இனி வழி பட்டுப் பயனைன்ன?

சாரு :- நண்பா, அப்படிச்சொல்லாதே; இது இல்லறத் தானுக்குரிய நித்திய கருமங்களிலொன்று. தவம், தியானம், தோத்திரம், பலி என்பவற்றை எவன் மனவமைதியுடன் செய்கிறுனே அதைத் தேவதை கள் மனமகிழ்ந்து ஏற்றுக்கொள்வர், இதில் ஆராய்ச் சிக்கு இடமேயில்லை. ஆதலால் போ; போய்ச் சத்த மாதருக்கு வழிபாடியற்றிவா.

வீதுாஷ :- ஓ; நான் போகமாட்டேன், வேறு யாரையாவது அனுப்புங்கள். நான் பார்ப்பான். எடுத்த காரியமெல்லாம் விபரீதமாகத்தான் முடிகிறது. கண்ணுடியில் தோன்றும் சாயல்போல வலம் இடமாகத் தெரியும்; இடம் வலமாகத் தெரியும். அன்றியும் இந்த மாலைவேளையில் இந்த அரசவீதியில், தாசிகளும், விடர்களும், சேடர்களும், அரசனு

டைய நண்பர்களும் திரிவார்கள். நான் அவர்கள் முன் எதிர்ப்பட்டால், தவளையைத் தேடித்திரியும் காலசர்ப்பத்தின்முன் எலியகப்பட்டதுபோலத் தான். நீங்களிங்கே இப்படியிருந்து என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்.

சாரு :- ஆகட்டும், சற்றேநில். நான் என் தியா னத்தை முடித்துக்கொண்டு வருகிறேன்.

(திரைக்குப்பின்னுல்) நில், வசந்தசேனு நில்.

(விடன், காரன், சேடன் என்பவர் தொடர வசந்தசேனை வருதல்)

விடன் :- வசந்தசேனு; நில். நில். வேவடனுல் தொடர்ந்த பெண்மான்போல, உன் மெல்லிய பாதங்களை வீசி, மருண்ட கடைக்கண்பார்வை யோடு அங்கலாய்த்துக்கொண்டு, உன்மெல்லிய நடையையும் கைவிட்டு ஏன் பயந்து ஒடுகிறுய்?

சகாரன் :- நில், வசந்தசேனு நில்;

எங்கே போகிறூய், ஒடுகிறூயா? விழுந்துவிடப் போகிறூய்; நங்காய்; சற்றுத்தாமதி; செத்துப்போக மாட்டாய். நில! நெருப்புத்தணவில் விழுந்த இறைச்சித்துண்டு போல என் உள்ளம் வேகிறது. என் செல்வமே! நில்.

சேடன் :- அம்மா. நில்; நில்;

காட்டிற்புகுந்த சேவற்குஞ்சபோல என் எசமான் பதுங்கிக் கொண்டு வருகிறூர். கோடையில் தோகை விரித்துச் செல்லும் மயிற்பெடைபோலப் பேரச்சங் கொண்டு என்னைக்கண்டு ஒடுகிறூயே.

விடன் :- வசந்தசேனு நில! நில!

வாளைக்கன்று போல்வாய், நடுங்கிக்கொண்டு ஏன் ஒடுகிறூய். நீயணி ந்த சிவப்புப் பட்டாடையின் கொய்சகம் காற்றிலசைய ஒடுகிறூய். சிவப்புப் பாஷாணக்குதையை உளிகொண்டு உடைத்தாற்

போல நீயணிந்த செந்தாமரை மொட்டுகள் உன் வேகத்தால் உதிர்கின்றனவே.

சகாரன் :- நில் வசந்தசேனை நில்:

காதலைத்துண்டி, ஆசையை எழுப்பி, உள்ளத்தைக் கலக்கி, இரவில் படுக்கையில் துயிலைக் குலைத்து விட்டுப் பயந்து ஒடுக்கிறோயே; இராவணன் கையில் அகப்பட்டகுந்தி போல,* என்னில் சிக்கிய நீ விழுந்து விழுந்து ஒடுக்கிறோயே.

விடன் :- வசந்தசேனை!

உன் கால் கள் என்கால்களை வென்றுவிட்டன. கருடனுக்குப் பயந்துஒடும் பெண்பாம்பு போல நழுவுகிறோய். சரேலென்று பாய்ந்து காற்றைக்கூடப் பிடிக்கமாட்டேனே? அழகிய அங்கங்களை உடைய வளே! உன்னைப்பிடித்துவிடுவது ஒரு காரியமா? புத்தி! புத்தி!

ஏ! பணம்பிடுங்கி காமச்சவுக்கே, மீன்தின்னி, நடனசிங்காரி, நாசியற்றவளே, குலநாசி, தண்ணடக் கமற்றவளே, காமக்களஞ்சியமே, வேசி, வேஷக் காரி, அணிகளினிருப்பிடமே, தாசி என்று இப் பத்துத் திவ்வியநாமங்களைச் சொல்லிப் போற்று கிறேன். இருந்தும் எனக்குச் சர்றும் இரங்காயே.

விடன் :- காதிலணிந்த குண்டலம் அசைந்து கபோலத்திலுறுத்தப் பயங்கொண்டவளாய் ஏன் ஒடுக்கிறோய்? விடசனர், நரம்பை நகத்தால் வலித்து மீட்டும் வீணைபோல, இடிகேட்டுக் கலங்கும் சாரசப் பறவைபோல.....

சகாரன் :- அணிமணிகள் கிணுகினொன ஒலிக்க ராமனைக் கண்டு பயந்தோடும் திரெளபதைபோல*

* இவை சகாரனுடைய இலக்கிய அறிவு தெளிவில்லாத தென்பதைக் காட்டுவதோடு நகைச்சுவையையும் உண்டாக்கும் பெற்றியுடையன.

ஏன் ஒடுகிறுய்? விசுவாவசவின் தங்கையான சுபத் திரையை அனுமன் தூக்கிச் சென்றதுபோல* உன்னை நான் இதோ தூக்கிச் செல்கிறேன்.

சேடன் :- ஓ! இந்த இராசவல்லபனைச் சேர்ந்தால் வேண்டுமளவு மீனும் ஊனும் உண்பாய்! இவ்வளவு மீனும் ஊனுமுள்ள இடத்தில் நாய்கூடப் பினாத் தைத் திரும்பியும் பார்க்கமாட்டாது.

விடன் : வசந்தசேனைப் பெருமாட்டி! இடையிலணிந்த மேகலை தாரகைபோல விசித்திரமாய் ஒளிவீசப், பயத்தினால் விரைந்து ஒடுகிறுய்? சாதிலிங்க வண் ணத்தை வென்ற முகமுடையவளே! நகரதேவதை போல ஒடுகிறுய்.

சகாரன் : காட்டிலே நாய்கள் பெண் மறியைத் துரத் தீச் செல்யதுபோல வேகமாய் நாம் கலைத்துவர, என் உள்ளத்தைப் பூண்டோடு களைந்துகொண்டு, நீ விரைவாய், வேகமாய்த், துரிதமாய் ஒடுகிறயே!

வசந்த : பல்லவக, பல்லவக, கோகிலம்! கோகிலம்!

சகார : (பயத்துடன்) புத்தி! புத்தி! மனிதரைத்தான் கூப்பிடுகிறுள்.

விடன் : பயப்படாதே, பயப்படாதே!

வசந்த : மாதவிகா, மாதவிகா

விடன் : (சிரித்தபடி) அடே முட்டாள்! அவள் தோழிச் சோக் கூப்பிடுகிறுள்ளதா.

சகார : என்ன! பெண்களையா தேடித்திரிகிறுள்.

விடன் : வேறென்ன?

சகார : அப்படியா? நூறு பெண்கள் வந்தாலும் வேலை தீர்த்துவிடுவேன். நான் மகாசூரன், தெரியுமா?

வசந்த : (தனிமையிலிருந்தலே உணர்ந்து) நாசமாய்ப்போக; இந்தச் சேடிகளில் ஒருவரையுங் காணேமே. நானே என்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

விடன் : தேடிப்பார், தேடிப்பார்.

சகார : வசந்தசேனை, கூப்பிடு கூப்பிடு, கோகிலம், பல்லவகம், இன்னும் இந்த இளவேணிற் பொருள் களையெல்லாம் அழை. உன்னைத் தேடித்தொடரும் என்னை யார் தடுக்கவல்லவர்? சமதக்கினி மகன் பீமசேனானு?* குந்தி புத்திரன் இராவணனு?* இதோ துச்சாதனன் செய்ததுபோல உன் தலைமயிரைப் பிடிக்கிறேன். இதோ! பார்; பார். இதோ கூரிய வாள்; தலையும் என் பக்கம் திரும்பியுள்ளது. இந்தச் சிரசை வெட்டிவிடுகிறேன்; அல்லது கொன்று விடுகிறேன். ஜந்த ஒட்டம் போதும்; சாகப் போகி றது இருக்குமா? ஓடினாலும் உயிர் பாழைக்க முடியுமா?

வசந்த : பெருந்தகை! நான் அபலை; பெண்.

விடன் : அப்படியானால் பிழைத்துப்போ

சகார : அப்படியானால் நான் கொல்லமாட்டேன்.

வசந்த : (நாக்குள்) இவனுடைய கருணைகூட அச்சத் தைத் தருகிறது. (உரக்க) ஆகட்டும்; ஐயனே; இவளிடத்தில் ஏதாவது ஆபரணம் கேட்கிறீர்களா?

விடன் : கடவுள் காக்க; வசந்தசேனை; சோலையிலுள்ள கொடியின் பூக்களை யாராவது கிள்ளுவார்களா? அதைப்பற்றிப் பேசாதே.

வசந்த : அப்படியானால் ஏன் என்னைத் தொந்தரவு செய்கிறீர்கள்?

* முன்பக்கத்திலுள்ள இந்த உடுக்குறியிட்ட அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

சகார : நான் யார் தெரியுமா? வரபுருஷன் வாச தேவன். என்னிடம் பக்தி பண்ணம்மா. காதல்...

வசந்த : (நோய்த்துடன்) அமைதி! அமைதி! தூரப் போய்விடு; தகாத வார்த்தைகளைப் பேசுகிறும்.

சகார : (கைகொட்டிச் சிரித்தல்) கடவுளே! கடவுளே! கேட் ஹர்களா? இந்தக் கணிகைச் சிறுமி என்மீது அந் தரங்கத்தில் பேரன்பு கொண்டுவிட்டாள். அதனால் “வாங்கோ இளைத்துப்போனீர்கள். களை த் துப் போனீர்கள்” என்று கணிமொழி கூறுகிறார்கள். நானென்ன ஊருராய் அலைந்தேனு? நகரத்தில் சுற்றித் திரிந்தேனு? பெருமாட்டி, இந்த ஜெயன் தலைமேல் ஆஜை, என்னிரு கால்களாஜைத் தங்களைத் தேடித் தேடியலைந்தே நான் இளைப்பும் களைப்புமடைந்தேன்.

விடன் : (தனக்குள்) அவள் பேசாதேயென்று பொருள் படச் சாந்தமென்றார்கள்; இவன் அதை இளைத்துப் போனாய் என்று பொருள்படும் சிராந்தம் என நினைத்துக்கொண்டு கதையை வளர்க்கிறார்கள். மடையன்! (உரக்க) தாசிகள் வீதியில் பழகாத பேச்சைப் பேசிவிட்டாய் அம்மா! வசந்தசேனை! பார்; தாசியர் வீதியில் வசிப்போர் இளைஞர்க்குச் சகாயஞ்செய்ய வேண்டுமென்பதை உணர்வாயாக. நீ ஒரு கணிகை. வழியில் படரும் கொடிபோல்பவள்! உன் உடல் விலைக்குரியது; பணம் கொடுத்து வாங்கத்தக்கது. விருப்பமானவரிடத்தும் வெறுப்பானவரிடத்தும் ஒரே மாதிரி நடந்துகொள். கல்வி நிரம்பிய உயர்ந்த அந்தணன் இழிவான சாதியிற் பிறந்த மூர்க்கள் என்னுமிருவரும் ஒரு கிணற்றிலேதான் குளிக்கிறார்கள். பூத்துக்குலுங்கும் கொடியை தோகைமயில் வளைக்கிறது, காகமுந்தான் வளைக்கிறது. பிராமணன், சத்திரியன் வைசியன் என்போர் ஏறிச் செல்லும் ஓடந்தான் மற்றவர்களையும் கரையேற்று

கிறது. நீ விலைமாது; ஆனபடியால் நீயும் கிணறு, கொடி, ஓடம் இவைகளைப் போலத்தான்.

வசந்த : காதலைத் தூண்டுவது குணமேயன்றிப் பலாத் காரமன்று.

சகார : ஐயா, ஐயா, பிறப்பிலேயே தாசியாகப் பிறந்த இவள் காமதேவன் கோவிலிருக்குஞ் சோலைக்குப் போன நாள் துவங்கி அந்த ஏழைப்பயல் சாருதத் தன் மீது மோகங் கொண்டுவிட்டாள். என்னைக் கண்ணெண்டுத்தும் பார்க்கிறுளில்லை. அவன் வீடு அதோ இடது பக்கத்திலிருக்கிறது. இவள் என் கையிலிருந்தோ உன் கையிலிருந்தோ நழுவிவிடாமல் பார்த்துக்கொள் ஐயனே.

விடன் : (தனக்குள்) இந்த மடையன் சொல்லாதிருக்க வேண்டியதைச் சொல்லிவிட்டான். வசந்தசேனை சாருதத்தன் மீது காதல் கொண்டுவிட்டாளா? மாணிக்கம் மாணிக்கத்தோடுதானே சேரும் என்று தெரியாமலா சொல்லி வைத்தார்கள். சரி அவள் போகட்டும். இந்த மடையனுக்கும் எனக்குமென்ன? (உரக்க) கறுப்பாயி மகனே! அந்த வியாபாரியின் வீடு இடப்புறத்திலா இருக்கிறது?

சகார : வேறென்ன? இடப்பக்கத்திலேதான்.

வசந்த : (தனக்குள்) எனக்குத் தீங்கு செய்ய வந்த இப்பாவி சாருதத்தர் வீடு இடப்புறத்திலிருக்கிற தென்று சொல்லி எனக்கு நன்மையையே செய்து விட்டான். இப்போது என் காதலைனையடையக் கூடியதாய் விட்டது.

சகார : ஐயனே! உழுந்துக் குவியலில் மறைந்த கரித் துண்டு போல, வசந்தசேனை இந்தக்கும்மிருட்டில் மறைந்து போனாலே.

விடன் : ஆகா; என்ன இருட்டு. திறந்த கண், இரு வினால் மூடின்து போலாகிவிட்டது. வெளிச்சத் திலே விசாலமாயுள்ள என் பார்வை இருநினால் துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டது. உடம்பெல்லாம் இருநினால் பூசப்பட்டதோ? ஆகாயத்திலிருந்து அஞ்சன மழை பொழிவிறதோ? கயவனுக்குச் செய்த சேவை போல என் பார்வை பலனற்றுப் போய்விட்டதோ?

சகாரன் : ஐயனே, வசந்தசேனையைத் தேடப்போ கிறேன்.

விடன் : கறுப்பாயி மகனே, அவளைக் காட்டும் குறிப்பு களேதாவது உண்டா?

சகார : என்ன குறிப்பு?

விடன் : அணிகளின் ஒலி. மாலையின் நறுமணத்தோடு கலந்துவரும் வாசனை வீச்சு.

சகார : மாலையின் மணம் கேட்கிறது.* என் மூக்கெல்லாம் இருளால் அடைபட்டுக் கிடக்கிறது. அதனால் ஆபரணங்களின் சத்தத்தைப் பார்க்கமுடியவில்லை.*

விடன் : (ஒருபுறம்) வசந்தசேனை! மேகத்தின் வயிற்றில் மின்னற்கொடி மறைந்துகிடப்பதுபோல இந்த மாலையிருநில் நீ மறைந்து கிடக்கிறோய் உண்ணைக் காண முடியவில்லையென்பது உண்மையே. ஆனால் உண் மாலையிலிருந்து கமழும் நறுமணமும் நூபுரமலம்பு மோசையும் உண்ணை வெளிப்படுத்துகின்றன. கேட்டாயா? வசந்தசேனை!

வசந்த : (தனக்குள்) கேட்டேன்; அறிந்துங்கொண்டேன் (காற்சிலம்பை உயரச் செறித்து, மாலையைக் கழற்றிச் சிறிது நடந்து சென்று கையினுற் தடவுதல் போல நடித்தல்) ஓ! சுவரைத் தடவிப்பார்த்தால் இது பக்கக் கதவு

* இவை சகாரனுடைய மயக்கத்தைக் காட்டும்.

போலவே தெரிகிறது. கதவின் பொருத்தைத் தடவிப்பார்க்கும் போது பக்கக்கதவு பூட்டிக்கிடக்கிறதுபோலத் தெரிகிறது.

சாரு :- செபம் முடித்துக் கொண்டேன். நண்பா, சீக்கிரம் போய்ச் சத்தமாதருக்குப் பலியிட்டு வா.

விதூஷ :- நான் போகமாட்டேன்.

சாரு :- ஐயோ கஷ்டமே.

ஏழையின் சொல்லைச் சுற்றுத்தவர்கூட மதிக்கமாட்டார். நெருங்கிய நண்பர்கள் கூட அவனைக்கண்டால் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு போய்விடுவர். தொல்லைகள் ஒன்றுக்குப் பத்தாகாமலிந்து விடுகின்றன. அவனுடைய உள்ளம் சலித்துப் போகிறது. ஒழுக்கம் ஒளிமழுங்கி விடுகிறது. மற்றவர் புரிந்த பாவங்கள் கூட அவன் தலையிறசுமத்தப்படுகின்றன.

அன்றியும், அவனேடு எவரும் உறவாடவிரும்புவதில்லை; அன்பாகப் பேசுவதில்லை; செல்வர்கள் வீட்டில் விழாக்களுக்குப் போன்ற அவனை எல்லாரும் அவமதிப்பர். போதிய உடையின்றி அவன் செல்வதால் நாணத்தினால் பெரியோரைக்கண்டால் தூரத்தே ஒதுங்கிக் கொள்ளுகிறான். வறுமை பஞ்சமாபாதகங்களோடு ஆருவது பாவமாகக் கருதப்படவேண்டுமென்றே நானைக்கிறேன்.

தரித்திரமே! நான் உன்னையிட்டுத் துயரடைகி றேன். இதுகாறும் என்னுடலோடு நல்ல நண்பன் போல உடனுறைந்தாய். இந்தத் தேகம் விழுந்ததும் எங்கே போவாயோ என்றுதான் ஏங்குகிறேன்.

விதூஷ :- (மளக்கலக்கந்தோடு) நண்பா, நான்போகத்தான் வேண்டுமா? அப்படியானால் இந்த ரதனிகை என்னேடு வரட்டும்.

சாரு :- ரதனிகா நீ மைத்திரேயஞ்சூ செல்.

சேடி :- தேவரீர் கட்டளைப்படியே.

விதூஷ :- அம்மா ரதனிகா இந்த நிவேதனத்தை யும், விளக்கையும் பிடித்துக்கொள். நான் பக்கக் கதவைத் திறக்கிறேன். (அவ்வாறுசெய்தல்).

வசந்த :- எனக்காகவே இந்தக்கதவு திறக்கப்பட்டது போலும். உள்ளே போவோம். ஐயையோ, விளக்கு எப்படி வந்தது. (சீலித் தலைப்பால் விளக்கு அறிந்து விட்டு உள்ளே செல்லுதல்)

சாரு :- மைத்திரேயா, என்னது?

விதூஷ :- பக்கக்கதவைத் திறந்ததும் பொங்கி வந்த காற்றினால் தீபம் அணைந்துவிட்டது. ரதனிகா நீ பக்கக் கதவால் வெளியே செல். நான் உள்ளே சூடத்துக்குச் சென்று விளக்கைக் கொழுத்தி வருகிறேன். (செல்லுதல்)

சகார :- பாவா, பாவா, நான் வசந்தசேனையைத் தேடுகிறேன்.

விடன் :- தேடுங்கள், தேடுங்கள்

சாகர :- (அப்படிச் செய்து) பாவா பிடித்துவிட்டேன், பிடித்து விட்டேன்.

விடன் :- மடையா; இது நான்.

சகார :- பாலா அதோ அந்த மூலையில் நில் (மறுபடியும் தேடிச் சேடைப் பிடித்துக்கொண்டு) பாவா பிடித்து விட்டேன், பிடித்துவிட்டேன்.

சேடன் :- சுவரம், அது நான் சேடனுங்க.

சகார :- அங்கே பாவன், இங்கே சேடன், இங்கே சேடன் அங்கே பாவன். இரண்டுபேரும் ஒரு மூலை

யில் நில்லுங்கள். (மறுபடியும் தேடி ரதனிகையைப் பிடித்துல்) பாவா, இப்போது பிடித்து விட்டேன், வசந்த சேனையைப் பிடித்துக்கொண்டேன். திரெளபதி யைச் சாணக்கியன் பிடுத்ததுபோல கூந்தலிற் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டேன்.

விடன் :- இளமையின் செருக்கினால் குலச்செம்ம- லொருவளைத் தேடிச் சென்ற உன்னை வணங்கத்- தக்க பேரழுகுடைய உன்னை மலர்க்கூந்தலிற் பற்றி இழுக்கிறேன்.

சகார :- சிறுக்கி, தலையில் முளைத்த அளகத்தில் பிடித்துக் கொண்டேன். இனி நீ சம்போ, சிவா, சங்கரா சஸ்வரா என்று கதறு, அழு, கூச்சலிடு பார்ப்போம்.

ரதனிகா :- (பயத்துடன்) கனவான்களே! உங்கள் நோக்கமென்ன?

விடன் :- கன்னிமகனே! இது வேறொருத்தியின் குரல் போலிருக்கிறதே.

சகார :- பாவா, தயிர் திருடப்போகும் பெண்டுளை குரலை மாற்றுவதுபோல இந்தத் தாசி மகளும் குரலை மாற்றியிருப்பாள்?

விடன் :- என்ன? குரலை மாற்றிவிட்டாளா? என்ன நூதனம்! ஆகா இதிலென்ன நூதனம்! நாடகக்காரி, அரங்கில் பழகிய பயிற்சியாலும், கலைகளில் உள்ள தேர்ச்சியினாலும், மற்றவர்களை மயக்குவதில் தேர்ச்சி பெற்ற இவள் குரலையும் மாற்றிவிட்டாள்.

விதுஷ :- (வந்து) ஹீ! ஹீ! போ! இந்த மாலைக்காற்றில் இந்த விளக்குச் சுடர், வேள்விக்குக் கொண்டு வந்த ஆட்டுக்கடாவின் நெஞ்சுபோலப்-

பட்படக்கிறது. ஏ! ரதனிகா! எங்கே போய்விட்டாய்?

சுகார :- பாவா, யாரோ ஓர் ஆண்பிள்ளை போலிருக்கிறது.

விதூஷ :- இது முறையா, இது தகுமா, உத்தமச் சாருத்ததன் வறுமையுற்றுன்று, அந்தியர் அவன் வீட்டில் பிரவேசிக்கலாமா?

ரதனி :- ஆரிய மைத்திரேயரே, இதோ பாரும் நான் பட்ட அவமானத்தை.

விதூஷ :- உங்க்கு அவமானமா? எங்களெல்லாருக்குமா?

ரதனி :- உங்களுக்குத்தான்.

விதூஷ :- என்ன பலாத்காரமா?

ரதனி :- வேறென்ன?

விதூஷ :- உண்மையாகவா?

ரதனி :- உண்மை

விதூஷ :- (கோபத்துடன் தழைய உயர்த்தி)

அப்படி முடியுமா? எங்கள் வீட்டில், இத்தனை கொட்டமா? சொந்த வீட்டில் நாய்கூட வீறு கொள்ளுமென்பார்கள். அப்போது என்னைப்போல் ஒரு பிராமணன்? இந்தக் கோணங்கித் தடிக் கட்டையால், இது வும் எங்களைப் போலத்தான் வறுமைப்பட்டு வளைந்துவிட்டது, ஒரு அடி தலையிலே ஒங்கிப் போட்டேனென்றால் வெலவெலத்த மூங்கில் தண்டுபோல பொடியாகிவிடும்.

விடன் :- பிராமணேத்தமரே, பொறுதி பொறுதி,

விதுஷி :- (விடனைப்பார்த்து) இவனல்ல; (சகாரனைப்பார்த்து) இவன்தான் அபராதி. அடே, சுந்தானகா, ராஜீ சியாளகா, கொடியவனே, கயவனே, இது உனக்குத் தகாது. உத்தமச் சாருதத்தர் வறியவராய்ப் போனுரென்று நீ இவ்வாறு செய்வது தகாது. அவர் தம் குணநலத்தால் இந்த உச்சைசனியை அழுபடுத்தவில்லையா? அப்படியிருக்க நீ அவருடைய வீட்டிற் புகுந்து அவர் பணியாளொருத் திக்கு இவ்வாறு அவமானம் விளைக்கலாமா?

தாழ்வடைந்த ஒருவனை அவமானப்படுத்தக் கூடாது. ஊழின் கண்களில் எவரும் தாழ்ந்தவரல்லர். குணமில்லாதவன் செல்வனுயிருந்தாலும் வறியவனே.

விடன் :- பிராமணேத்தமரே; மன்னியுங்கள், மன்னியுங்கள். கருவத்தால் நாம் இதைச் செய்யவில்லை; வேறு நோக்கமுடையவனென்ற எண்ணத்தாலே தான் இவ்வாறு நடந்துகொண்டோம். காமக்கிளத்தியொருத்தியைத் தேடித் திரிகிறோம்.

விதுஷி :- யார்? இவளா?

விடன் :- அநியாயம்! அநியாம்!

இளமையின் மதுகை நிரம்பிய ஒருத்தி இவ்வழியே வந்து மறைந்து விட்டாள். இவள்தான் அவளாயிருக்குமென்ற தப்பெண்ணத்தால் இந்த விபரீதம் நிகழ்ந்துவிட்டது. எல்லாவற்றுக்கும் பிராயச்சித்தமாக இதோ இதனை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் (வாளைக் கீழே போட்டுவிட்டுக் கைகூப்பி பாதந்தில் விழுதல்)

விதுஷி :- நன்மகனே! எழுந்திரு, எழுந்திரு. தெரியாமல் உன்னை ஏசிவிட்டேன். இப்போது அறிந்து கொண்டேன். உன் மன்னிப்பைக் கோருகிறேன்.

விடன் :- தாங்களே என்ன மன்னிக்கவேண்டும். ஒரு நிபந்தனையின் பேரில்தான் நான் எழுந்திருப்பேன்.

விதூஷ :- சொல்லு.

விடன் :- இச்சம்பவத்தை உத்தமச் சாருதத்தருக்குச் சூருதிருக்க வேண்டும்.

விதூஷ :- சரி, சொல்லமாட்டேன்.

விடன் :- அந்தணரே! தாங்கள் காட்டிய இந்தத் தயவைச் சிரசால் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். ஆயுதபாணியாகிய எங்களைத் தாங்கள் தங்களுடைய குணத்தினால் வென்றுவிட்டார்கள்.

சகார :- (அதுயையோடு) இந்தக்கெட்ட கயவன் காலில் எதற்காகக் கைகூப்பி விழுந்து வணங்குகிறுய்?

விடன் :- பயந்துவிட்டேன்.

சகார :- எதற்காகப் பயந்தாய்?

விடன் :- அந்தச் சாருதத்தனுடைய குணத்துக்கு.

சகார :- அவனிடத்திலா குணம்? வீட்டுக்குப் போனால் சாப்பிட ஒரு சாம்பலும் கிடையாது. அவனு குணசாலி?

விடன் :- அப்படிச் சொல்லவேண்டாம். எங்களைப் போன்றவர்கள் கேட்டவற்றை ஈந்து வறுமையடைந்தவர் சாருதத்தர். செல்வ நிலையிலிருந்த காலத்தில் அவர் எவரையும் மனம் நோக்க செய்த தில்லை. நீர் நிறைந்த ஊருணி, கோடையில் மக்களின் தாகத்தையகற்றி நீர் வற்றுவது போல, அவரும் வறுமையடைந்துவிட்டார்.

சுகார :- (கோபத்துடன்) யாரிவனு? தாசிமகன். இவனென்ன பாண்டு புத்திரனு வீரன்சுவேத
 * கேதுவா? ராதையின் மகள் ராவணனு? இந்திரத்தனு? ராமனுக்குக் குந்தி வயிற்றிலே பிறந்த அசுவத்தாமனு? அல்லது தருமன் மகனுன சடாயுவா?

விடன் :- மடையா இவன்தான் உத்தமச் சாருதத்தன். ஏழூகளின் கற்பகதரு, நற்குணமென்னும் பழங்களின் நிறைவால் வளைந்தவன்; நல்லவரை உபசரிக்கும் இல்லறத்தான். கற்றேர்க்குக் கண்ணுடி; உயர் நலனுடையார்க்கு உரைகல்; ஒழுக்கத்தின் கடல்; நற்கருமங்களையே செய்வோன்; இன்னு செய்யாதவன்; ஆண்மையின் களஞ்சியம்; கண் ஞேட்டம், உதார குணமென்பவற்றுக்கு உறை விடம்; பல நற்குணங்களுக்கு இருப்பிடமானவன். வாழ்வாங்குவாழும் இவனே போற்றுதற்குரியவன். இவனே உயிர்வாழ்பவன்; ஏனையோர் சோற்றுத் துருத்திகளே. இவ்விடத்தை விட்டகலுவோம்! வா.

சுகார :- என்ன. வசந்தசேனையை விட்டுவிட்டா?

விடன் :- அவள் கெட்டாள்.

சுகார :- எப்படி?

விடன் :- குருடனின் பார்வைபோல, நோயாளியின் உடல் உறுதிபோல, மூர்க்கனின் அறிவு போல, சோம்பேறியின் முயற்சிபோல, ஞாபகசக்தியில் லாத தீயோனின் மெய்ப்பொருளாராச்சி போல, பிரியமற்றவரிடத்துப் பெறும் சுகம்போல் வசந்தசேனை மறைந்துவிட்டாள்.

* இவை சுகாரனுடைய அறியாமையைக் காட்டும். அல்லது வெறியினுலுண்டான மதுமயக்கமாயிருக்கும்.

சகார :- வசந்தசேனையில்லாமல் நான் போகமாட டேன்.

விடன் :- என்ன இதுதெரியாதா உனக்கு, யானையைச் சங்கிலியாற் கட்டவேண்டும், குதிரையைக் கடிவா எத்தினால் அடக்க வேண்டும். பெண்ணைக் காதல் உள்ளத்தினால் பற்றவேண்டும். அது உன்னிடத் தில்லையாதலால் நீ போ.

சகார :- நீ வேண்டுமானாற் போ. நான் போகமாட டேன்.

விடன் : சரி நான் போகிறேன்.

சகார : பாவம் போய்த்தொலைந்தானு? சரி. அடே பாவன் அபாவமாய்விட்டான்; காகத்தின் கால் போலச் சிகைவைத்த மன்டு! இரடா இரு.

விதூஷ : நாங்கள் இருத்தப்பட்டோம்.

சகார : யாரால்?

விதூஷ : விதியால்

சகார : எழுந்திரு, எழுந்திரு

விதூஷ : எழுவோம்

சகார : எப்போது?

விதூஷ : விதிமறுபடியும் அனுகூலம் செய்யும்போது.

சகார : அடே! அழடா, அழு

விதூஷ : அழச்செய்துவிட்டது.

சகார : யார்

விதூஷ : துன்பங்கள்

சகார : அடே சிரியடா, சிரி

விதுஷ : சிரிப்போம்

சகார : எப்போது

விதுஷ :- உத்தமச் சாருதத்தன் மறுபடியும் உயர் நிலையடையும்போது

சகா :- அடே துட்டப்பயலே; நான் சொன்னதாக அந்தத்தருத்திரன் சாருதத்தனுக்குச் சொல்லு. வசந்த சேனையென்ற, நாட்டியப் பெண் பொன்னணி புனைந்து, புதிய நாடகத்தில் நடிப்பதற்கு ஆயத்த மான நடிகை போல உன்னைக் காமன் கோவிற் சோலையிற் கண்ட நாட்டுவக்கம் உன்மீது காதல் கொண்டவளாய், வலிந்து நாம் இசையச் செய்து கொண்டிருக்கும்போது உன்வீட்டிலே புகுந்துவிட்டாள். அந்த அடைக்கலப்பொருளை நீயாகவே வியாச்சியமின்றி என்னிடம் ஒப்படைத்தால், எம் மிருவருக்கும் நல்லுறவு உண்டாகும். இல்லையேல் எம்மிடையே உண்டாகும் பகைமை கொலைக்கேது வாகும். அன்றியும்,

குளிர்காலத்திலே பூசினிக்காயின் தண்டிலே சாணியைப் பூசினால் அது கெடாது. காய்ந்த இலை யும் அப்படியே; மாமிசத்தை பொரித்து வைத்தால் பழுதுபடாது. இரவில் சமைத்த சோறும் அப்படியே. காலம் சென்றாலும் அவை கெட்டுப் போகா. இவற்றை நீ நன்றாகக் கூறு; தந்திர மாகச் சொல்லு, நான் என் மாளிகையின் புருமாடத்தில் இருந்து கேட்கக்கூடியதாக உரக்கச் சொல்லு. இல்லாவிட்டால் உன் மண்டையை கதவின் இடுக்கில் அகப்பட்ட விழாம்பழும்போல, மடமடென்று நொருக்கிவிடுவேன். தெரியுமா?

விதுஷ :- சொல்லுகிறேன்.

சகா :- (ஒருபுறம்) சேடா! பாவன் உண்மையில் போய் விட்டான்?

சேடன் :- ஆமா

சகா :- சரி நாம் சீக்கிரம் போவோம்.

சேடன் :- அப்போ சாமி, இந்தவாளைப் பிடியுங்கள்.

சகா :- நீயே வைத்துக்கொள்.

சேடன் :- இதோசாமி; இது சாமியுடையவாள் பிடித் துக்கொள்ளுங்கள்.

சகா :- (வாளைத் தலைக்கூருகப் பிடித்துக்கொண்டு)

உடையின்றி முள்ளங்கிக்கிழங்குபோல உறையிலே துயிலும் இந்த வாளைத் தோளிலே தூக்கிக் கொண்டு, பெட்டை நாய்களும் கடுவன்களும் குரைத்துக்கொண்டு பின் தொடர ஒடும் நரிபோல நான் வீட்டை நாடி ஒடுகிறேன்.

(நடந்து வெளியேறுதல்)

விதூஷ :- ரதனிகா, உனக்கு உண்டான இந்த அவமானத்தை உத்தமச் சாருத்தனுக்குக் கூறக் கூடாது. இன்னலுற்றிருக்கும் அவர் மேலும் துன்பமடைவார்.

ரதனிகை :- நான் ரதனிகை; மைத்திரேயரே, என் வாயால் ஒன்றும் வெளிவராது.

விதூஷ :- அப்படியேயாகட்டும்.

சாருத :- (வசந்தசேளையை விழித்து) ரதனிகா மாலைக் காற்று வாங்கவிரும்பும் உரோகசேனன், மாலைக் குளிர்காற்றினால் துயருஞமல் அவனை உள்ளே அழைத்து இந்தப் போர்வையால் அவனைப் போர்த்துவிடு.

(போர்வையைக் கொடுத்தல்)

வசந்த :- (தனக்குள்) என்னை இவர் தனது சேடியென எண்ணுகிறூர். (போர்வையை எடுத்து ஆர்வத்தோடு மணங்துகொண்டு) ஆகா! இதில் மல்லிகை வாசனை வீசுகிறது. இவர் இளமைப் போகங்களை வெறுக்க வில்லைப்போலும். (மற்றவர்களிற்குத் தொள்ளாதயூ போர்த்துக் கொள்ளுகிறூன்)

சாரு :- ரோகசேனைக் கூட்டிக்கொண்டு உள்ளேபோ என்று சொன்னேன் ரதனிகை.

வசந்த :- (தனக்குள்) உள்ளே செல்லும் பாக்கியம் எனக்குண்டா?

சாரு :- என்ன, ரதனிகை; மறுமொழி சொல்லுகிற யில்லை. அந்தோ, பொருளிழந்து ஒருவன் ஊழின் வலியால் இன்னலடையும்போது நண்பர்கூடப் பகைவராகின்றனர். நீண்டகாலம் நெருங்கிய சுற்ற மாயிருந்தவர்கூடப் புறக்கணிக்கிறார்கள்.

விதூஷி :- (ரதனிகையை அனுகி) இதோ அந்த ரதனிகை

சாரு :- இது ரதனிகை? இவள் யார்? அறி யாது கொடுத்த எனது போர்வையால் மலினமடைந்த இவள் யார்?

வசந்த :- (தனக்குள்) மலினமடைந்தவள் அல்லள்; அலங்கரிக்கப்பட்டவள்.

சாரு :- கோடைக்காலத்து மேகத்தினால் மறைக்கப்பட்ட திங்களின் பிறை போன்றவள்; என்ன செய்தேன். பிறர்மனையவளைப் பார்ப்பது ஒழுக்கமன்று;

விதூஷி :- பிறர்மனையவளா? இவள் வசந்தசேனை, காமதேவன் கோயிற் சோலையில் தங்களைக் கண்டதுமுதல் தங்களிடத்து அயராத அன்புழுண்டவள்.

சாரு : இவள் வசந்தசேனை (தனக்குள்)

என்பெருஞ் செல்வந்தேய்ந்து போன இந்நிலையில் இவள் என்னிடத்து மூட்டிய காதல் தீ, அசக்தனி டத்து மூண்டகோபம் போல, என் அங்கத்திலே அடங்கிவிட்டது.

விதூஷ : நண்பரே, அரசர்மைத்துனானை சகாரன் இவ்வாறு தங்களிடங் கூறசேசான்னான்.

சாரு : எப்படி?

விதூஷ :- வசந்தசேனையென்ற நாட்டியப் பெண், புதிய நாடகத்தில் நடிப்பதற்கு ஆயத்தமான நடிகை போல, பொன்னனியில் புனைந்து உன்னைக்காமன் கோவிற் சோலையில் கண்டநாட் துவக்கம் உன்மீது ஆசை கொண்டவளாய், அவளைநாம் வலிந்து இசையச்செய்து கொண்டிருக்கும்போது உன்வீட்டிலே புகுந்துவிட்டார்.

வசந்த :- (தனக்குள்) வ லி ந் து அவளை இசையச் செய்து கொண்டிருக்கும் போது; இந்த வார்த்தைகள் என்னைப் பெருமைப்படுத்துகின்றன.

விதூஷ :- அந்த அடைக்கலப் பொருளை நீயாகவே வியாச்சியமின்றி என்னிடம் ஒப்படைத்தால் எம் மிருவருக்கும் நல்லுறவுண்டாகும். இல்லையேல் எம் மிடையே உண்டாகும் பகைமை கொலைக்கேதுவாகும்.

சாரு :- (வெறுப்புடன்) மடையன்; அறிவில்லாதவன். அதுபோக இந்நங்கை நல்லாள் தெய்வம் போல ஆராதிக்கப்படத்தக்கவள். அந்தச் சமயத்திலே வீட்டுக்கு வா என்று நான் சொன்னபோது ஊழின் வலியாலுண்டான நிலைமையை உணர்ந்து அவள்

வரவில்லை. ஆண்களோடுண்டான பழக்கத்தாலே அதிகம் பேசும் இயற்கையுடைய இவள் ஒரு சொல்லுக்கூட என்னுடன் பேசாதிருந்தாள்.

(உரக்க)

நல்லாய் வசந்தசேனு உன்னையாரென்று அறியாமல் பணியாட்போல மதித்து, உனக்குநான் அபராதம் செய்துவிட்டேன். தலையால் வணங்கி உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன்.

வசந்த:- வரத்தகாத ஓரிடத்தில் வந்து, தங்களுக்குப் பெரும்பிழை செய்துவிட்டேன்; தங்கள் மன்னிப் பைத் தலையால் வணங்கிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

விதூஷ:- தலைவணங்கிக் கொண்டே இருவீரும் ஒரு வரையாருவர் பூமியில் நெற்கதிர் சரிவது போல ஒருவர்முன் ஒருவர் சரிந்து கொண்டிர்கள் நானும்; ஒட்டகத்தின் முழங்கால் போன்ற என்னுடைய தலையைத் தாழ்த்தி உங்களிருவர்க்கும் வணக்கந் தெரிவிக்கப் போகிறேன், ஆகட்டும்.

சாரு:- வேண்டாம் இந்த விந்யம்

வசந்த.- (தனக்குள்) இனிமையுஞ் சாதுரியமும் நிறைந்தது இந்தச் சந்திப்பு; இத்தகைய சந்தர்ப் பத்தில் இங்குவந்து சேர்ந்தநான் இன்று இவ்விடத்திலே தங்குவது தகாது. நன்று! நானிப் போது இவ்வாறு சொல்லுவேன் (உரக்க)
உத்தமரே! தங்களால் நான் இவ்வாறு உபசரிக்கத் தகுந்தவளானால், தங்கள் வீட்டிலே இந்த அணிகலன்களை அடைக்கலமாக வைத்துப்போக விரும்புகிறேன். இவ்வணி கலன்களுக்காகவே இந்தப்பாவிகள் என்னைத் தொடர்ந்து திரிகிறார்கள்.

சாரு :- இவற்றை அடைக்கலமாக வைப்பதற்கு இவ் வீடு ஏற்றதன்று.

வசந்த :- அது தவறு, வீட்டில்ல; மனிதரிடத்துத் தானே அடைக்கலம்.

சாரு :- மைத்திரேய; இவ்வணிகலன்களை வாங்கு.

வசந்த :- பெரிதும் நன்றியடையேன்.

(அணிகலன்களைக் கொடுத்தல்)

விதூஷ :- அம்மணி! மங்கலமுன்டாக.

சாரு :- மடையா; இது கொடையல்ல அடைக்கலப் பொருள்

விதூஷ :- அப்படியானால் கள்வர் கவர்ந்து செல்லடும்.

சாரு :- இப்பொழுதன்று;

விதூஷ :- அவளுடைய இப்பொருள் எம்மிடத்து அடைக்கலமாயிற்று.

சாரு :- அவற்றைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுவேன்.

வசந்த :- இச்செம்மலோடுகூட நான் வீட்டுக்குத் திரும்ப விரும்புகிறேன்.

சாரு :- மைத்திரேய, அம்மணியைக் கூட்டிச் செல்.

விதூஷ :- அன்னப் பெட்டபோல் நடக்கும் இந்நல் லாளை தாங்களே கூட்டிச் சென்றால் அரச அன் னம்போல் விளங்குவீர். நாற்சந்தியில் வைத்த பலியை நாய்கள் உண்பதுபோல தூர்த்தர்கள் வழி யில் அங்கும் இங்கும் என் போன்ற ஒரு பிரா மணைனத் தொல்லைப்படுத்துவார்கள்.

சாரு :- சரி; அப்படியோகட்டும். அம்மணியை நானே அழைத்துச் செல்கிறேன். அரசவீதியில்

அச்சமின்றிச் செல்வதற்குத் தீவர்த்திகளைக் கொழுத்துங்கள்.

விதூஷி :- வர்த்தமானு! தீவர்த்திகளைக் கொழுத்து.

சேடன் :- (ஒருபூறும்) ஆமா; என்னையில்லாமல் தீவர்த்திகளைக் கொழுத்துவோம்.

விதூஷி :- (ஒருபூறும்) தனமிழுந்த காழுகரிடத்து விலை மாதரின் அன்பு அற்றுப் போவதுபோல எமது தீவர்த்திகளிலும் நெய்யில்லாமற் போய்விட்டது.

சாரு :- மைத்திரேய; வேண்டாம். தீவர்த்திகள் வேண்டாம் பார். காதலுழுந்தகாமினியின் கண்டம் போலத் திங்கள் வெண்ணிலவு பொழிய உதயமா கிருன், விண்மீன் கூட்டங்கள் பரிவாரமாகச் சூழ் கின்றன. அரசவீதியின் பெருவிளக்கு; இருளின் கூட்டத்தில் இந்திலவின் கதிர்கள், நீர்வற்றிய சேற்று நிலத்தில் பால்பொழுந்தது போலப் பரவுகின்றன. (அன்புடன்) அம்மணி வசந்தசேனை இதோ தங்கள் வீடு. உள்ளே செல்லுங்கள்.

(வசந்தசேனை புதுதல், அன்புதும்பய் பார்த்தல்)

சாரு :- நண்பா, வசந்தசேனை போய்விட்டாள். வா நாங்கள் வீட்டுக்குப் போவோம். அரசவீதி சூனியமாயிருக்கிறது. காவல் வீரர் வீதி யில் நடமாடுகிறார்கள்; கள்வர் பயமதிகம்; இரவு ஆபத்து நிறைந்தது. (நடந்துகொண்டு) இரவில் இவ் வணிகலன்களை நீயே காப்பாற்ற வேண்டும்; பகவில் வர்த்தமானன் பார்த்துக்கொள்ளட்டும்.

விதூஷி :- தங்கள் ஆணைப்படியே.

(செல்லுதல்)

“அணிகலன் அடைக்கலம்” என்ற

முதலங்கம் முற்றும்

இரண்டாம் அங்கம்

முதற்சேடி :- (வருதல்) என் தலைவி வசந்தசேனைக்கு தாயார் ஒரு செய்தியனுப்பியிருக்கிறார். உள்ளே சென்று அவளைப் பார்ப்போம். (நடந்து சென்று அவளைக்கண்டு) உள்ளத்தில் எதையோ சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார் போலத் தெரிகிறது: அனுகிப் பார்ப்போம். (காதல் நோயற்றவளாய் ஆசனத்திலிருக்கும் வசந்தசேனையோடு மதவிகை நோன்றுதல்)

வசந்த :- தோழி; அப்புறம்; அப்புறம்;

சேடி :- அம்மணி; ஒன்றுமே பேசுகிறுயில்லையே; அப்புறம், அப்புறம் என்றே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறுயே.

வசந்த :- நான் என்ன சொன்னேன்.

சேடி :- ‘அப்புறம் அப்புறம்’ என்றீர்கள்.

வசந்த :- (புருவத்தை நெளித்தபடி) அப்படியா?

முதற் :- அம்மணி, குளித்துவிட்டுத் தெய்வங்களுக்கு வழிபாடியற்றுமாறு அம்மா சொல்லச் சொன்னார்.

வசந்த :- தோழி, இன்று நாம் குளிக்கமாட்டோம்; புரோகிதரே பூசையை நடத்தட்டும் என்று அம்மா விடம் கூறு.

சேடி :- கட்டளைப்படியே (போதல்)

மதனிகை :- நட்புரிமையாற் கேட்கிறேன். குறைகூறு கிறேன் என்று நினைக்காதே. ஏனிப்படியிருக்கிறோம்.

வசந்த : எப்படியிருக்கிறேன் மதனிகா?

மதனி : அம்மணி உன் நினைவற்ற நிலையைப் பார்க்கும் பொழுது காதல் கொண்டிருக்கிறோம் போலத் தெரி கிறது.

வசந்த :- நன்றாக அறிந்து கொண்டாய். மற்றவருள் எத்து நிலையை அறியக்கூடிய மதனிகை நீயல்லவா?

மதனி :- நல்லது; நல்லது; காதற்கடவுளின் விளையாட்டுத்துவங்கி விட்டதா? இளைஞர்க்கு இனிக் கொண்டாட்டந்தான். கடைசியாக நீ அருள் புரிந்துவிட்டாய். சரி; இனிச்சொல்லம்மா; யார் அந்தவஸ்ஸ பன்; நீ சேவிக்க விரும்புவன் அரசனு? அல்லது அரசர்க்குத் தோழனு?

வசந்த :- நான் சேவிக்க விரும்பவில்லை. இன்பந்துய்க்கவே விரும்புகிறேன்.

மதனி :- கல்வியையே அணியாகப்பூண்ட ஓர் அந்தண இளவலா? நீ காதலிப்பவன் யார்?

வசந்த :- அந்தணர் எப்பொழுதும் என்னால் பூசிக்கத்தக்கவரே.

மதனி :- பல நகரங்களுக்குச் சென்று வாணிபஞ்ச செய்து பெரும் பொருளீட்டிய வைசிய குமாரனையா நீ காதலித்தாய்?

வசந்த :- காதல் மிக்க காதலியைக்கூடக் கைவிட்டுப் பொருள்தேடி அந்நியநாடு செல்வதால் வைசியகு மாரர் தாங்குதற்கிய பிரிவுத்துயரை உண்டாக்குவர்.

மதனி :- அம்மணி; அரசனுமில்லை; அரசர்க்குத் தோழனுமில்லை, அந்தணுமில்லை; வைசியனு மில்லை; பின்னையாரைத்தான் நீ காதல் செய்கிறுய்.

வசந்த :- தோழி! நீ ஒருநாள் காமதேவன் கோயிற் பூஞ்சோலைக்கு என்னேடு வந்தாயல்லவா?

மதனி : ஆம் வந்தேன்.

வசந்த :- அப்படியிருந்தும் ஒன் ரும் அறியாதவள் போலக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறுயே.

மதனி :- தெரிந்துகொண்டேன். தெரிந்துகொண்டேன். சரணமென்று சென்ற உங்களுக்கு அடைக்கலம் தந்தாரே அவரா?

வசந்த :- அவர் பெயர்தான் என்ன?

மதனி :- வைசியர் மறுகில் வசிப்பவர்.

வசந்த :- அதுசரி; அவர் பெயரென்னவென்று கேட்டேன்.

மதனி :- அவர் பெயர் சாருதத்தர்.

வசந்த :- (மகிழ்ச்சியோடு) நல்லது மதனிகை, நல்லது; சரியாக அறிந்துகொண்டாய்.

மதனி :- (தனக்குள்) இப்படிச் செல்வேன் - (உரக்க) ஆனால் அவர் பரம ஏழையல்லவா?

வசந்த :- அதனுலேதான் அவரைக் காதலிக்கிறேன். ஏழையிடம் ஒரு கணிகை மனம் வைப்பதை உலகம்கூடக் குறைசொல்லாது.

மதனி :- மலரில்லாத மாமரத்தை பெண்வண்டுகள் நாடுமா?

வசந்த :- வண்டுகள் தேனைச் சேர்ப்பவை; நான் தேனை உண்ணும் நோக்கமுடையேன்.

மதனி :- அவரை நீ விரும்பினால் நேரே அவரை அடையலாமே.

வசந்த :- போகலாம்; ஆனால் அவர் உதவிபுரிய முடியாத நிலையிலிருந்தால் மறுபடியும் அவரைக் காணும் வாய்ப்பு உண்டாகாதே.

மதனி :- அதனுலேதானு அந்த அணிகலன்களை அவரிடம் அடைக்கலம் வைத்தாய்.

வசந்த :- சரியாக அறிந்துகொண்டாய்
(திரைக்குப் பின்னால்)

பிடியுங்கள்! பிடியுங்கள்! ஓடுகிறோன், ஓடுகிறோன்; பத்துப் பவனுக்கு டிமிக்கி கொடுக்கப் பார்த்த அந்தச் சம்வாககன் தப்பி ஓடுகிறோன். ஏ! பட்டா பிடி! பிடி!! அடே! நில்லடா, நில் நீ போகுந் திசை இங்கிருந்தே தெரிகிறது. நில்,

சம்வாககன் :- (திரையை எறிந்து பரயப்புடன் நோன்றுதல்)
சூதாடினதும் போதும் நான்படும் கஷ்டமும் போதும். கட்டவிழ்த்துவிட்ட பெண் கழுதைபோல இந்தச் சூதாட்டக் கழுதை என்னை முட்டிவிட்டது. அங்கராசனுன் கர்ணன் கடோற்கசனை எறிந்தது போல இந்தச் சூதாட்டக்காய் என்னை வீழ்த்திவிட்டது. கணக்கெழுதுவதில் சபிகன் மூழ்கியிருப்பதைக் கண்டு நான் திடீரென மெல்ல நழுவி விட்டேன். இப்போது தெருவில் திரியும் எனக்குயார் புகலிடம் தருவார். இந்தச் சபிகனும், சூதனும் என்னைத் தேடியலையட்டும், நான் இந்த வெறுங் கோயிலில் காலடியை மாறிவைத்துப் பின்னால்-

நடந்துபோய்ப் புகுவேன். புகுந்து விக்கிரகம் போலப் பாவனை செய்துநிற்பேன்.

(பலஸ்திமாக நடித்துக்கொண்டு அவ்வாறு நிற்றல்)
(பின்னர் மாதுரனும் தூதனும் வருதல்)

மாதுரன் :- அடே பட்டா; 10 பவுனுக்கு டிமிக்கி கொடுத்துவிட்டு அந்தச் சாம்வாககள் ஒடுகிறன்; பிடியுங்கள்! பிடியுங்கள்! அடே! நில்லடா! நில்! நீ போன திசை இங்கிருந்தே தெரிகிறது. நில்!

சூதன் :- நீ பாதாளத்துக்குப் போனுவென்ன, இந்திர லோகத்துக்குப் போனுவென்ன, சபிகளைத் தவிர ருத்திரனுற்கூட உன்னைக் காப்பாற்ற முடியாது.

மாது :- சபிகளை ஏமாற்றிவிட்டு எங்கேயடா ஒடுகிறூய்! உடம்பெல்லாம் பயத்தினால் நடுங்க, மேடு பள்ளமெல்லாம் அடிக்கடி தடக்கி விழுந்து கொண்டு உன் குலத்துக்கும் புகழுக்கும் இழுக்குத் தேடிக்கொண்டு எங்கே ஒடுகிறூய்.

சூதன் :- (காலடியைப் பார்த்து) இப்படிப் போயிருக்கிறோன்; இதோ காலடிபோன பாதை அழிந்து விட்டது.

மாது :- (இந்தனையோடு பார்த்து) அடடா; இரண்டு காலடியும் அடிதலையாக மாறிக் கிடக்கின்றன. கோயில் வெறுங்கோயிலாயிருக்கிறது. இந்தத் தூர்த்தன் பின் ஞேக்கி அடிவைத்து இந்தக் கோயிலிற் பிரவேசித்திருக்கிறோன்.

சூதன் :- சரி நாமும் இந்த அடியைப் பின்பற்றி உள்ளே போவோம்.

மாது :- அப்படியே.

(இருவரும் கோயிலிற் பிரவேசிப்பது போல நடித்தல். பார்த்துத் தமக்குள் சமிக்கை செய்தல்)

சுதன் :- என்ன; இந்த விக்கிரகம் மரமா?

மாது :- இல்லை; இல்லை; இது கற்சிலை. (பல விதத்தில் சிலையை அசைத்துப் பார்த்துச் சமிக்கை காட்டி) போகட்டும்; வா சுதாடுவோம்.

(பல வகையில் துதாடுகிறார்கள்)

சம்வா :- (துதாடுவதற்குண்டாகும் விருப்பத்தை அடக்குவதைப் பல வகையில் நடித்துக்காட்டி தனக்குள்)

இந்தக் கழற்காயின் சத்தம் துட்டில்லாத ஏழையின் உள்ளத்தைக்கூடக் கவருகிறது. நாடிழுந்த அரசனுக்குப் போர்ப் பறை கவர்ச்சியளிப்பது போல, மேலும் சுதாடுவேனே என்பது எனக்குத் தெரியாது. சுதாடுவதென்றால் மேருமலையுச்சியிலிருந்து விழுந்தமாதிரித்தான். இருந்தும் இந்தக் காயின் சத்தம் குயிலிசை போல இனிமை தருகிறது.

சுதன் :- இது என்பக்கம்; என்பக்கம்.

மாது :- இல்லை, எனக்கு, எனக்கு.

சம்வா :- (ஒருபுறத்திலிருந்து திடீரென்று வந்தது)

சுதன் :- இல்லை எனக்கு, ஆட்டுக்கடா அகப்பட்டுக் கொண்டதடா

மாது :- (சம்வாககளைப் பிழத்துக்கொண்டு) படுவா, பிழப்பட்டாயா கொடு 10 பவுண்.

சம்வா :- பிறகு தருகிறேன்.

மாது :- இப்போ கொடு

சம்வா :- ஐயோ கொஞ்சம் கருணைகாட்டுங்கள் கொடுக்கிறேன்.

மாது :- அடே! இப்பொழுதே கொடு

சம்வா :- என் தலை கிறுகிறுக்கிறது. (கீழே விழுதல்)
(இருவரும் அவணப் பலவாறு அடித்தல்)

மாது :- சூதாட்டச் சம்பிரதாயத்தினால் கட்டுப்பட்டாய்.

சம்வா :- (துக்கத்துடன் எழுந்து)

என்ன? சூதாட்டச் சம்பிரதாயத்தினால் கட்டுப்பட்டேனு? இனித்தப்ப முடியாது. எப்படிக் கொடுக்கப் போகிறேன்.

மாது :- அடே வாக்குக்கொடு

சம்வா :- (துதனைத் தொட்டு) உனக்குப்பாதி கொடுக்கிறேன். பாதியை மன்னித்துவிடு.

சூதன் :- ஆகட்டும்

சம்வா :- (சபிகண அனுகி) ஒரு பாதிக்கு வாக்களிக்கிறேன். மற்றதை நீ மன்னித்துவிடு.

மாது :- சரி போகட்டும்.

சம்வா :- (உரக்க) அரைவாசியை நீங்கள் மன்னித்துவிட்டார்கள்.

மாது :- ஆம்

சம்வா :- (துதனைப்பார்த்து) அரைவாசியை நீயும் மன்னித்து விட்டாய் சரி, கணக்குத் தீர்ந்தது நான் போகிறேன்.

மாது :- எங்கெடா போகிறுய், கொடுபணத்தை.

சம்வா :- பாருங்கள் பட்டரே! சற்று முன்தான் ஒரு பாதியைக் கொடுக்கிறேன் மற்றதை விட்டுவிடுங்

கள் என்று கேட்டேன். ஓமென்று வாக்களித்து விட்டு மறுபடியும் இந்த ஏழையைக் கேட்கிறூர்கள்.

மாது :- (அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு) அட நான் யார் தெரியுமா? மாதுரன்; ஏமாற்றிவிடலாமென்றென்ன ஒத்து படுவா; 10 பவுணையும் இப்பொழுதே வைத்துவிடு.

சம்வா :- என்னிடம் காசில்லையே.

மாது :- அப்பனை விற்றுக் கொட்டா

சம்வா :- எனக்கேது அப்பன்

மாது :- அம்மாவை விற்றுக் கொட்டா

சம்வா :- எனக்கேது அம்மா

மாது :- உன்னையே விற்றுக்கொடு

சம்வா :- அப்படியானால் ஐயோ கொஞ்சம் கருணை காட்டுங்கள். என்னை ராசவீதியில் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுங்கள்.

மாது :- போடா

சம்வா :- அப்படியே (போகிறுன்)

10 பவுனுக்கு என்னை இந்தச் சபிகன் கையிலிருந்து யாராவது வாங்குகிறீர்களா? (மேலே யார்த்து) “என்ன சொன்னீர்கள்” என்ன வேலை செய்வாயென்று கேட்டார்கள். வீட்டு வேலையெல்லாஞ் செய்வேன். என்ன பேசாமற் போய்விட்டாயா? சரி போகட்டும்; இவனிடம் கேட்டுப்பார்ப்போம். என்ன, இவனும் என்னைக் கவனியாது போகிறுன். உத்தமச் சாருதத்தனுடைய செல்வமெல்லாம் கரைந்தபின் துரதிட்டவசமாக என்னிலைமை இப்படியாகிவிட்டதே.

மாது :- கொட்டா

சம்வா :- எங்கிருந்து தருவேன். (விழுகிறேன். மாதுரன் இழுக்கிறேன்)

சம்வா :- ஐயோ, காப்பாற்றுங்கள், காப்பாற்சீகள். (தருந்துரகன் வருதல்)

தருந்துரகன் :- சூதாட்டம் ஒருவனுக்குச் சிங்கா சனமில்லாத ராச்சியம் போன்றது. கவருடுவோன் எவர் அவமானஞ் செய்தாலும் பொருட்படுத்தான். நானும் பொழுதும் பெரும் பொருளைத்தேடுவதும் கொடுப்பது மாயிருப்பான். பெருங்வருவாயைப் பெறும் அரசனைப் பெருஞ்செல்வர் நாடுவதுபோல இவனையும் தனவான்கள் நாடுவர்.

சூதினால் செல்வம் கிடைக்கிறது; மனைவியும் நண் பரும் கிடைக்கின்றனர். சூதினால் கொடையும் போகமும் உண்டாகின்றன. சூதினால் எல்லாம் அழிகிறது.

(முன்னுற் பார்த்து) இதோ நமது பழைய சபிகனும் மாதுரனும் இங்கே வருகிறார்கள். தப்பிப் போக வும் முடியவில்லை. என்னை மறைத்துக்கொள்வேன். (பலவிதமாக நடித்து உத்திரியத்தைப் போர்த்துக் கொண்டு நிற்றல்)

இந்தத்துணி இழைகூட அற்றுப்போனது. நூறு ஓட்டைகளிதில் உண்டு. உடுக்க உதவாது. மடிக் கத்தான் உதவும். இது என்னை என்ன செய்துவிடப் போகிறது. பகல் முழுதும் ஒற்றைக்கால் நிலத்தி லும் மற்றைக்கால் வான்திலுமாகத் தொங்குவேன்.

மாது :- யாரையாவது கொடுக்கச் செய்;

சம்வா :- எங்கேயிருந்து கொடுப்பேன் சுவாமி. (மாதுரன் இழுக்கிறேன்)

தருத்து :- அடே! முன்னுலே என்ன?

(ஆகூயத்தில்) என்ன சொன்னீர்கள்? இந்தச் சம்வாககளைச் சபிகன் மாவாயரைக்கிறுன். அவனைக் காப்பாற்ற ஒருவருமில்லை என்று சொன்னீர்கள். சரி, இந்தத் தருத்துரகனிருக்கிறுன். (அனுகி) விலகு, விலகு (பார்த்து) அந்தத் துர்த்தன் மாதுரன்; மற்றவன் அந்தப்பாவி, சம்வாககன்; வலியற்றவன்; பகல் முழுதும் தலைகீழாய் அசையாமலே தொங்கிக் கொண்டிருக்க இவனுல் முடியுமா? அல்லது ஓயாமல் கல்லெறிபட்ட தழும்பு இவன் முதுகில் இல்லை. தொடையை நாங்கள் அடிக்கடி கடித்த தழும்பைக் காணவில்லை. அப்படிப்பட்ட ஏழை ஏன் இந்தச் சூதாட்டத்திலிறங்கினான். சரி மாதுரனை ஒருவாறு சாந்தப்படுத்திப் பார்ப்போம் (அனுகி) வணக்கம் மாதுரரே! (மாதுரன்வணங்குதல்)

தருத்து :- இதென்ன!

மாது :- இவன் எனக்கு 10 பவுண் தரவேண்டும்.

தருத்து :- இது பெரிய பொருளா, விடு! விடு!

மாது :- (தருத்துரகன் கக்கத்தில் சுருட்டிவைத்திருந்ததுணியை இழுத்து) ஐயன்மீர், பாருங்கள், பாருங்கள், கஞ்சல் துணியிடுத்த இந்தப்பயல் 10 பவுணை அற்பபொருளென்று சொல்லுகிறுன்.

தருத்து :- காயை ஒருதரம் எறிந்தேனன்றுல் 10 பவுண் கிடைக்கும். வேறென்ன? பணம் உள்ள வன் பறையடித்துக்கொண்டா திரிவான். அடே! கீழ்சாதிப்பயலே! நாசமாய்ப்போவாய். 10 பவுணுக்காக ஐந்து புலனுள்ள இந்த மனிதனைக் கொல்லலாமா?

மாது :- சுவாமி! உனக்குப் பத்துப் பவுண் அற்ப பொருள். எனக்கோ அது பெரிய செல்வம்.

தருத்து :- அப்படியானால் நான் சொல்வதைக் கேள். இன்னும் பத்துப் பவுணை அவனுக்குக்கொடு; மறு படியும் ஒரு தரம் ஆட்டும்.

மாது : அப்புறம்?

தருத்து :- வென்றால் உன் பணத்தைத் தருவான்.

மாது :- தோற்றுல்

தருத்து :- தோற்றுல் தரமாட்டான்.

மாது :- இந்த வெட்டிப்பேச்சினால் என்ன பயன்? பெரிய பேச்சுப் பேசுகிறும்! நீ கொட்டா. நான் யார் தெரியுமா? நான்தான் மாதுரன். எனக்கு கள்ள ஆட்டம்போடத் தெரியும். காட்டட்டுமா? நான் எவனுக்கும்பயப்படமாட்டேன், கஞ்சற்பயலே.

தருத்து :- யாரடா கஞ்சல் பயல்.

மாது :- நீதானடா கஞ்சல் பயல்

தருத்து :- உன் அப்பன்

(நகரும்படி சம்வாகக்கனுங்கு சமிக்கை செய்தல்)

மாது :- வேசிமகனே! நீ இப்படித்தான் சூதாடப்படு கின்யோ.

தருத்து :- நானு?

மாது :- அடே சம்வாககா கொடு பணத்தை.

சம்வா :- இன்றைக்குத்தாறேன்; அப்புறந்தருகிறேன் - (மாதுரன் இழுத்தல்)

தருத்து :- என் முன்னாலே அவனை நீ அடிக்க முடியாது, நானில்லாத நேரம் செய்.

(மாதுரன், சம்வாககளை இழுத்து முட்டியிலுள் முக்கிலே ஒன்று கொடுக்கிறான். சம்வாககள் முச்சித்தவன் போல நடத்து, இரத்தம் பெருங் நிலத்திலே விழுகிறான். தருத்துரகன் இநுவருக்குமிடையிலே செல்லுதல். மாதுரன் தருத்துரகளையடிக்க அனுமதி திருப்பியடித்தல்)

மாது :- அடே துஷ்டப்பயலே, வேசிமகனே! சீக்கிரம் உனக்குக் கிடைக்கும் பார்.

தருத்து :- அடே மடையா! வீதியில் நடக்குமென்னை ஏன் அடித்தாய். நாளைக்குக் கோட்டிலே அடித்தாயானால் யாருக்குக் கிடைக்குமென்று பார்.

மாது :- நானும் பார்க்கிறேன்.

தருத்து :- எப்படிப் பார்ப்பாய்

மாது :- (கண்களை விரித்து) இப்படிப்பார்ப்பேன்.

(தருத்துரகன் மாதுரன் கண்களில் மண்ணை அஸ்ஸி வீசி விட்டு, ஒடுமாறு சம்வாககனுக்குச் சமிக்கை செய்கிறான் மாதுரன் கண்களைப் பொத்திக்கொண்டு நிலத்திலே விழுகிறான். சம்வாககள் நழுவில்லை.)

தருத்து :- (தனக்குள்) மாதுரனைப் பகைத்துவிட்டேன். இங்கே இனி நிற்பது சரியில்லை. ஆரியகன் என்ற இடைச் சிறுவன் அரசாள்வானென்று சித்தர்வாக்கிருப்பதாகத் கூறிக்கொள்ளுகிறார்களென எனது அருமையான நண்பன் சர்விலகன் சொன்னான். என்னைப்போன்றவர்களைல்லாம். அவனுடைய கட்சியிலேயே சேர்ந்திருக்கிறோம். இப்போது அவனைக் கொஞ்சம் போய்ப்பார்ப்போம்.

(போதல்)

சம்வா :- (பயந்து பயந்து சென்று, யார்த்து)

இதோ யாரோ ஒருவருடைய வீட்டின் பக்கக்கதவு திறந்திருக்கிறது. உள்ளே போவோம். (உள்ளே புகுவதுபோல் நடித்து வசந்தசேகணையக்கண்டு) அம்மா எனக்கு அடைக்கலந்தாருங்கள்.

வசந்த :- அடைக்கலமென்று வந்தாய். உனக்கு அப்யந்தந்தேன். சேடி, பக்கக்கதவைத் தாளிடு. (சேடி அவ்வாறு செய்தல்)

வசந்த :- ஏன் பயப்படுகிறது

சம்வா :- கடன்காரனுக்குப் பயந்து ஓடிவந்தேன்.

வசந்த :- அப்படியா? சேடி; பக்கக்கதவை இனித் திறந்துவிடு.

சம்வா :- (தனக்குள்) கடன்பயம் இவருக்கு அற்பமாகத் தெரிகிறது. நன்றாகத்தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

தன்பலமறிந்து ஏற்றபாரத்தைச் சுமப்பவன் இடறி விழமாட்டான்; காட்டிலேயிருந்தாலும் அவனுக்கு விபத்தில்லை. அதற்கு நானே சிறந்த உதாரணம்.

மாது :- (கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு) அடே கொடுடா, கொடுடா.

சூதன் :- பட்டா, நாங்கள் தருத்துரோடே சண்டையிட்டுக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே அவன் கம்பிநிட்டி விட்டான்.

மாது :- நான் கொடுத்த அடி அவன் மூக்கை உடைத்து விட்டது; இரத்தக்கறையைப் பார்த்துப் போனால் அவனைப் பிடித்துவிடலாம்.

(அவ்வாறு செய்து)

சுதன் :- பட்டா; அவன் வசந்தசேனை வீட்டிற் புகுந்து கொண்டான்.

மாது :- பணம் போய்விட்டது; அவ்வளவுதான்.

தூதக :- கோட்டுக்குப்போய் வழக்குவைப்போம்.

மாது :- இந்த ரூஸ்கல் இங்கிருந்து கிளம்புவான். காத்திருந்து அவனைப் பிடித்துவிடலாம்.

(வசந்தசேனை யதனினக்குச் சமிக்கையிடல்)

மதனிகை :- எந்த ஊரையா? நீயாரையா; நீயாருடைய ஆளையா, உன் தொழிலென்ன ஜயா, ஏனையா பயந்து பயந்து சாகிறூய் ஜயா.

சம்வா :- கேளம்மா, கேள்; எனக்கு ஊர் பாடவிபுத்திரம் அம்மா, கிராமதிகாரியின் மகன் அம்மா எனக்கு வேலை மருத்துவத் தொழிலம்மா.

வசந்த :- நல்ல இன்கலையொன்று கற்றுவிட்டாய் ஜயா

சம்வா :- கலையாகத்தான் கற்றேன் அம்மா; இப்போ அது தொழிலாகப் போய்விட்டது அம்மா.

சேடி :- ரொம்பப் பரிதாபமான பேச்சுப் பேசுகிறூய் அப்புறம், அப்புறம்.

சம்வா :- அப்புறம் உச்சயினியைப் பற்றி யாத்திரிகர் சொல்லக்கேட்டு முன்காணத ஒரு ஊரைப் பார்ப்போமென்று இங்கு வந்தேனம்மா. இங்கே ஒரு உத்தமர் வீட்டில் வேலைக்கமர்ந்தேன். அவர்கிக அழகுவாய்ந்தவர், இன்சொல்லுடையவர். கொடுத்ததைச் சொல்லித்திரியமாட்டார். மற்றவர் செய்த தீமையை மறந்துவிடுவார். அதிகம் சொல்லியென்ன? கண்ணேட்டமுடையவர்; அதனால், தான்

மற்றவர்க்குச் சொந்தமானவரென என்னுகிறோ? சரணடைந்தவரிடத்து கருணையடையவர்.

சேடி :- அம்மணியின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த இந்நற் குணங்களைக் கொண்டு இந்த உச்சயினி நகரை அலங்கரிக்கும் அவர் யார்?

வசந்த :- நானும் அதைத்தான் கேட்க இருந்தேன்.

சேடி :- ஐயா, அப்புறம்.

சம்வா :- அம்மணி, அவர் கொடுத்துக் கொடுத்து

வசந்த :- செல்வத்தைத் தொலைத்து ஏழையானார்.

சம்வா :- சொல்லமுந்தியே அம்மணிக்கு எப்படித் தெரிந்தது?

வசந்த :- இதிலென்ன தெரியவேண்டியிருக்கிறது. நற் குணமும் செல்வமும் ஓரிடத்தில் இருக்கமாட்டா. குடிக்கவாய்ப்பில்லாத கேணியில் நீர் நிறைய இருக்கும்.

சேடி :- அவருடைய பெயரென்ன ஐயா.

சம்வா :- அம்மா, அந்தப் பூலோகசந்திரனின் பெயர் யாருத்துத்தான் தெரியாது. அவர் வணிகர் சதுக் கத்திலிருக்கிறோ? மதிப்புக்குரிய அவருடைய பெயர் உத்தமச் சாருதத்தர்.

வசந்த :- (மகிழ்ச்சியோடு ஆசனத்திலிருந்து இறங்கி)

ஐயா இந்த வீடு உங்களுடையதே. தோழி; இவருக்கு ஒரு ஆசனம் கொடு. விசிறி எடுத்துக் கொள் ஞங்கள்; தாங்கள் களைத்துப்போனீர்கள்.

(சேடி அவ்வாறே செய்தல்)

சம்வா :- என்ன! உத்தமச் சாருதத்தின் பெயரைச் சொன்னதுமே இவ்வளவு மரியாதை நடக்கிறது. வெற்றி சாருதத்தரே! வெற்றி. உலகில் தாங்கள் ஒருவரே உண்மையில் வாழ்வு நடத்துகிறீர்கள். மற்ற மக்கள் கூட்டமெல்லாம் சும்மா மூச்சவிட கூக்கொண்டுதான் கிடக்கிறது. (வசந்த ஜோகவில் விழுந்து) போதும் போதும் வசந்தசேனை. ஆசனத் திலிருங்கள் அம்மா.

வசந்த :- (ஆசனத்திலிருந்து) ஐயா அந்தக் கடன்காரன் எங்கே? (எவ்வாறு அவர் தனவானுயிருக்க முடியும்)

சம்வா :- நல்லவர்களுக்குக் கண்ணேட்டமே சிறந்த தனம். மற்றச் செல்வமெல்லாம் வரும் போகும். அதை யார்தான் சேகரிக்கமுடியாது. போற்றத் தெரியாதவன் மற்றவர் செய்யும் போற்றுதலையும் அறியமாட்டான்.

வசந்த :- அப்புறம், அப்புறம்

சம்வா :- அப்புறம் நான் அந்த உத்தமரின் அனுக்கச் சம்வாக்கஞக இருந்து ஊதியம் பெற்றேன். பின் னர் அவர் ஏழையானார். நற்குணமொன்றே மிஞ்சிற்று. நான் சூதாட்டத்தினால் பிழைத்து வந்தேன். அதிலும் துரதிட்டவசமாக 10 பவுண் தோல்வி அடைந்தேன்.

மாது :- ஐயோ, நான் கெட்டேன்; என் பொருளெல்லாம் கொள்ளியாகிவிட்டது.

சம்வா :- ஐயையோ அந்தச் சபிகனும் சூதனும் வந்து விட்டார்களே! சொல்லவேண்டியதெல்லாம் சொல்லி விட்டேன். அம்மா இனித்தங்கள் விருப்பம்.

வசந்த :- மதனிகா; மரம் அசைந்துவிட்டது. அதனால் அதிலிருக்கும் பறவைகள் அங்குமிங்கும் கலைந்து

விட்டன. தோழி இதோ, இந்த வளையலை இக்கன வான் கொடுத்ததாக சபிகனிடமும் சூதகனிடமும் கொடு (கையிலிருந்த வளையலைக் கழற்றிச் சேடியிடங் கொடுத்தல்)

சேடி :- (பெற்றுக் கொண்டு) கட்டளை அம்மனி
(செல்லுதல்)

மாது :- ஐயோ என்னைக் கெடுத்துப் போட்டார்கள்.
கொள்ளையடித்துப் போட்டார்கள்.

சேடி :- இந்த இரண்டுபேரும் மேலே பார்த்துக் கொண்டு பெருமுச்செறிந்து, தம்முள் பிரலாபித் துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்கள் வீட்டுக் கத வையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் தாம் சபிகனும் சூதகனுமாயிருக்க வேண்டும் (அனுகி) ஐயா! வணக்கம்.

மாது :- உனக்கு மங்களமுண்டாக.

சேடி :- உங்களில் சபிகர் யார்.

மாது :- மெல்லிடையாய் நீ யார்?

இன்ப அனுபவத்தில் கடித்துத்தழும்பு கொண்ட கீழ் அதரத்தையுடைய வாயாடிப்பெண்ணே! கடைக் கண்ணென்றிந்து மனோகரமான சொற்களை யாரைக் குறித்துச் சொல்லுகிறுய்.

என்னிடம் பொருளில்லை; வேறு யாரையாவது பார்த்துக்கொள்.

சேடி :- இப்படிப் பேசும் நீ சூதாட்டக்காரனுயிருக்க முடியாது. உனக்கு யாராவது கடன் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறதா?

மாது :- இருக்கிறது. 10 பவுண்தரவேனும்; அவனுக் கென்ன?

சேடி :- அவர் பெயரால் என் அம்மணி இதை உங் களுக்குக் கொடுக்கச் சொன்னாள். இல்லை, இல்லை அவரே கொடுக்கச் சொன்னார்.

மாது :- (மகிழ்ச்சியுடன் எடுத்து) ஆமா, அந்தக் குலமக னின் கடன் தீர்ந்தது, இனி மறுபடியும் ஆட்டத் துக்கு வரும்படி கூறிவிடு. (போதல்)

சேடி :- (வசந்தசேனையை அனுகி) சபிகனும் சூதகனும் சந்தோஷமாகப் போய்விட்டார்கள்.

வசந்த :- (சம்வாககளைப் பார்த்து) அப்படியானால் நீயும் போகலாம். இன்று உங்கள் சுற்றுத்தவர் மனச் சாந்தியடைவாராக.

சம்வா :- அம்மணி, அப்படியானால் இதோ என்னுடைய கலையை உங்கள் பரிசனங்களில் ஒருவர்க்குப் பழக்கிவிடுகிறேன்.

வசந்த :- எவருக்காக இந்தக் கலையைப் பயின்றுமோ அவருக்கே மேலும் அதைப் பயன்படுத்துவாயாக.

சம்வா :- (தனக்குள்) அம்மா சாமர்த்தியமாகப் பதில் கூறிவிட்டார். இவருக்கு எவ்வாறு பிரதியுபகாரஞ் செய்வது. இந்தச் சூதாட்டக்காரன் எனக்குச் செய்த அவமானம் என்னை பெளத்தபிக்கு ஆக்கி விட்டது. அம்மணி, சூதாட்டக்காரனுடைய சம்வாககள் பெளத்தபிக்குவானன். இதை அம்மணி மறந்து விடக்கூடாது.

வசந்த :- போதும் இந்தச் சாகசம்.

சம்வா :- (நடந்துகொண்டு) நான் முடிவு செய்துவிட்டேன். சூதாட்டத்தால் உலகில் நான் ஒட்டாண்டி

யாகிவிட்டேன். இனி அரசவீதியில் நான் தலை நிமிர்ந்து நடக்கலாம்.

(திரைக்குப் பின்னால் கலவரச்சத்தும்)

சம்வா :- (உற்றுக்கேட்டு) அடே. என்ன இது (ஆகாசத் தில்) என்ன சொன்னாய்! “வசந்தசேனையின் யானை மதங்கொண்டு ஓடித்திரிகிறது” என்று சொன்னாய்? ஆகா! அம்மணியின் மதயானையைப் போய்ப் பார்ப்போம். அல்லது நமக்கென்ன நான் நிச்சயித்தபடி செய்வேன். (திரையைத் தள்ளிக்கொண்டு, பளபளக்கும் உடையளிந்த கருணாழூரகன் தோன்றுதல்)

கருணாழூரகன் :- எங்கே எங்கே? அம்மணி

சேடி :- அடமுட்டாளே! இதோ உன்முன்னால் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள் அம்மணி உன் பரபரப்பினால் நீ அவளைக் கவனிக்கவில்லை.

கருணாழி :- (யார்த்து) வணக்கம் அம்மணி

வசந்த :- கருணாழூரகா, என்ன களிப்புடன் காணப்படுகிறாய், என்ன இது.

கருணாழி :- (ஆச்சரியத்தோடு) அரியதருணத்தைத் தவற விட்டுவிட்டீர்கள். கருணாழூரகன் இன்று காட்டிய வீரத்தைத் தாங்கள் காணத் தவறிவிட்டீர்கள்.

வசந்த :- கருணாழூரகா என்ன? என்ன?

கருணாழி :- கேள் அம்மணி; தங்களுடைய குண்ட மோடகனென்ற (தறிமுறி) மதயானை, கட்டுத்தறியை முறித்து பாகனையும் கொன்றுவிட்டுப் பெருங்குளப் பத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டு அரசவீதியில் வந்து விட்டது. அப்பொழுது சனங்கள் பார்த்துப் பெருங்கூச்சலிட்டனர்.

குழந்தைகளை தூக்குங்கள்; மரங்களிலும் மாளிகைக்கூறைகளிலும் சீக்கிரம் ஏறுங்கள். என்ன? மதங்கொண்ட யானை முன்னால் வருவது தெரியவில்லையா? சிலம்புகள் தெறித்தன. மாணிக்கம் இளைத்தமேகலைகள் கழன்றன. அழகுமிக்க சோதி ஒளி விடும் இரத்தின சாலங்களமைந்த வளையல்கள் உடைந்தன.

பின்னர்

அந்த மதயானை தாமரை மலர்நிறைந்த தடாகத் தில் நடப்பதுபோல உச்சைனி நகருக்கூடாக காலாலும் துதிக்கையாலும் தந்தத்தாலும் வழி வகுத்துச் சென்று ஒரு சன்னியாசியைப் பற்றி யது. தண்டு கமண்டலம் எல்லாம் நழுவ, மதநீரைச் சொரிந்தயானை அவனைத் தந்தங்களிடையே எடுத்ததைக் கண்ட கூட்டம் மறுபடியும் “சந்தியாசி முடிந்தான்” என்று ஆரவாரஞ் செய்தது.

வசந்த :- (கலக்கத்தோடு) ஐயோ, அநியாயம், அநியாயம்.

கருணா :- கலங்கவேண்டாம். அம்மணி. நடந்ததைக் கேளுங்கள். அந்த மதயானை அறுந்த சங்கிலித் துண்டங்களையெல்லாம் சுமந்துகொண்டு சந்தியாசியைத் தந்தங்களிடையே தாங்கிச் செல்வதைப் பார்த்த நான் கர்ணபூரகன், இல்லை, இல்லை; தேவி யின் சோற்றைச் சாப்பிட்டு வளர்ந்த இந்த அடிமை, வளைந்து வளைந்து சென்று பக்கத்துக்கடைவீதியிலிருந்த ஒரு இரும்பு உலக்கையை எடுத்துவந்து அந்த மதயானைக்குச் சவால்விடுத் தேன்.

வசந்த :- அப்புறம், அப்புறம்:-

கருணாடு :- விந்தியமலைச்சிகரம் போலத் தோற்ற மளித்த அந்த யானையை அடித்துவிழுத்தி தந்தங்களிடையே தத்தளித்த அந்தத் துறவியைக் காப்பாற்றினேன்.

வசந்த :- நல்லவேலை செய்தாய். அப்புறம்.

கருணாடு :- பின்னர் ஒருபுறத்தில் திணித்த பாரத்தால் அந்தப்பக்கத்துக்குச் சரியும் தோணிபோல உச்சைனி முழுவதும் ஒரே குரலில், “வாழ்க கர்ணபூரகன் வெற்றி வெற்றி”யென்று வாழ்த்திற்று. ஒருவர்தன் உடம்பைத் தொட்டு ஆபரணம் தரிக்கும் பாகங்கள் வெறிதாயிருப்பதைத் தடவிப்பார்த்து விட்டு, மேலே பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டு தன் மேலங்கியை எடுத்து எனக்கு எறிந்தார்.

வசந்த :- கர்ணபூரக! இந்த மேலங்கி மல்லிகை வாசமுடையதா என்பதை மணந்து சொல்.

கருணாடு :- யானையின் மதம் நாறுவதால் மல்லிகை மணத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லையே.

வசந்த :- அதிலுள்ள பெயரையாவது வாசித்துப்பார்.

கருணாடு :- இதோ பெயரிருக்கிறது. பெருமாட்டியே வாசித்துக்கொள்ளுங்கள் (மேலங்கியைக் கொடுத்தல்)

வசந்த :- உத்தமச் சாருதத்தருடையது.

(வாசித்தபின் அதையெடுத்துத் தானே போர்த்துக்கொள்ளுதல்)

சேடி :- இஃது அம்மணிக்கு மிகப் பொருத்தமுடையது.

கருணாடு :- ஆம், அம்மணிக்கு மிகப் பொருத்தமுடையதே.

வசந்த :- இதோ உனக்கும் பரிசு
(ஆய்ரணத்தைக் கொடுத்தல்)

கருணைபூ :- (வாங்கித் தலையில் வைத்து வணங்கி)
இந்த மேலங்கி அம்மணிக்கு மிகப் பொருத்தமுடையது.

வசந்த :- கருணைபூரகா; உத்தமச் சாருதத்தர் இது வரை எங்கே போயிருப்பார்.

கருணைபூ :- வீட்டுக்குச் செல்ல இந்த வழியாகவே போனார்.

வசந்த :- தோழி. வா. மேல்மாடியிலேறி உத்தமச் சாருதத்தரைப் பார்ப்போம்.
(எல்லோரும் போதல்)

“சுதசம்வாககள்” என்ற இரண்டாம் அங்கம் முற்றும்

முன்றும் அங்கம்

(சேடன் வருதல்)

சேடன் :- நல்ல எசமான் பணியாட்களிடம் கருணை காட்டுவார். வறுமையடைந்தாலும் அவர் சிறந்து விளங்குவார். கயவர் செல்வத்தாற் கர்வமுற்றுவும் சேவிக்க ஏற்றவரல்லர். கடைசியில் கொடுமை செய்வர்.

புல்லீல நோக்கி ஒடும் மாட்டை நிறுத்தமுடியாது, அன்னிய புருஷனை விரும்கும் பெண்ணை அடக்கி வைக்கமுடியாது. சூதாட்டத்தில் ருசிகண்டவளைத் தடுக்கமுடியாது. ஒருவனுடைய இயற்கைக் குணத் தைமாற்றமுடியாது. உத்தமச் சாருதத்தன் சங்கீதக் கச்சேரிக்குப் போயும் கனநேரமாகிறது. நடுச் சாமங்களிந்து விட்டதே, இன்னும் அவரைக் காணும். வெளித்தின்னையில் போய் நித்திரை செய்வோம்.

(அவ்வாறு செய்தல்)

(சாருதத்தனும் விதுஷகனும் வருதல்)

சாரு :- ஆகா! ரேபிலனுடைய கச்சேரி அற்புதம். அற்புதம். அவனுடைய வீணை! கடலிற் பிறவாத இரத்தினம்தான் அது. காதலர்க்கு உற்ற நண்பன்; காதலர் குறிவைத்து வரத்தாமதித்த காலத்தைப் போக்குவதற்கு ஏற்ற பொழுதுபோக்கு. பிரிவுத் துயரடைந்தோர்க்கு மன ஆறுதல். காதல்வாய்ப் பட்டவரின் ஆசையை வளர்க்கும் பேரானந்தம்.

விதூஷ :- வாருங்கள் வீட்டுக்குப் போவோம்.

சாரு :- ரேபிலனுடைய கச்சேரி பிரமாதம்!

விதூஷ :- எனக்கு என்ன மோ பிடிக்கவில்லை. ஹாசி யத்துக்கு இரண்டேயிரண்டு காரணமுண்டு. ஒன்று பெண்கள் சமஸ்கிருதம் பேசுவது; மற்றது மனிதர் காகலிநிஷாதத்தில் பாடுவது. பெண் சமஸ்கிருதத்தை வாசிக்கும் பொழுது இளம் பசுவுக்கு நாணயம் பூட்டியதுபோல சூ, சூ என்று சத்த மிடுவாள். ஆடவன் காகலியிற் பாடும்போது கிழட்டுப் பிராமணன் காய்ந்தபூமாலையைப் போட்டுக் கொண்டு மந்திரஞ் சொல்லுவதுபோலிருக்கும். உண்மையில் இவை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.

சாரு :- நண்பா, ரேபிலன் சங்கீதம் அலாதி. என்னவோ தங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்கிறீர்கள். பாட்டில் என்ன உணர்ச்சி! என்ன இனிமை! என்ன தெளிவு! என்ன பாவம்!, என்ன லவிதம்! அப்பாடா உள்ளத்தைக் கொள்ளிகொண்டுவிட்டது. நான் அதைப் புகழ்ந்து சொல்லவேண்டுமா? உள்ளே ஒரு பெண்தானிருந்து பாடினாலோ என்று நினைக்கிறேன்.

உண்மையில் கச்சேரி முடிந்தபோதிலும் இப்பவும் அந்தப்பாடல்கள் காதில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. குரலோடு இனைந்த வீணையின் நாதம் வர்ணங்களிற்கூட மூர்ச்சனைகளின் கலப்பு; முடிவில் தாரமாயும், அநாயாசமாகயும் அடக்கி லவிதமாக உணர்ச்சிக்கேற்றவாறு இருமுறை உச்சாரணஞ் செய்து இனிமையான குரலிற் பாடினர்.

விதூஷ :- நண்பா! அங்காடிச் சந்திகளில் நாய்கள் கூடி அமைதியாக நித்திரை செய்கின்றன. நாம் வீட்டுக்குச் செல்வோம். (முன்னுலே பார்த்து) நண்பா,

பார், பார். சந்திரபகவான்கூட இருளுக்கு இடமளிப்பதுபோலத் தனது வானகமாளிகையிலிருந்து இறங்குகிறோன்.

சாரு :- நன்றாகச் சொன்னீர்கள்.

இருளுக்கிடமளித்து இப்பிறைச் சந்திரன் மறைவது, காட்டானை கொம்பை வெளியே காட்டிக் கொண்டு நீரில் மூழ்கிக்கிடப்பது போலிருக்கிறது.

விதூஷ :- இதோ எங்கள் இல்லம். வர்த்தமானக, ஏ வர்த்தமானக; கதவைத்திற.

சேடன் :- ஆரிய மைத்திரேயன் குரல்போலிருக்கிறது. உத்தமச் சாருத்ததர் வந்துவிட்டார். கதவைத் திறப்போம். (திறந்து) ஐயா வணக்கம்; மைத்திரேயரே உமக்கும் வணக்கம். இந்த ஆசனங்களில் அமருங்கள். (இநுவரும் உள்ளே சென்று இருப்பதுபோல நடத்தல்)

விதூஷ :- வர்த்தமானக! ரதனிகையைக் கூப்பிடு; கால் அலம்பவேண்டும்.

சாரு :- (கருணையோடு) வேண்டாம்; நித்திரை செய்ப வரை எழுப்பவேண்டாம்.

சேடன் :- மைத்திரேயரே! நான் தண்ணீர் ஊற்றுகிறேன். தாங்கள் பாதத்தைக் கழுவுங்கள்.

விதூஷ :- (கோபத்தோடு) நண்பரே! இந்தத் தாசிமகன் தண்ணீர் ஊற்றுகிறானும். நான் பிராமணன்! என் ஜெக் காலைக் கழுவட்டுமாம்.

சாரு :- நண்பரே, நீர் தண்ணீரை ஊற்றும். அவனே கழுவட்கும்.

சேடன் :- ஆரிய மைத்திரேயரே! நீரை ஊற்றும்
(விதூஷகன் அவ்வாறு செய்யச் சேடன் சாருத்ததன்
காலைக் கழுவினிட்டுப் போதல்)

சாரு : இந்தப் பிராமணேத்தமருக்கும் தண்ணீர்
கொடு.

விதூஷ :- எனக்கேன் தண்ணீர். அடிபட்ட கழுதை
போல நான் மறுபடியும் இந்த மண்ணிலே
புரண்டு படுப்பவன்தானே.

சேடன் :- ஆரிய மைத்திரேயரே! நீர் பிராமணர்தான்..

விதூஷ :- ஆமா; பாம்புகளில் சாரைப்பாம்புபோல்
பிராமணருக்குள்ளே நான் ஒரு பிராமணன்.

சேடன் :- மைத்திரேயரே! பறவாயில்லை; நானே
கழுவிவிடுகிறேன். (அவ்வாறு செய்தல்) இதோ அந்த-
பொற்கலன்முடிப்பு! நான் பகவில், நீர் இரவில்-
வைத்திருக்க வேண்டியது; பிடியும்

(கொடுத்துவிட்டுப் போதல்)

விதூஷ :- (எடுத்து) இப்பவும் இது இங்கோனிருக்-
கிறதா? இந்த உச்சையினில் இத் தாசி பிள்ளை
யைக் களவாடிக்கொண்டு போக ஒரு திருடனில்-
லையா? என்தூக்கத்தைத் திருடும் இந்தச் சிமினை,
நண்பரே! உள்ளே கூடத்தில் வைக்கிறேன்.

சாரு :- கூடத்தில் வைத்ததும் போதும். இது பொது-
மகளொருத்தியணிந்த அணிகலன். இது அவளி
டம் சேரும்வரை நீரே வைத்துக்கொள்ளும் அந்-
தண்ரே.

(தூக்கம்போல நடித்தல்.) ஆகா அந்தஇசை! குரவோடு
இணைந்த விழையின் நாதம்! வர்ணங்களிற் கூட மூர்ச்சனை

களின் கலப்பு..... அலாதுயான சுரசஞ்சாரம்.....,
என்று நித்திரயாய்ப் புலம்பிக்கொள்ளுதல்)

விதூஷ :- ஐயா நித்திரை செய்கிறீர்களா?

சாரு :- வேறென்ன?

நெற்றிப் பிரதேசத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பி என் கண்களைப் பிடிப்பது போலிருக்கிறது இந்த நித்திரை. கண்ணுக்குத் தெரியாது கைக்கெட்டாமல் புகும் முதுமைபோல மனிதருடைய பலத்தைக் குறைத்து தான் பலம் பெறுகிறது.

விதூஷ :- சரி நாம் நித்திரை செய்வோம்.

(இருவரும் நித்தினா போல நடத்தல்)

(சர்விலகன் வருதல்)

சர்வீ :- உடம்பு உள்ளே நுழையக்கூடிய வகையில் கண்ணக்கோல் வைத்துவிட்டேன். பயிற்சியினாலும் பலத்தினாலும் துவாரமமைத்துவிட்டேன். பாம்பு சட்டை கழற்றுவது போல, நான் இந்தத்துவாரத் தின் வழியாக நுழைந்து உள்ளே செல்லுகிறேன். (ஆகாயத்தைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியோடு)

என்ன? சந்திரபகவான் கூட மறையப்போகிறார். கனத்த இருட்போர்வையினால் வெள்ளிகள் மறைக்கப்பட்டன. அரசனின் காவலர்க்குப் பயந்து பயந்து நடமாடுகிறேன். கன்னமிட்டுக் களவு செய்யும் திடமுள்ள ஒரே ஒரு வீரனுன என்னை இவ்விருள், தாய்போல மறைத்துக் கொள்ளுகிறது. மரங்கள் நிறைந்த வேலியில், துவாரஞ் செய்து அதற்கூடாக நுழைந்து நடுவேவந்து விட்டேன். இனி உன் முற்றத்துள் புகுவேன். இந்தக் கள வுத்தொழில் கெட்டுதென்று உலகம் சொல்லுவது உண்மைதான். எல்லாரும் நித்திரையாயிருக்கும்

போதுதான் இந்தத்தொழில் விருத்தியடைகிறது. இதிலென்ன வீரமிருக்கிறது. இது நம் பிக் கை மோசடி, இது வீரமா? இழுத்தொழில்தான், ஆனால், ஒருவர் முன் கைகட்டிச் சேவை செய்வதிலும், இது சுதந்திரமுள்ளதல்லவா? முன்னே துரோணர் மகன் அசுவத்தாமன்கூட நித்திரையிற்றுனே அரசர்களைக் கொன்றுன். சரி; எந்த இடத்தில் கன்னம்வைப்போம். தண்ணீர்பட்டு இளகிய இடமானால் சத்தங்கேளாமல் கிண்டலாம். ஒருவர்க்குந் தெரியாமல் பெரிய ஓட்டையை எங்கே வைக்கலாம். உப்பரித்துச் சிதைந்த சுவர் வெடிப்பு எங்கே யென்று பார்ப்போம். பெண்களில்லாத இடமாயும் என் நோக்கத்துக்கேற்றதாயுமுள்ள இடமெங்கே? (சுவருத்தடவிப்பார்த்து) இங்கே சுவர் நனைந்திருக்கிறது.) தினமும் சூரியோதயத்தில் தர்ப்பணஞ்சு செய்த தண்ணீரினால் நனைந்து எலிபுற ரெடுத்த மண்ணுங்காணப்படுகிறது. ஆகா, நம்ம வேலை சரியாய்விட்டது. முருகனடியார்க்குக் கிடைக்கும் வெற்றிக்கறிகுறி இதுதான். கன்னமிடுவதற்கு முன்னர் என்ன விதமாக சுவரை இடிக்கவேண்டும். கனகசக்தி சுவாமிகள் நாலு வகையான முறைகளைக் கூறுகிறார், சுட்ட செங்கல்லை இழுக்கவேண்டும்; சுடாத செங்கல்லை அறுக்கவேண்டும்; மண்கல்லானால் நனைக்கவேண்டும். மரக்கல்லானால் அறுக்கவேண்டும். இது சுட்ட செங்கல்லு, ஆன படியால், இழுக்கவேண்டும். கன்னம்வைக்கும்பொழுது அலர்ந்ததாமரைபோலவும், சூரியன்போலவும், பிறைபோலவும், கிணறுபோலவும், நீளசதுரம் போலவும், சுவஸ்திகைபோலவும், பூரணகும்பம்போலவும், துவாரம் அமைக்கலாம், என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எனவே, நாளைக்கு இந்த ஊரவர் பார்த்து ஆச்சரியமடையும்படி எனது கைத்திறமையை எந்த இடத்தில் காட்டவேண்டும்.

இதோ இந்தச் சுட்ட செங்கற் பிரதேசத்தில் பூரண கும்பந்தான் பொருத்தமானது. அப்படியே செய் வேன்,

முன்னெல்லாம் சுவர்களையும் கோட்டைகளையும் இரவில் இடித்தபொழுது, காலையில் அவற்றைப் பார்த்த அயலவர் என்னையும் என்வேலையின் திற மையையும் குறை சொன்னார்கள்.

கார்த்திகை மைந்தனுக்கு ஒரு வணக்கம். தேவ விரதனும் பிராமணர்க்கு அதிட்டதேவதையுமான சக்திக்கும் ஒருகும்பிடு. பாஸ்கர நந்திக்கும் ஒரு வணக்கம், எந்த யோகாசாரியனுக்கு நான் முதற் சீடனுயிருக்கிறேனே அவருக்கும் ஒரு வணக்கம். என்மீது கருணைசெய்து அவர் மந்திரத்தைலத்தைக் கொடுத்தார். இத் தைலத்தைப் பூசினால் எந்தக் காவற்காரனும் என்னைக் காணமாட்டான். எந்த ஆயுதமும் எனக்கு துன்பந்தராது.

(அவ்வாறு தைலத்தைப் பூசுதல்)

நாசமாய்ப்போக. அளக்கும் கயிற்றைக் கொண்டு வர மறந்துவிட்டேனே. (சிந்து) சரி பறுவாயில்லை; இதோ பூனூல், பிராமணனுக்குப் பேருதவியாயிருக்கும் பொருள். அதுவும் எம்போன்றவர்க்குப் பேருதவி ஏன்?

இந்தப்பூனூலால், சுவரில் துளைக்கும் துவாரத்தை அளக்கலாம். பூட்டிய கதவைத்திறக்கலாம். தாலி கட்டவும் இது உதவும். பாம்பு, பூரான் கடித்தால் விஷக் கட்டுப் போடலாம். அளந்துவிட்டேன்; இனித்துளைக்கலாம். (அவ்வாறு செய்துபார்த்துக்கொண்டு) இன்னும் ஒரு கல்லுத்தான் பாக்கி. அட, இழவே! பாம்பு கடித்துவிட்டதே; (பூனூலினால் கைவிரலைக் கடிக்கொண்டு விஷம் ஏறியவன்போல நடித்தல்; தைலத்தைப் பூசிக்கொண்டு.)

இப்போது சரியாய்விட்டது. (மறுபடியும் துளைத்துக் கொண்டு பார்த்து) அடே! விளக்கு ஏரிகிறது. தங்கம்போல ஒளிவிடும் இவ்விளக்குச் சுடர், இத்துவாரத்தின் வழியாக வந்து, இருள் சூழ்ந்த இந்நிலத்தில் விழுவது, உரைகல்லில் தங்கக் கட்டியாற் கீறியது போலிருக்கிறது. (மறுபடியும் துளைத்து) கண்ணம் வைத்துவிட்டேன். சரி பிரவேசிப்போமா? அல்லது கொஞ்சம் பொறுப்போமா? இப்போது இந்தப் பொம்மையை உள்ளே செலுத்துவோம். (அவ்வாறு செய்து) ஆகா!, ஒருத்தரையும் காணவில்லை கார்த்திகேயாய நம. (உள்ளே புகுந்து பார்த்து) அடே! இரண்டுபேர் தூங்குகிறார்கள். என்னைப் பாதுகாப் பதற்காகக் கதவைத் திறப்போம். பழம் வீடுபோலிருக்கிறது; கதவு கிறீச்சிடுகிறது. இப்போது தண்ணீர் தேடுவோம். தண்ணீரெங்கேயிருக்கிறது. (இங்குமயங்கும் பார்த்துத் தண்ணீரெடுத்துப் பயத்துடன் கீழே தெளித்தல்.)

நிலத்தில் தெளிக்கும்போது சத்தங்கேளாதென நினைக்கிறேன். சரி, (பின்னால் நின்றுகொண்டு கதவைத் திறந்து) சரி; இந்தப்பேர் வழிகள் உண்மையில் நித்திரைதானு, அல்லது பாசாங்கு செய்கிறார்களா என்று பார்ப்போம்.

(பயமுறுத்திவிட்டுப் பார்த்தல்)

தடங்கலின்றி மூச்சுவருகிறது. தெளிவாகவும், ஒழுங்காகவுமிருக்கிறது. கண்கள் கெட்டியாக மூடி மிருக்கின்றன. உள்ளே சஞ்சலமோ, விழிப்போகாணப்படவில்லை. உடம்பு சோர்ந்து மூட்டெடல் ஸாம் அயர்ந்து, படுக்கைக்கு அப்பாலும் தொங்குகிறது. போலி நித்திரையானால் இந்த விளக்கொளி கண்ணில் கூச்சத்தையுண்டாக்கியிருக்கும். (கற்றும் முற்றும் பார்த்து) அடே! இதோ மிருதங்கம்

இங்கே பணவம்; அங்கே வீனை! இதோ புல்லாங் குழல்; இங்கே பொம்மைகள். இதென்ன சங்கீத வித்துவான் வீடா? பெரிய வீடென்று நினைத்து வந்தேன். இவன் உண்மையில்ஏழழூதானா? அல்லது அரசபயத்தினாலும் கள்ளர் பயத்தினாலும் பொருளைப் பூமியிற் புதைத்துவிட்டானா? சரி, இந்தச் சரிவிலகனுக்குத் தெரியாமல் புதைக்க முடியுமா? சர், இந்த மந்திரவிதைகளைத் தூவுவேன். (அவ்வாறு செய்து) இந்த விதை ஒன்றுகூடவில்லையே ஆனபடியால் இவன் உண்மையில் ஏழழூதான் சரி, போவோம்.

விதூஷ :- (நித்திரையில் வாய்புலம்புதல்) நண்பா! சுவரை இடித்துவிட்டார்கள்; கள்ளன் வந்திருக்கிறான். இதோ இந்தத் தங்க நகை முடிப்பைப்பிடி.

சர்வி :- என்ன! நான் இங்கே வந்து விட்டேன், என் பதை அறிந்த இவன், தான் ஏழழையன்று சொல்லாமற் சொல்லிப் பரிகாசஞ் செய்கிறுன் போலும். இவனை இப்போ கொன்றுவிட்டுமா? அல்லது நரம்புத்தளர்ச்சியினால் இவன் நித்திரையில் வாய்புலம்புகிறுன் போலும், (பார்த்து) அடே! இதோ கிழிந்த சவுக்கத்தில் கட்டப்பட்டுத் தீபம் போல ஒளி விடும் நகை முடிச்சொன்று, தெரிகிறது. சரி எடுப்போம். அல்லது நல்ல குலத்தில் பிறந்து என்போல ஏழழையடைந்த இவனுத்குத் துன்பம் செய்வது நன்றன்று; போவோம்.

விதூஷ :- இந்தத் தங்க நகை முடிப்பை எடாவிட்டால் பசுவும் பிராமணனும் போட்ட சாபத்துக்காளாவாய்.

சர்வி :- பசுவின் விருப்பத்தையும் பிராமணன் விருப்பத்தையும் புறக்கணிக்கக் கூடாது. எடுப்போம்

விளக்கு எரிந்து கொண்டேயிருக்கிறது. இதனை அனைப்பதற்கு என்னிடம் ஒரு விட்டிற் பூச்சி யிருக்கிறது. அதை வெளியே விடுவோம். இதுதான் நல்ல காலமும், நல்ல இடமும். இதோ இந்தப் பூச்சி நேரே விளக்குக்குப் போய் மேலே விதம் விதமாக வட்டமிட்டும். இதோ இவ்விட்டில் பறவை இரண்டு சிறகாலும் விளக்கை அனைத்துவிட்டது. அட நாசமாய்ப்போன இருளே! என் பிராமண குலத்துக்கு நான் இருளை உண்டாக்கவில்லையா? நாசமாய்ப்போன இருள்! நான் நாலு வேதங்களையு முணர்ந்த, இரப்பு அறியாத வேதியன் மகன், சர்விலகன் என்ற நாமத்தையுடைய அந்தணன். இந்த மதனிகையென்ற கணிகையின் பொருட்டுச் செய்யத்தகாத இக் காரியத்தைச் செய்கிறேன். இந்தப் பிராமணன் விருப்பத்தை இனி நிறைவேற்றுவோம். (எடுக்கப்போதல்)

விதூஷி :- நண்பா, உன் முன்னங்கை குளிர்ந்திருக்கிறது.

சர்வி :- என் கவலையீனம். நாசமாய்ப்போக. தண்ணீரில் நனைந்தபடியால் என் முன்னங்கை குளிர்ந்து விட்டது. சரிகையைக் கக்கத்தில் வைத்துச் சூடேற்றுவேன்.

(வலக்கையைக் கக்கத்தில் வைத்துச் சூடாக்கி நகை முடிப்பை எடுத்து)

விதூஷி :- எடுத்துவிட்டாயா?

சர்வி :- இந்தப் பிராமணனுடைய விருப்பத்துக்கு மாருகப் போகக்கூடாது. எனவே எடுக்கிறேன்.

விதூஷி :- தன் பொருளை விலைப்படுத்திய வியாபாரி போல நான் சுகமாக இனி நித்திரை செய்வேன்.

சர்வி :- பிராமணேத்தமரே! நூறு வருஷம் இப்படியே சுகமாக நித்திரை செய்யும். மதனிகைக் கணிகைக் காக நான் என் பிராமண குலத்தை இவ்வாறு இருளில் தள்ளிவிட்டேன். குலத்தையா, என்னையே தள்ளிவிட்டேன். ஆண்மையைக் கெடுக்கும் வறு மையே! நீ நாசமாய்ப்போக. இந்த இழிவான தொழிலை நான் நிந்திக்கிறேன். இருந்தும் என் வறுமையால் அதைக் கைவிட முடியவில்லை. மதனிகையின் கடனைத் தொலைப்பதற்காக இனி வசந்த சேனை வீட்டுக்குப் போவோம். (சுற்றும் முற்றும் பார்த்து) அரே! காலடிச் சத்தம் போவிருக்கிறது. இது நகரகாவலர் அல்ல என நினைக்கிறேன். சரி தூண்போல விறைத்தபடி நிற்போம். வேண்டாம் இந்தச் சர்விலகனையுமா மீறப்போகிறார்கள். நான் யார் தெரியுமா?

பாய்ச்சலில் பூஜை; ஒட்டத்தில் மான், பிடிப்பதி லும் கிழிப்பதிலும் கழுகு. விழிப்பாகவோ நித்திரையாகவோ இருக்கும் மனிதரின் பலத்தை எடை போடுவதில் நாய். நுழைந்து நழைவுவதில் பாம்பு; பலவித உருவங்களை எடுப்பதிலும் வேஷங்களைப் போடுவதிலும் மந்திரவாதி; பலதேசப் பாவைகளைப் பேசுவதில் சரஸ்வதி; இருளுக்கு விளக்கு, கூட்டத்தில் கழுதை, நிலத்திலே குதிரை, நீரிலே தோணி.

அம்மட்டா,

நடையில் பாம்பு, நிலையில் மலை; எழுந்து பறப்பதில் கழுகு, சுற்றும் முற்றும் பார்ப்பதில் முயல், பிடித்தால் ஒநாய், பலத்திலே சிங்கம்.

இரதனிகை :- (வருதல்) ஐயோ, ஐயோ வெளிக்கத் தின் பக்கத்தில் நித்திரை செய்தானே வர்த்தமான கன். அவனைக்கூடக் காணவில்லை. போகட்டும். ஆரிய மைத்திரேயரை அழைப்போம்.

(உலாவுதல்)

சர்வி :- (இரதனிகையை அடிக்கக் கையெடுத்து உற்றுப்பார்த்து) - என்ன! பெண்பேதை! சரி; நான் போகிறேன்.

இரத :- (பயத்தோடு சென்று) ஐயையோ; கள்ளன்! கள் ளன் கன்னம் வைத்துவிட்டுப் போகிறுன். சரி மைத்திரேயனை எழுப்புவேன். (விதுஷகனை அனுகி) ஆரிய மைத்திரேயரே எழும்பும், எழும்பும், வீட்டில் கன்னம் வைத்துவிட்டுக் கள்ளன் ஓடுகிறுன்.

விதுஷ :- (எழுந்து) ஏ தாசி மகளே! என்ன உளருகிறுய். கள்ளன் வைத்துவிட்டுக் கன்னம் ஓடுகிறதென்றாயா?

இரத :- போதும் பரிகாசம்! பரிதாபமே! இந்தா இந்தத் துவாரத்தைப் பார்.

விதுஷ :- அடிதாசிமகளே! என்ன உளருகிறுய். இரண்டாம் கதவு திறந்துபோய் இருக்கிறதென்ற சொன்னுய? ஏ! சாருத்தரே எழும்பும், எழும்பும். எங்கள் வீட்டில் கன்னம் வைத்துவிட்டுத் திருடன் ஓடிவிட்டான்.

சாருதத் :- சரி, சரி; பரிகாசம் வேண்டாம்.

விதுஷ :- இது பரிகாசமன்று, தாங்களே பாருங்கள்

சாருதத் :- எங்கே, எங்கே?

விதுஷ :- இங்கே, இங்கே?

சாருதத் :- இந்தத்துவாரம் மிக அழகாக அமைந்திருக்கிறதே. மேற்தலத்தில் செங்கல்லைப் பிடுங்கி யெடுத்துத் தலைப்பக்கம் சிறியதாகவும் நடுப்பக்கம் பெரிதாகவும் ஒட்டை செய்திருக்கிறார்கள். கெட்டமனிதனேடு சுகவாசம் வேண்டாமென்ற குறிப்பில் இந்தப் பெரிய வீட்டின் இருதயம் வெடித்ததுபோவிருக்கிறது. இந்தக் களவுத் தொழில்கூட எவ்வளவு பெரிய கலை.

விதூஷ :- இந்தத் துவாரத்தை இரண்டுபேர்தான் செய்யமுடியும். அவர்கள் ஒன்றில் கள்வராயிருக்க வேண்டும். அல்லது சிற்பத் தொழிலிற் பயிற்சி பெறும் விருப்பமுடையவராயிருக்க வேண்டும். அல்லது இந்த உச்சனியில் எம்வீட்டுச் செல்வ நிலையை அறியாதவர் யார்?

சாருதத் :- இந்தத் துவாரத்தை களவு தொழில் பழகும் ஒரு அன்னியன்தான் செய்திருக்க வேண்டும். தனமிழந்த ஏழைகள்தான் இங்கே ஆழந்த நித்திரையிலிருக்கிறார்களென்பதை அவன் அறியான் போலும். நமது வீட்டின் பெரிய முற்கட்டைப் பார்த்து இங்கே பொருள் நிறைய உண்டென்ற ஆசையால் கன்னம் வைத்துக் களைத்துப்போய் ஏமாற்றத்தோடு திரும்பியிருப்பான். பாவம் அந்த மனிதன் கூட்டாளிகளுக்கு என்னதான் சொல்வானே “பெரிய வியாபாரி மகனுடைய வீட்டிற் புகுந்து வெறுங்கையோடு திரும்பினேன்டா” என்று தான் சொல்வான்.

விதூஷ :- அந்தக் கள்ளப் போக்கிலியைப் பற்றித் துக்கப்பட்டென்ன? இது பெரிய வீடு, இங்கே இரத்தினம், தங்கம் நிறைய எடுக்கலாம். என்று எண்ணியிருப்பான் (தங்க முடிப்பை நினைத்துத் துக்கமடைந்து தனக்குள், அந்தத் தங்கமுடிச்சு எங்கே?

(மறுபடியும் நினைத்து உரக்க) நண்பா, என்னை எப் பொழுதும் பேசுவாய் “மைத்திரேயன் முடன், மைத்திரேயன் அறிவில்லாதவன்” என்று. நல்ல வேளையாக அந்தத் தங்க முடிப்பை உன் கையிலேயே நேரத்தோடு கொடுத்துவிட்டேன். இல்லாவிட்டால் இந்த வேசிமகன் அதையும் அப்பிக் கொண்டு போயிருப்பான்.

சாருதத் :- போதும் வேடிக்கைப்பேச்சு.

விதூஷ :- நான் மடையனையிருந்தாலும், பரிகாசம் செய்வதற்கு ஏற்ற காலமும் இடமும் அறியாதவனு?

சாருதத் :- எந்தக் காலத்தில் அதைக் கொடுத்தாய்.

விதூஷ :- ஏன் உங்கள் முன்னங்கை குளிர்ந்திருக்கிறதென்று சொல்லி உங்களிடம் தரவில்லையா?

சாருதத் :- ஒருவேளையிருக்கும். (கற்றும் முற்றும் பார்த்து மகிழ்ச்சியோடு) நண்பா, நல்லவேளை பிரியமான செய்தியொன்றுண்டு.

விதூஷ :- என்ன அந்த பொற்கலன் முடிப்பு இருக்கிறதா?

சாருதத் :- இல்லை; அதைக் கள்ளன் எடுத்துக்கொண்டான்.

விதூஷ :- இது பிரியமானதா? என்ன முட்டாள்தனம்?

சாருதத் :- அவனுடைய விருப்பம் நிறைவேறியது மகிழ்ச்சிக்குரியதே.

விதூஷ :- ஆனால் அது அடைக்கலப்பொருள்லவா?

சாருதத் :- அடைக்கலப்பொருளா?
(மயங்கி ஸ்முதல்)

விதுஷ :- ஆறுதலட்டயங்கள்; ஐயா. அடைக்கலப் பொருள்தானே; கள்ளன் எடுத்தான்; அதற்காக நீங்கள் மயங்கவேண்டுமா?

சாருதத் :- (தெளிந்து) நண்பா, உண்மையை யார் நம்புவார்கள். வறியவரை உலகம் எப்பொழுதும் சந்தேகப்படும். ஐயோ, கஷ்டமே. என் செல் வத்தையெல்லாம் விதி கவர்ந்துவிட்டது. என் குணத்தையுமா அந்தக் கெட்ட விதி களங்கமடையச் செய்ய வேண்டும்.

விதுஷ :- நானே சாட்சி சொல்லுகிறேன்; யார் தந் தார். யார் வாங்கினார். சாட்சி எங்கேயென்று நானே எல்லாவற்றையும் மறுத்துவிடுகிறேன்.

சாருதத் :- இதற்காக இனி நான் பொய் சொல்ல வேண்டுமா? இந்த அடைக்கலப் பொருளைப் பிச்சையெடுத்தாவது திருப்பிக்கொடுப்பேன். இதற்காகப் பொய் சொல்லி என் வாழ்வை மலினப்படுத்த மாட்டேன்.

இரத :- இதை நான் தூதை அம்மாளுக்குச் சொல்லுவேன்.

(போதல்)

(சாருதத்தன் மகனவி தூவதயும் சேடியும் வருதல்)

தூதை :- (மனக் கலக்கத்தோடு) உடம்புக்கொன்றுமில் கூயே. மைத்திரேயர் சுகமா? நீ சொல்வது உண் மையா?

சேடி :- உண்மை அம்மணி; ஆனால் அந்தக் கணி கையின் அடைக்கலப் பொருள்களைக் கள்ளன் கொண்டுபோய்விட்டான்.

(தூதை மயங்கி விழுதல்)

சேடி :- அம்மணி; எழுந்திருங்கள்; ஆறுதலடையுங்கள்.

தூதை :- (மயக்கந் தெளிந்து) தோழி, என்ன சொன்னாய். என்பதிக்கு உடம்புக்கு ஒன்றுமில்லையே. உடம்பு கெட்டாலும் அவருடைய ஒழுக்கத்துக்குக் களங்கமில்லாதிருந்தால் போதும். இல்லாவிட்டால் இந்த உச்சைனிச்சனங்கள், வறுமையால் இவர் செய்யத் தகாததைச் செய்துவிட்டார்; (மேலே பார்த்துப் பெருமச்சு விடுதல்) என்று பேசிக்கொள்வர். ஏ! விதியே, நீ தாமரையிலையில் விழுந்த சஞ்சலமான நீர்த்துளி போல ஏழைகளோடு விளையாடுகிறுய். என் அன்னை கொடுத்த ஆபரணங்களில் இதோ இந்த இரத்தினவளியொன்றுதான் மிஞ்சியிருக்கிறது. அதைக்கூட என் நாயகர் தமது பெருந்தன்மையால் வாங்கமாட்டார்.

சேடி ஆரிய மைத்திரேயரைக் கூப்பிடு,

சேடி :- தங்கள் கட்டளைப் படி யே. (விதுஷகனிடஞ் சென்று) ஆரிய மைத்திரேயரே! தூதையம்மாள் தங்களை அழைக்கிறுர்.

விதூஷ :- எங்கே நிற்கிறார்கள்?

சேடி :- இதோ நிற்கிறார். வாருங்கள்.

விதூஷ :- (அனுகி) மங்களாம் உண்டாக.

தூதை :- வணக்கம் ஜயனே! கிழக்கு நோக்கி நில்லுங்கள்.

விதூஷ :- அப்படியே கிழக்கு நோக்கி நிற்கிறேன் அம்மா.

தூதை :- ஜயனே! இதை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

விதூஷ : இதென்ன?

தூதை :- நான் இரத்தினசட்டி விரதம் அனுட்டிக் கிறேன். செல்வத்துக்கேற்றபடி பிராமணருக்குத் தட்சினை கொடுக்க வேண்டும். அதையின்னும் நான் கொடுக்கவில்லை. எனவே இந்த இரத்தின மாலையைப் பெற்றுக்கொள்க.

விதூஷ :- (பெற்றுக்கொண்டு) மங்களம். நான் இதைக் கொண்டுபோய் என்னரிய நண்பனுக்குக் கொடுப்பேன்.

தூதை :- ஆரிய மைத்திரேயரே! என்னை வெட்கப் படச் செய்துவிடாதீர்.

(செல்லுதல்)

விதூஷ :- (அதிசயத்துடன்) ஆகா! எவ்வளவு பெரிய மனசு.

சாருதத் :- அட! மைத்திரேயன் தாமதிக்கிறாரே தடு மாற்றத்தினால் ஏதும் தகாத காரியம் செய்ய மாட்டாரென்றே நினைக்கிறேன்.
மைத்திரேயா, மைத்திரேயா!

விதூஷ :- (அனுகி) இதோ வந்துவிட்டேன். இதைப் பிடியுங்கள். (இரத்தினுவளியைக் காட்டுதல்)

சாருதத் :- என்ன இது?

விதூஷ :- தக்க மனைவியைப் பெற்றதாலுண்டான பலன் இது

சாருதத் :- என்ன! என்மனைவிகூட என்னிடத்து அனுதாபங் காட்டுகிறீர். கஷ்டம். வறியவனுகிவிட்டேன் தான்! என் செல்வமெல்லாம் விதிவசத்தால் இழந்துபோனேன். ஒரு பெண்ணின் செல்வம் எனக்காகப் பரிகிறது. பணத்தினால் ஆனும்

பெண்ணேகிறுன். பணத்தினால் பெண்ணும் ஆனைகிறுள்.

அல்லது நான் வறியவனல்லன். ஏன் என் மஜைவி வள்ளன்மை நிறைந்தவள். சுகத்திலும் துக்கத்திலும் சத்தியத்தைக் கைவிடாத ஒரு நண்பனு மிருக்கிறுன். இவை வறியவறிடத்துக் கிடைக்குமா? மைத்திரேயா, இந்த இரத்தினமாலையை எடுத்துக் கொண்டு வசந்தசேனை வீட்டுக்குப்போ. நான் சொன்னதாக அவளிடம் “தாங்கள் அடைக்கலம் வைத்த பொற்கலன் முடிப்பை எம்பொருளென எண்ணிச் சூதாட்டத்தில் செலவு செய்துவிட்டோம். அதற்குப் பதிலாக இந்த இரத்தின மாலையைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லிக்கொடு.

விதூஷ :- நாங்கள் உண்டதுமல்ல; அனுபவித்தது மல்ல; கள்ளன் கொண்டுபோன அந்த அற்ப பொருளுக்காக நாலு கடலிலும் கிடையாத இந்த மாணிக்கத்தினாற் செய்த மாலையைக் கொடுக்கலாமா?

சாரு :- நண்பா, அப்படியல்ல. அந்த அடைக்கலப் பொருள் எங்களிடத்துள்ள நம்பிக்கையின் பேரில் வைக்கப்பட்டது. அந்த நம்பிக்கைக்கு ஈடாகவே இந்த விலையைக் கொடுக்கிறோம். உன் உடலைத் தொட்டுச் சத்தியஞ் செய்கிறேன். வசந்தசேனை இதனை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்யாமல் நீ இங்கே திரும்பி வரக்கூடாது. வர்த்தமானகா இந்தச் செங்கல்லால் அந்த ஓட்டைகளை நன்றாக அடை. இன்று இவற்றை நான் கவனியாது விட்டால் நாளைக்கு உலகம் பரிகாசஞ் செய்யும். மைத்திரேயா நிதானமாகவும் பெருந்தன்மையோடும் அவளோடு நடந்துகொள்.

விதுஷ :- ஏழையானும் உலோபத்தனமாகப் பேச வேண?

சாரு :- நான் ஏழையல்லன், மைத்திரேயா. என்மனைவி வள்ளன்மை நிறைந்தவள். சுகத்திலும் துக்கத்திலும் சத்தியத்தைக் கைவிடாத ஒரு நண்பனிருக்கிறேன். எப்படி ஏழையாவேன்; நீ போ நான் காலைக்கடன் முடித்து சந்தியா வந்தனஞ் செய்யப்போகிறேன்.

(எல்லாரும் போதல்)

“கன்னமிடல்” என்னும்
முன்றும் அங்கம் முற்றும்.

நாலாம் அங்கம்

(சேடி வருதல்)

சேடி :- அம்மணி வசந்தசேனையிடம் போகும்படி தாயார் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். அதோ வசந்த சேனை சித்திரப்பலகையில் வைத்த கண்ணெண்டாமல் மதனிகையோடு ஏதோ பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவளிடம் போவேன். (போதல்)

(முன்குறித்தபடி வசந்தசேனையும், மதனிகையும் தோன்றுதல்)

வசந்த :- தோழி மதனிகா; இது உத்தமச்சாருதத்தர் உருவத்தைச் சரியாகக் காட்டவில்லையா?

மதனி :- நிதர்சனமாகக் காட்டுகிறது.

வசந்த :- உனக்கெப்படித் தெரியும்.

மதனி :- அம்மணியின் அன்பான பார்வை அதிலேயே ஸயித்துவிட்டபடியாலேதான்.

வசந்த :- கணிகையரோடு கூடிவாழும் பழக்கத்தால் இவ்வாறு கண்ணியமாகப் பேசுகிறாயா?

மதனி :- கணிகையர் சேரியில் வாழ்வோரெல்லாம் போலிக் கண்ணியமுள்ளவர்களா?

வசந்த :- அப்படியல்ல; பல புருஷரோடும் சேர்ந்து பழகுவதால் போலிக்கண்ணியம் கணிகையர்க்குண்டு.

மதனி :- அம்மணியின் பார்வையும் உள்ளமும் இந் தப் படத்தைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியில் தினைத் திருக்கும் போது கேள்விக்கு இடமில்லையே.

வசந்த :- மற்றச்சேடியர் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக் காமல் நீதான் காத்துக்கொள்.

மதனி :- அப்படியல்ல; தோழியர் சித்தப்படியே தலை வியர் நடப்பது இயற்கை.

முதற்சேடி :- (அனுகி) பக்கத்து வாசவில் மூடிய வண்டி வந்திருக்கிறது. உடனேபோ என்று தாயார் உத்தரவு.

வசந்த :- என்ன! உத்தமச்சாருதத்தர் அனுப்பிய வண்டியா?

சேடி :- பத்தாயிரம் பொன்விலையுள்ள ஆபரணத்தை அவர் வண்டியோடு அனுப்பியிருக்கிறார்.

வசந்த :- யாரிவர்.

சேடி :- அவர்தான் அரசனுடைய மைந்துனர் சந்தானகர்.

வசந்த :- (கேபத்தோடு) போய்விடு; மறுபடியும் இந் தப் பேச்சைப் பேசாதே.

சேடி :- பொறுத்துக்கொள் அம்மணி; மன்னித்துவிடு. தாயார் சொல்லச் சொன்னதைச் சொன்னேன்.

வசந்த :- உன்னேடு யார் கோபித்தார். இந்தச் செய்தி எனக்குக் கோபத்தையூட்டுகிறது.

சேடி :- அப்போ தாயாருக்கு என்ன சொல்வது?

வசந்த :- நான் உயிரோடு இன்னும் வாழ்வதானால் இந்தமாதிரி இனிக் கட்டளையிட வேண்டாமென்று கூறு.

சேடி :- விருப்பப்படியே, (போதல்)

சர்வி :- (வருதல்) மக்கள் சொல்லும் பழிச்சொல்லை இரவினால் மறைத்துவிட்டேன். நித்திரைக்கும் நகர் காவலர்க்கும் டிமிக்கி கொடுத்துவிட்டேன். இருள் கழியச் சூரியன் உதயமாகும் நேரத்தில் ஒளி மங்கித் தோன்றும் சந்திரன் போல இதோ வந்தேன். பரபரப்போடு ஒருபுறமாக ஒதுங்கிநிற்கும் என்ஜிப் பார்த்து விரைந்துசெல்வோர் சிலர். கிட்ட அனுகுவோர் சிலர். குற்றஞ் செய்த மனம் குறு குறுக்குமல்லவா? மதனிகையின் பொருட்டு நான் முட்டாள் தனமானதொரு காரியத்தைச் செய்து விட்டேன். சிலர் கூட்டமாகக் கூடிப் பேசிக் கொண்டு நின்றூர்கள். பார்த்தேனு? ஒரு வீட்டிலே பெண்கள் மாத்திரம் இருந்தனர். பாவமென்று விட்டுவிட்டேன். ஓரிடத்தில் நகர்காவலர் பாராச் செய்தனர். அப்படியே வீட்டுத் தூண்போலக் கம் மென்று நின்றுவிட்டேன். இப்படி நூற்றுக்கணக் கான சாகசம் புரிந்து இந்த இரவைப் பகலாக்கி விட்டேன்.

(நடத்தல்)

வசந்த :- சேடி! இதோ இந்தச் சித்திரப்பாவையை என் படுக்கையில் வைத்துவிட்டு ஒரு விசிறி எடுத்துக்கொண்டு இங்கே சுற்றுவா.

மதனி :- அப்படியே (பல்கையை எடுத்துக்கொண்டுபோதல்)

சர்வி :- இதோ வசந்தசேனை வீடு. உள்ளே போவோம் (போய்) எங்கே மதனிகையைக் காணவில்லையே.

(மதனிகை விசிறியோடு வருதல்)

சர்வி :- (பார்த்து) இதோ மதனிகை. மதனனைப் பளித்த குணமுடையவள், ஒருவத்தில் ரதியைப் போன்ற வள். காதலென்னும் தீயால் என் உள்ளத்தை ஏறித்தவள். சந்தனக் குழம்பினால் தண்ணென்ற குளிர்மையுடையவள்.

மதனி :- (பார்த்து) அம்மே! சர்விலகன்; நல்வரவாகுக சர்விலகரே! எங்கே வந்தீர்?

சர்வி :- கொஞ்சம் பொறு சொல்லுகிறேன் (இருவரும் ஒருவரைப்பாருவர் காதலோடு பார்த்தல்)

வசந்த :- மதனிகை தாமதஞ் செய்கிறுள் எங்கே போய்விட்டாள்? (பலகணி வழியாகப் பார்த்து) என்ன? யாரோ ஒருத்தஞேடு பேசிக்கொண்டு நிற்கிறுள். கண்ணுலே அவனை அப்படியே விழுங்கிவிடுவது போலக் கண்கொட்டாமற் பார்க்கிறோ. இவன் தான் இவளை விடுதலை செய்ய வந்துள்ளான் போலும். சரி, சரி. அவர்கள் சுகிக்கட்டும். யாரா யிருந்தாலும் அவர்களுடைய காதலுக்கு இடை யூறு விளைக்கக்கூடாது. நான் அவளைக் கூப்பிட மாட்டேன்.

மதனி :- சர்விலகரே! சொல்லும்.

(சர்விலகன் பயத்துடன் பலதிசையும் நோக்குகிறுன்)

மதனி :- சர்விலகரே! என்ன இது. மிரள் மிரள் விழிக் கிறீரே.

சர்வி :- நான் உனக்கு ஒரு இரகசியம் சொல்லவேண் டும். இங்கே வேறெறாக்குவரும் இல்லையே.

மதனி :- ஆமா!

வசந்த :- என்ன? பரமரகசியமா? சரி நான் அதைக் கேட்கக்கூடாது.

சர்வி :- பணம் கொடுத்தால் வசந்தசேனை உன்னை விட்டுவிடுவாளா?

வசந்த :- ஏதோ என்னைப்பற்றிய பேச்சாயிருக்கிறதே. அப்படியானால் இந்த யன்னலுக்குப் பின்னால் ஒளித்திருந்து கேட்பேன்.

மதனி :- நான் அம்மணியிடம் கேட்டேன். அதற்கு அவர், “எனக்கு அதிகாரமிருக்குமானால் எனது பரிசுனங்களையெல்லாம் பணமில்லாமலே விடுதலை செய்துவிடுவேன்” என்றார். ஆமா. என்னை விடுதலை செய்யக்கூடிய அவ்வளவு பணம் உனக்கு எங்கே கிடைத்தது?

சர்வி :- வறுமையால் நலிந்து உன் காதலால் மெலிந்த நான் நேற்று இரவு உனக்காக ஒரு பெரிய சாக சத்தைச் செய்துவிட்டேன்.

வசந்த :- ஆளைப்பார்த்தால் சாந்தமாயிருக்கிறுன். சாக சஞ்ச செய்தால் திகிலடைந்தவண்ணமல்லவா இருப்பான்.

மதனி :- ஒரு அற்ப பெண்ணுக்காக இரண்டுக்கும் அபாயத்தைத் தரும் இந்தச் செய்கையைச் செய்தாயே!

சர்வி :- என்ன சொன்னைய்?

மதனி :- இல்லை உன் உடலுக்கும்; ஒழுக்கத்துக்கும்.

சர்வீ :- அடிபேதாய். சாகசத்திலேதான் செல்வந்தங்கியிருக்கிறது.

மதனி :- சர்விலகரே! இதுவரை நீர் களங்கமுற்றவராயிருந்தீர். இப்பொழுது எனக்காக அவ்வளவு பெரிய கொடுமையைச் செய்யவில்லையென்றே நினைக்கிறேன்.

சர்வி :- பூத்துக்குலுங்கும் கொடிபோல அணிமணிகள் பூட்டிய அபலைகளிடம் நான் களவுடுப்பதில்லை. பிராமணரைத் தொந்தரவு செய்யமாட்டேன். வேள் விக்குத் திரட்டிய பொருளை அபகரிக்கமாட்டேன். தாதியின் மதியிலுறங்கும் பாலனை ஒருபோதும் களவாடமாட்டேன். களவுடுக்கும்போதெல்லாம் நல்லது கெட்டதென்று ஆராய்ந்தே செய்வேன். ஆனபடியால் வசந்தசேனைக்குப் போய்ச் சொல்லு. உன் அங்கங்களுக்கென்றே அளவுகொடுத்துச் செய்யப்பட்டவை போன்ற இவ்வணிகலன்களை என் காதலின் அறிகுறியாக நீ இரகசியமாக அணிந்துகொள்ள வேண்டும்.

மதனி :- சர்விலகரே! இவை இரகசியமாயனியவா? என் போன்றவர்களா? நன்று; நன்று ஒன்றுக் கொன்று பொருத்தமில்லாமலிருக்கிறதே. சரி கொண்டுவாரும் பார்ப்போம்.

சர்வி :- இதோ. (பதட்டத்தோடு கொடுத்தல்)

மதனி :- (பார்த்து) இவற்றை எங்கேயோ முன்னர் பார்த்திருக்கிறேன். சொல்லும் இவற்றை எங்கே யெடுத்தீர்?

சர்வி :- அதெல்லாம் எதற்கு. இதோ பிடி.

மதனி :- (கோபத்தோடு) என்னிடம் நம்பிக்கையில்லா விட்டால் என்னையேன் கட்டிக்கொள்ளப் பார்க்கிறீர்.

சர்வி :- ஏன். காலையிலே வைசியர் மறுகில் சொன் னர்கள் இது பெருவணிகர் சாருதத்தருடைய தென்று. (வசந்தசேனையும் மதனிகையும் மயங்கி விழுதல்)

சர்வி :- மதனிகா. எழுந்திரு. ஏனிப்படி மூர்ச்சையானும். சோகத்தினால் உடல் சோர்ந்துவிட்டாய்

துடிதுடித்து கண்செருகிவிட்டது. நீ இனி அடிமைத் தாசியல்லவே. ஏன் நடுங்குகிறுய்? என்னிடம் அனுதாபமில்லையா.

மதனி :- (மயக்கந் தெளிந்து) ஏ! சாகசக்காரனே! என் பொருட்டு இத்தகாத காரியத்தைச் செய்தபொழுது. அந்தவீட்டிலிருந்து எவரையாவது கொன்றுயா? காயப்படுத்தினுயா?

சர்வி :- மதனிகா! இந்தச் சர்விலகன், பயந்த வரையோ, தூங்குவோரையோ கொல்லமாட்டான்; காயப்படுத்தவும் மாட்டான். தெரியுமா? நான் ஒருவரையும் கொல்லவுமில்லை, காயப்படுத்தவுமில்லை.

மதனி :- உண்மையாகவா?

சர்வி :- உண்மை.

வசந்த :- (மயக்கந் தெளிந்து) அம்மாடி! இப்பதான் உயிர் வந்தது.

மதனி :- பெரிய சமர்த்துச் செய்துவிட்டீர்.

சர்வி :- எது சமர்த்து? உண்ணிடத்துண்டான காதலி னால் தகாதகாரியஞ்செய்தேன். நல்ல குலத்திற் பிறந்த நான் மற்றக் குணங்களையெல்லாம் மன்மதன் அடித்துக்கொண்டு போனாலும் மானத்தை மாத்திரம் நான் கைவிடவில்லை. என்னை உன் காதலனென்று காட்டிக் கொண்டு வேறு ஒருத்தனுடன் காதல் புரிகிறுய் போலிருக்கிறது. (கருத்தோடு) இந்த உலகத்திலே குலமக்கள் என்ற மரத்திலே சகல செல்வங்களும் பழமாகக் களிந்து இருக்கின்றன. கணிகையரென்ற பறவை கள் அவற்றை முற்றுக உண்டுவிடுகின்றன. காமம் என்ற சுவாலை விடும் காதல் தீயதுதான். இங்கே

மக்கள் தமது இளமை, செல்வமெல்லாவற்றையும் ஆகுதி பண்ணுகிறார்கள்.

வசந்த :- (புன்னுறுவலோடு) ஐயோ, தெரியாமல் கோபித் துக் கொள்ளுகிறான்.

சர்வி :- பெண்களிடத்தும் செல்வத்திலும் நம்பிக்கை வைப்பவன் முட்டாள், பெண்ணும் நாக கன்னி போல மெள்ள நழுவிவிடும்.

ஆனபடியால், பெண்களிடத்தில் நேசம் வைக்கக் கூடாது. பற்றுள்ளவனை அவர்கள் அவமானப் படுத்திவிடுவார்கள். பெண்ணுக அன்புகொள்ளும் பட்சத்தில் அவளோடுதான் சேரவேண்டும்; அன்பில்லாதவளை உடனே கைவிட்டு விடவேண்டும்.

பணத்துக்காகப் பல்லைக் காட்டுவார்; அழுவார்; நம்பச்செய்வார்; தாம் நம்பமாட்டார். நல்ல சீல மும் குலமும் உடையவர், பெண்ணைச் சுடுகாட்டி டில் மலரும் பூப்போலத் தூரத்தே வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

கடல்லைபோல அலையுந்தன்மையுடையவர். மாலைக் காலத்து மேகத்து செங்கீறுபோல சொற்ப நேர அன்பே காட்டுவர். பெண்கள் மக்களுடைய பொருளெல்லாவற்றையும் கவர்ந்து கொண்டு, தோலிருக்கச் சுளையை வாங்கிவிடுவார்கள்.

ஐயோ, பெண்கள் சஞ்சல சுபாவமுடையவர். உள்ளத்தில் ஒருவரை நினைப்பார். கண்ணால் மற்றெருரு வரை அழைப்பார்; மூன்றுமாள்மீது தமது காதலைப் பொழுவார்; நாலாமாளோடு சேருவார்.

மலையுச்சியில் தாமரை வளருமா? குதிரையிழுக்கும் வண்டியைக் கழுதையிழுக்குமா? கொள்ளுவிடதைத் தால் எள்ளாக வளருமா? அதுபோல வேசியாய்ப் பிறந்தவள் கற்புடையவளாவாளா? ஓ!சாருதத்தனே!

உன்னை ஒரு கணத்தில் முடிக்கிறேன் (சிலஅடி முன் செல்லுதல்)

மதனி :- (சீலத்தலைப்பிலே பிடித்தியுத்து) அட உளறுவாயனே; இல்லாததை நினைத்துக் கோபிக்கிறோம்.

சர்வி :- என்ன! இல்லாததா?

மதனி :- இந்த அணிகலன்கள் அம்மணியடையவை.

சர்வி :- அப்படி யென்றால்.

மதனி :- அவள்தான் இவற்றை அவர்கையில் அடைக்கலமாகக் கொடுத்தாள்.

சர்வி :- எதற்காக.

மதனி :- (காதோடு ருக்குகத்து) இதற்காகத்தான்.

சர்வி :- (கலக்கத்தோடு) ஐயோ, கஷ்டமே. வெப்பந்தாங்க முடியாமல் எந்த மரத்தின் நிழலையடைந்தேனே அந்த மரத்து இலைகளையே அறியாமல் உதிர்த்துவிட்டேன்.

வசந்த :- என்ன இவனும் இரங்குகிறேன். ஆனபடியால் அறியாமலேதான் இதைச் செய்தான்போலும்.

சர்வி :- மதனிகா, இதற்கு இனி என்ன செய்யலாம்.

மதனி :- இதற்கும் நீங்களே சமர்த்தர்

சர்வி :- இல்லை; இல்லை.

இதில் பெண்கள் இயல்பாகவே கெட்டிக்காரர். ஆண்களுடைய அறிவு சாத்திரங்களைப் படிப்பதால் உண்டாகிறது.

மதனி :- சர்விலகரே! நான் சொல்வதுபோற் செய்வதானால் இதை உடனே அவரிடம் கொண்டுபோய்க்கொடுத்துவிடும்.

சர்வி :- அவர் என்னைப் போலீசில் பிடித்துக் கொடுத்துவிட்டால்

மதனி :- நடவாது; சந்திரன் வெப்பத்தை உண்டாக் குமா?

வசந்த :- நன்று, மதனிகா, அப்படியே.

சர்வி :- மதனிகா; இந்தச் சாகசத்தைச் செய்தேனே யென்று நான் துக்கப்படவுமில்லை; பயப்படவு மில்லை. அந்தப் பெரியாருடைய குணங்களை ஏன் என்முன் அட்டவணை செய்கிறும். இந்த இழிசெயல் என்னிடத்து வெட்கத்தையுண்டாக்கிவிட்டாதா! என்னைப்போன்ற கள்ளரை அரசன் என்ன செய்து விடுவான். இருந்தும் இஃது என் புத்திக்குச் சரியா கத் தெரியவில்லை. வேறேதாவது உபாயத்தைப் பார்த்துச் சொல்லு.

வசந்த :- வேறென்ன உபாயமிருக்கிறது.

மதனி :- அந்த உத்தமருடைய சுற்றத்தவன்போல நடித்து இந்த அணிகலன்களை அவர் அனுப்பிய தாக அம்மணியிடம் கொடு.

சர்வி :- அப்படிச் செய்தால் என்னவாம்.

மதனி :- நீயும் கள்ளனுகமாட்டாய். அந்த உத்தமருடைய கடனுந் தீர்ந்தமாதிரி. அம்மணியும் தனது அணிகலன்களைப் பெற்றதுபோலாகிவிடும்.

சர்வி :- இது ஆபத்தான விஷயம்.

மதனி :- அப்படிச் செய்யாவிட்டால்தான் மிக ஆபத்து.

வசந்த :- நல்லது, மதனிகை, நல்லது. தாசிப்பெண் போல நீ பேசவில்லை.

சர்வி :- தங்களுடன் சேர்ந்ததால் நானும் பெரிய அறிவாளியாகிவிட்டேன். சந்திரன் மறைந்துவிட்டது. இருள் சூழ்ந்துவிட்டது. இந்த இருட்டில் யாரெனக்கு வழிகாட்டப் போகிறார்கள்.

மதனி :- அப்படியானால் இந்தக் காமதேவன் கோயிலில் நீ சற்றுநில். நீ வந்திருப்பதை நான் அம்மணிக்கு அறிவிக்கிறேன்.

சர்வி :- அப்படியே.

மதனி :- (அனுகி) அம்மா இதோ சாருதத்தரிட மிருந்து ஓர் அந்தணர் வந்திருக்கிறார்.

வசந்த :- சாருதத்தருடைய சுற்றமென்று நீ எப்படி அறிவாய்.

மதனி :- எங்களோடு தொடர்புடையவர்களை எனக்குத் தெரியாதா?

வசந்த :- (தலையாட்டிச் சிரித்து தனக்குள்) சரிதான். (உரக்க) அழைத்துவா.

மதனி :- அம்மணி சொற்படியே, (அனுகி) சர்விலகரே வர்நும்.

சர்வி :- (வெட்கத்தோடும் கலக்கத்தோடும் அனுகி) அம்மா! மங்களமுண்டாக.

வசந்த :- வணக்கம் ஐயா, உட்காருங்கள்.

சர்வி :- மாசாத்தர் கூறுகிறார். உடைந்த வீடானபடியால் இந்தப் பொருளை அங்கே வைத்துக் காப்பாற்ற முடியாதாம். இதைப் பிடியுங்கள்.
(மதனிகையிடம் கொடுத்துவிட்டுச் செல்லுதல்)

வசந்த :- என்னிடமிருந்து இந்தச் செய்தியையுந்தாங்கள் அவருக்கு உரைக்க வேண்டும்.

சர்வி :- (தனக்குள்) அங்கே நானெப்படிப் போவது (உரக்க) செய்தி என்னவோ.

வசந்த :- ஐயனே. இதோ மதனிகை ஏற்றுக்கொள் ருங்கள்.

சர்வி :- விளங்கவில்லையே. அம்மா.

வசந்த :- எனக்கு விளங்கிவிட்டது.

சர்வி :- எப்படி.

வசந்த :- யார் உனக்கு இந்த அணிகலனைக் கொண்டு வந்து தருகிறானே அவனுக்கே மதனிகையைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று உத்தமச்சாருதத்தர் என்னிடஞ் சொன்னார். எனவே உத்தமச்சாருத் தரே இவளை உனக்குக் கையளிக்கிறூர்.

சர்வி :- (தனக்குள்) அடா! என் விஷயம் அம்பல மாகிவிட்டதே! சாருதத்தர் வெல்க; வெல்க வெல்க சாருதத்தர். நல்லொழுக்கத்தையடைய மக்கள் சதா முயலவேண்டும். நல்லொழுக்கமுடையவன் ஏழை யானுலும் தீயொழுக்கமுடைய தனவானுக்குத் தானும் ஒப்பாகான். மக்கள் ஒழுக்கத்தைப் பெற முயலவேண்டும். ஒழுக்கத்தால் அடைய முடியாத தொன்றுமில்லை. ஒழுக்கத்திலுயர்ந்தபடியாலன்றே, சந்திரன் பெறுதற்கரிய சிவனின் முடியைப் பெற முன்.

வசந்த :- எங்கே வண்டிச்சாரதி.

சேடன் :- (வண்டியோடு வருதல்) வண்டி தயார் அம்மா.

வசந்த :- தோழி! மதனிகா. என்னைப்பார். உன்னைக் கொடுத்துவிட்டேன். ஏறு வண்டியில். என்னை மறந்துவிடாதே.

மதனி :- (அழுதுகொண்டு) அம்மணி என்னைக் கைவிட்டு விட்டார்கள்.

(பாதத்தில் விழுதல்)

வசந்த :- இப்போது நீயும் வணக்கத்துக்குரியவளா னும். போ; வண்டியிலேறு. என்னை மறந்து விடாதே.

சர்வி :- மங்களம் மதனிகா.

இவர்களைச் சிரந்தாழ்த்தி நன்றாகப் பார்த்து வணங்கு. குடும்பப்பெண் என்ற கிடைத்தற்கரிய பதவியை உனக்குக் கொடுத்தவர் இவரே. (மதனிகையோடு வண்டியேறிப் போகப் புறப்படல்)

(திரைக்குப்பின்னுல்)

யார், யாரிங்கே. போலீஸ் தலைவர் கட்டளை பண்ணுகிறீர். கேளுங்கள். இந்த இடைக்குலச் சிறுவனை ஆரியகன் அரசனுவானென்ற சித்தர் வாக்கைக் கேட்ட பாலக அரசன் பயந்து இடைச் சேரியிலிருந்து அவனைப் பிடித்துவந்து பெரிய சிறையிலடைத்துவிட்டான். ஆதலால் நீங்களெல்லோரும் உங்களுங்கள் இடங்களிலே ஜாக்கிரதையாக இருங்கள்.

சர்வி :- (கேட்டு) என்ன, என்னருமை நண்பனைப் பாலக மன்னன் சிறையிலடைத்துவிட்டானு. நான் இப்போது குடும்பத்தனுகிலிட்டேன். ஓ கஷ்டமே இல்லாவிட்டால்.

நண்பன், மனைவி, இவ்விருவரும் இந்த உலகில் மிக அருமையானவர்கள். ஆனால் இப்போது நாறு சுந்தரிகளிலும் என் நண்பனே விசேடமானவன். ஆகட்டும் இறங்குவோம் (இறங்குதல்)

மதனி :- (கண்ணோடு கைகூப்பி) இது சரிதான். ஆரிய புத்திரரே என்னை என் பெற்றேர் வசம் சேர்த்து விடுங்கள்.

சர்வி :- என் செல்வியை அங்கே கொண்டிபோய்விடு.

சர்வி :- நன்று, அன்பே, நன்று. என் சித்தப்படியே நீயும் சொன்னும். (சேடனைப் பார்த்து) பிள்ளாய். ரேபிலச்சாதவாகனர் வீடு உனக்குத் தெரியுமா?

சேடன் :- ஓ. ஓ.

சேடன் :- கட்டளைப்படியே ஜியா.

மதனி :- ஆரியபுத்திரர் சொற்படியே நான் போகி ரேன். தாங்கள் சாக்கிரதையாக இருங்கள். (போதல்)

சர்வி :- இனி நான், சுற்றத்தவர், விடர், சொந்தப் பராக்கிரமத்தால் புகழடைந்தோர், அரசனால் அவ மானப்படுத்தப்பட்டுக் கோபமுற்றிருக்கும் அரசன், பணியாட்கள் என்ற இவர்களைக் கிளர்ச்சி செய்யத் தூண்டிவிடுவேன். யெளகந்தராயணன் உதயணமன்னை விடுவிக்கப் புரட்சி செய்ததுபோல் என் நண்பனை விடுவிக்கக் கிளர்ச்சி செய்வேன். என் அன்பான நண்பனைக் காரணமின்றிக் கொடிய பகைவர், வீண்பீதியினால் கைதுசெய்தனர். ராகு கெளவிய சந்திரபிம்பத்தைப்போல, திடீரென்று தாக்கி அவனை நான் விடுதலைசெய்வேன். (போதல்)

சேடி :- (வருதல்) மங்களம் உண்டாக. அம்மணி உத்தமச் சாருதத்தரிடமிருந்து ஒர் அந்தணர் வந்திருக்கிறார்.

வசந்த :- ஆகா; இன்று தினம் மிக அழகாயிருக்கிறது. அவரை மிக்க மரியாதையோடு பந்துலன் வழிகாட்ட அழைத்துவா.

சேடி :- கட்டளை அம்மா. (போதல்) விதுஷ்கன் பந்துலனேடு வருதல்.

விதூஷி :- ஹி, ஹி, போ. கொடுந்தவஞ் செய்து பெற்ற புஷ்பகவிமானத்தில் இராவணன் ஊர்ந்து சென்றான். கொடுந்தவமொன்றுஞ் செய்யாமலே *இவர் இந்த புஷ்பகவிமானம் போன்ற மாளிகையில் இந்த அழகிய ஆண் பெண்கள் மத்தியில் ஊர்ந்து செல்கிறார்.

சேடி :- ஐயரே! பாரும் இந்த வீட்டுவாசலை.

விதூஷி :- (யார்த்து ஆச்சரியத்தோடு) ஆகா! ஆகா! நீர் தெளித்துப் பெருக்கி நீலவண்ணம் பூசியிருக்கிறது. முற்றத்தில் நறுமலர் பல புனைந்து விசித்திரமாய்க் கோலம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே ஆடியசைந்து தொங்கும் மல்லிகை மாலைகளும், தந் தத்தினாற் செய்த உயர்ந்த தோரணங்களும் ஜூரா வதயானையோ என்று பார்ப்பவரை ஜூறுச் செய்யும். பெரிய மாணிக்கமணிகளோடு விளங்குவதும் காற்றில் அழகாக அசைவதுமான கொடிகள் முன் கையால் “வா” “வா” என்று என்னை அழைப்பது போலிருக்கின்றன. தோரணத்தை ஏந்தும் தூண்களின் வேதிகையிலே வைத்த அழகிய படிகத்தினுலான நிறைகுடங்கள் பசியமாவிலையழகு செய்ய இருமருங்கும் பொலி ந் து விளங்குகின்றன. பொன்னாற் செய்து வைரமிழைத்த கபாடங்கள் பெரிய அசுரனின் மார்பகம்போல விளங்குகின்றன. ஏழ்மை நிலையடைந்தவர்களின் ஆசைக்கு ஆபத் துண்டாக்குந் தன்மை வாய்ந்தவை. பற்றற்ற மனிதர் மனத்தைக்கூட ஆசையில் ஆழ்த்தக்கூடியவையென்றே நிச்சயமாய்ச் சொல்லலாம்.

சேடி :- வாருங்கள், வாருங்கள். இந்த முதல் கட்டில் பிரவேசியுங்கள்.

விதூஷி :- (புகுந்து யார்த்து) ஹி, ஹி, போ. ஆகா, சங்கம் பதுமம் சந்திரன் என்ற மூன்றின் ஒளியுடைய

* தன்னையே குறிப்பிடுதல்

மாளிகை நிறைகள் வெண்பொடி பூசியலங்கரிக்கப் பட்டுள்ளன. தங்கத்தினுற் செய்து பல மணிகளி ழழத்த மாடிப்படிகள். பளிங்கினுற் செய்த பல கணிகளென்னும் முகத்தினுல் உச்சைனிநகரைப் பார்த்துக் கிடக்கின்றன. அவற்றில் முத்துமாலைகள் தூங்குகின்றன. இதோ வாயிற்காவலன் மூன்று வேதங்களையுமறிந்த அந்தணன் போலச் சுகமாக உட்காந்திருக்கிறார்கள். பலியாகப்போட்ட தயிர் கலந்த வெண்சோற்றைச் சுண்ணமென்று கருதிக் காகங்கள் வெறுக்கின்றன.

சரி மேலே செல்ல வழிகாட்டம்மா.

சேடி :- வாருங்கள் வாருங்கள் இதோ இரண்டாம் கட்டு விதூஷ :- (புகுந்து பார்த்து) ஆகா, ஆகா. இதோ வண்டி எருதுகள் புல்லும் தவிடும் கவனமாக உண்டு கொழுத்து வளர்ந்துநிற்கின்றன. கொம்புக்குத் தைலம் பூசியிருக்கிறார்கள். இங்கே எருமை அவ மானமடைந்த குலமகன்போல நீண்ட பெருமூச் செறிந்து நிற்கின்றன. இங்கே கடாயுத்தம் முடித்து வந்த ஆட்டுக்கடாக்களின் கழுத்தை தடவுகிறார்கள். அவை மன்னரைப்போல நிற்கின்றன. இங்கு மங்கும் குதிரைகளின் மயிரை ஒப்பனை செய்வோர். இதோ மற்றெருன்று; ஒரு குரங்கு சாலையிற் கட்டப் பட்டிருக்கிறது. சாரத் தைலத்தில் குழுத்த சோற் றுப்பின்டத்தை ஊட்டுகின்றனர்.

சரி மேலே போவோம்; வழிகாட்டம்மா.

சேடி :- வாருங்கள், வாருங்கள்; மூன்றும் கட்டுக்கு வாருங்கள்.

விதூஷ :- ஹி, ஹி. போ குலமக்களிருப்பதற்கான ஆசனங்கள். ஆகா, சூதாடும் மேசைமீது பாதி விரித்தபடி புத்தகம். நூதனமான மணிமயமான

சுதாடுகருவிகள், ஊடலிலும் கூடலிலும் கைதேர்ந்த கணிகையரும் விடர்களும் பல நிறங்கள் தீட்டிய சித்திரப் பலகைகளைக் கையிற்கொண்டு, அங்கு மிங்கும் உலாவுகின்றனர். சரி மேலே செல் அம்மா.

சேடி :- வாருங்கள் நாலாம் கட்டத்துக்குப் போவோம்.

விதூஷ :- (பார்த்து) ஹீ, ஹீ. போ.

இங்கே மேகம் போல ஒலிக்கும் மிருதங்கங்களை வனிதையர் வாசிக்கிறார்கள். புண்ணியம் முடிவுற்றதால் கீழே விழும் தாரகை போலத் தாளங்கள் விழுகின்றன. வண்டுகள் இசைப்பது போலப் புல்லாங்குழல் கேட்கிறது. ஊடி யபெண்ணை இணங்கச் செய்வது போல வீணையை மடியில் வைத்து நகத்தினால் வருடுகிறார்கள். இங்கே பூவில் மதுவைக் குடித்து வெறிகொண்ட பெண் வண்டுபோல மிக இனிமையாகக் கணிகையர் சிருங்காரரசம் உண்டாக்கப் பாடவும் ஆடவும் பயில்கிறார்கள். இங்கே நீர் நிறைந்த கவசங்கள் தலைகீழாகப் பலகணியில் தூங்கிக் காற்றைப் பெறுகின்றன; மேலே போவாயம்மா.

சேடி :- வாருங்கள்; இது ஐந்தாம் கட்டம்.

விதூஷ :- (புஞ்சு பார்த்து) ஹீ, ஹீ. போ.

நெய்ப்புகை வாசனை கமகம என்றிருக்கிறது. ஏழைச்சனங்களின் மனத்தில் ஆசையை உண்டு பண்ண இதுவே போதும். இந்தச் சமயற்கட்டு அடிக்கடி சூடேற்றப்படுவதால் கதவுகளே வாயாக வகை வகையான நறிய புகையைக் கக்குகின்றன. பல விதமான உணவுப் பதார்த்தங்களின் வாசனை எண்ணை மிகவும் உற்சாகமூட்டுகிறது. வெட்டிய மிருகங்களின் குடலை இறைச்சிக்கடைச் சிறுவன் கிழிந்த கந்தலைப்போலக் கழுவிக்கொண்டிருக்

கிருன். சமையற்காரன் பலவித ஆகாரங்களைச் சமைக்கிறுன்; மோதகம் ஆக்குகிறுன்; அல்வா தயார் செய்கிறுன். (தனக்குள்) யாராவது தண்ணீர் கொடுத்து என்னைச் சாப்பிடும்படி கேட்டாலோ. (உரக்க) உண்மையாக இது சுவர்க்கலோகந்தான். கந்தருவரைப் போலவும் அப்சரப் பெண்களைப் போலவும் இங்கே கணிகையரும் பந்துலமக்களும் சூழ்ந்திருக்கிறார்கள். ஏ! நீங்கள் யார் பந்துவர்களா?

பந்துலர் :- ஆமா?

அந்தியர் வீட்டில் ஆடுவோம்; அந்தியர் சாப்பாட்டை உண்போம்; அந்தியப் பெண்களிடத்து அந்தியர் செல்வத்தில் வாழ்வோம்; குணமென்பது எங்களிடமில்லை. யானைக்குட்டிகள் போல விளையாடுவோம். நாம் பந்துலர்.

சேடி :- வாருங்கள் இதோ ஆரும் கட்டம். இப்படி வாருங்கள்.

விதுஷி :- (புகுந்து பார்த்து) ஹி, ஹி. போ

அட்டா; பார்த்தால் வானவில்லுப்போலிருக்கிறது. மாணிக்கத்தாற் செய்து தங்கத்தகடிமைத்து, நீலரத்தினம் குயிற்றிய, தோரணவாயில்கள். இந்தச் சிற்பிகள் என்ன யோசனை செய்திருக்கிறார்கள். வைசூரியம், முத்து, பவளம், புஷ்பராகம், இந்திரநீலம், கற்கேதரகம், பத்மராகம், மரகதம், அட்டா; இவற்றையெல்லாம் கலந்து ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். தங்கத்திலே மாணிக்கத்தைக் கட்டியிருக்கிறார்கள். தங்க நகைகளையிழைத்திருக்கிறார்கள். முத்து ஆபரணங்களைச் சிவப்பு நூலிற் கட்டியிருக்கிறார்கள். வைசூரியங்களுக்குப் பட்டந் தீர்ந்திருக்கிறார்கள். அங்கைத் துளைத்திருக்கின்றனர். பவளத்துக்குச் சானைபிடித்திருக்கிறார்கள். நனைந்த குங்குமத்தைச்

காயவைத்திருக்கிறார்கள். கஸ்தூரியைக் கொழிக் கிறார்கள். சந்தனக்குழம்பை விசேடமாகப் பாகஞ் செய்கிறார்கள். பலவகை நறுவிரைகளை ஒன்று கூட்டுகிறார்கள். தாம்பூலமும் கற்பூரமும் கணிகையர்க்கும் காழுகர்க்கும் கொடுக்கிறார்கள். கடைக் கண்வீசுக்கிறார்கள். எங்கும் சிரிப்பு. மதுவை உறிஞ் சிக் குடிக்கிறார்கள். இங்கே சேடர்; இங்கே சேடி யர்; அங்கே மக்கள், மனை, செல்வம், எல்லாவற் றையும் விட்டு இங்கு வந்து குலமக்கள் மதுவருந் திய மங்கையர் கைவிட்டுவிட அப்படியே கிடக்கி ரூர்கள். சரி மேலே செல்வோம்.

சேடி :- வருக, வருக; இது ஏழாம் கட்டம்; இங்கே வாருங்கள்.

விதூஷ :- ஹீ, ஹீ. போ. இங்கே புருச்சோடிகள் சுகமாகப் புருக்கூடுகளிலிருந்து கொண்டு கொஞ் சிக் குலாவுகின்றன. கூண்டுக்கிளி வயிறு நிறையத் தயிர்ச்சோறுண்ட பிராமணன் வேதசூக்தம் படிப்பதுபோலக் படிக்கிறது. மதன சாரிகையொன்று, சன்மானம் பெற்ற வீட்டுப்பணிப்பெண் போல பலபல பேசிக்கொண்டிருக்கிறது. கோகிலம் பலவகைப் பழங்களையுண்டு இளகிய மிடற்றையுடையதாய்க் கும்பதாசிபோலக் கூவிக்கொண்டிருக்கிறது. பல பறவைக்கூடுகள் யானைக் கொம் புகளில் நிறை நிறையாகத் தூங்குகின்றன. சிட்டுக் குருவிகள் சண்டைக்கு விடப்படுகின்றன. கபிஞ் சலப்பறவைகளைப் பேசப்பழக்குகிறார்கள். கூட்டுப் புருக்களைத் தூது விடுகிறார்கள். இங்கே வீட்டு மயிலென்று பலவகை மணிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டதுபோல, மகிழ்ச்சியால் நடனமாடிக்கொண்டு தன்னிரு சிறகுகளையும் விரித்துச் சூரிய வெப்பத் தால் சூடேறியிருக்கும் மாளிகைக்கு விசிறி கொண்டு வீசுவதுபோல தோகையை அசைக்கி

றது. (மற்றெஞ்சிகயிற் பார்த்து) இதோ இங்கே சந்திரிகையைத் திரட்டி வைத்தாற்போல, இரண்டு அன்னங்கள் சுந்தரமங்கையரிடம் நடைபழுவது போல் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து செல்கின்றன. வயதுசென்ற பேடிகளைப்போல இல்லச் சரசப்பற வைகள் இங்குமங்கும் நடமாடுகின்றன. அட்டா, இந்தப் பட்சிக் கூட்டங்களைக் கொண்டு ஒரு பற வைக் காட்சியையல்லவா இக்கணிகை ஒழுங்கு செய்திருக்கிறுன். உண்மையாகவே இந்தக் கணிகை வீடு ஒரு நந்தவனம் போலக் காட்சியளிக்கிறது. சரி மேலே செல்வோம்.

சேடி :- வருக, வருக; இதோ எட்டாவது கட்டம். (புகுந்து பார்த்து) யாரம்மா இது! பட்டுடேத்து ஆபர ணங்களை அங்கமெல்லாமணிந்து ஆடி அசைந்து திரியும் இவர் யார்?

சேடி :- இவர் எங்களம்மணியின் தம்பி.

விதூஷ :- வசந்த சேனையின் தம்பியாவதற்கு இவன் எவ்வளவு புண்ணியஞ் செய்தாரோ. இருந்தும், இவர் ஒளியடையவராய் அழகுடையவராய் எங்கும் வாசனை கமகமக்க உலாவுகிறோ, சுடுகாட்டில் மலர்ந்த சண்பகமரம் போல மனிதருக்கு உதவா தவராயிருக்கிறோ.

(மற்றெஞ்சிகயிற் பார்த்து) யாரம்மா இது! அழகிய பூச்சேலையணிந்து தைலந் தோய்ந்த பாதங்களைச் செருப்பிலே மாட்டிக்கொண்டு உயர்ந்த ஆசனத் தில் எழுந்தருளியிருக்கிறோ. இவர் யாரோ?

சேடி :- இவர்தான் எமது அம்மணியின் தாயார்.

விதூஷ :- ஜயையோ, இரண்டு தம்படி பெருத்டாகினிபோல வயிறு இவ்வளவு பெரிதாயிருக்

கிறதே. ஆமா, மகாதேவர் விக்கிரகம்போல் இவரை முதலில் உள்ளுக்கு அனுப்பிவிட்டுத்தான் இந்த அழகான வாயிற்கதவை அமைத்தார்களோ? - என்ன வோ?

சேடி :- ஏ! முட்டாளே! நம்ம அம்மணியின் தாயாரை இப்படிப் பரிகாசனு செய்யாதே.

விதூஷ :- (பரிகாசமாய்) நாலுநாட் சுரத்தினால் இப்படிக் கொழுத்துவிடலாமா? அப்படியானால் ஏ! பகவான் நாலுநாட் சுரமே! இந்தப் பிராமணையும் கடைக்கண் பார்த்து அருள் புரிய மாட்டாயா?

சேடி :- ஏ! முட்டாள். அப்படியானால் செத்துப்போவாய்.

விதூஷ :- (பரிகாசத்தோடு) ஏ! தாசி மகளே! இப்படி வீங்கி முட்டி வயிறும் வண்டியுமாயிருப்பதில் செத்துப்போவது நல்லது. கள்ளும் மதுவும், குடிகுடியென்று குடித்து இந்த அம்மாள் இந்த நிலைக்கு வந்துவிட்டார். இப்போ இந்த மாதா இறந்துவிட்டால் ஆயிரம் நரிக்கு நல்ல விருந்தாகும். ஆமா! நீங்கள் தோணிகீணி வியாபாரம் நடத்துகிறீர்களா? என்ன?

சேடி :- இல்லை ஜயா, இல்லை.

விதூஷ :- இதைக் கேட்டா தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். காதற் கடலிலே பிரேமை என்ற தெளிந்த புனலிலே, தனமென்றும், நிதம்பமென்றும், பின் பாதமென்றும் மனோகரமான எத்தனை தோணிகள் உன்னிடத்திலே உண்டு. வசந்தசேனையின் இந்த மாளிகையையும் அதன் எட்டு முற்றங்களையும் பல விருத்தாந்தங்களையும் அறிந்தபின், இந்திரன் அமராபுரியை ஒரே இடத்திலேயே கண்டுவிட்டேன்.

இதைப் புகழ்ந்துகொள்ளவே எனக்குச் சொற்கள் கிடையா. இது கணிகை வீடா? அல்லது குபேர னுடைய மாளிகையின் ஒரு பகுதியா? உங்கள் அம்மணி எங்கே?

சேடி :- அம்மணி இதோ? மரச்சோலையிலிருக்கிறார். இப்படி வருக.

விதூஷ :- (புகுந்து பார்த்து) ஹீ ஹீ போ. அடாடா இந்த மரச்சோலையின் அழகு! எத்தனை மரங்கள். எவ்வளவு அழகான பூக்கள். இடையீடின்றி நெருக்கமாய் வளரும் மரங்களிடையே பட்டுக் கயிற்றி னால் ஊஞ்சல்; பெண்களின் இடைக்கு அளவானவை. தாமாகவே சொரிந்துகிடக்கும் எத்தனை வகையான பூக்கள். அப்பப்பா, சுவர்ஜை, யூதிகை, சேபாலிகை, மாலதி, மல்லிகை, நவமல்லிகை, குரவு, அதிமுக்தம் - அடாடா. சொல்லப்போனால் இந்தச் சோலை உண்மையாகவே இந்திரன் நந்தவனத்தை வென்றுவிட்டது. (வேறு திசையிற் பார்த்து) குளத் திலே மலர்ந்துள்ள செந்தாமரை, வெண்டாமரை! உதயசூரிய ஒளி நிறைந்து இக்குளம் மாலைக்காலம் போலக் காட்சியளிக்கிறதே. சிறந்த போர்வீரன் போர்க்களத்திலே காயமுற்று இரத்தஞ்சிந்தி நிற்பதுபோல இந்த அசோகமரம் துளிரும் பூவுமாகக் காட்சியளிக்கிறதே. இருக்கட்டும் உங்களம்மணி எங்கே?

சேடி :- கண்ணைக் கொஞ்சம் கீழ்நோக்கிச் செலுத் துங்கள் ஐயா; அதோ அம்மணி.

விதூஷ :- (பார்த்து அனுகி) மங்களம் அம்மணி.

வசந்த :- ஓ! மைத்திரேயரா? (எழுந்து) நல்வரவாக இப்படி அமருங்கள்.

விதூஷ : தாங்கள் இருந்தருளுங்கள்.

வசந்த :- பெருவாணிகள் மகனுர் சுகமா?

விதூஷ :- நல்ல சுகம் அம்மணி.

வசந்த :- குணமென்னும் தளிர்தாங்கி விநயமென்னும் கிளைப்பப்பி, சிரத்தையென்னும் வேரூன்றி, புகழ் என்னும் மலர் பொதுளி, நற்குணமென்னும் பழம் நிறைந்து நண்பரென்னும் பறவைகள் சூழ்ந்த அந்த சாதுவிருட்சம் சுகமாயிருக்கிறதா?

விதூஷ :- (தனக்குள்) இந்தச் சமர்த்தான கணிகை நன்றாகப் பேசிவிட்டாள் (உரக்க) ஆமாம்.

வசந்த :- தாங்கள் வந்த காரியமென்ன?

விதூஷ :- அம்மணி. கேள். உத்தமச் சாருதத்தர் தலை மேற் கைகூப்பி அம்மணிக்கு விண்ணப்பஞ் செய்கிறீர்.

வசந்த :- (கைகூப்பி) எவ்வாறு கட்டளை செய்கிறோர்?

விதூஷ :- தாங்கள் அடைக்கலமாக வைத்த அந்தப் பொற்கலன் முடிப்பைத் தனதென நினைத்துச் சூதாடித் தொலைத்துவிட்டார். அந்தச் சூதாட்டக் காரணத் தலைமறைவாய்ப் போய்விட்டான்.

சேடி :- அம்மணி! இது எங்கள் அதிட்டமே. உத்தமச் சாருதத்தர் சூதாட்டத்திலிறங்கிவிட்டார்.

வசந்த :- (தனக்குள்) என்ன! திருட்டுப்போன பொருளைக்கூட மானத்தைக் காப்பாற்றவேண்டி, சூதாடித் தொலைத்துவிட்டதாகக் கூறுகிறீர். இதற்காகவே நான் அவரைக் காதலிக்கிறேன்.

விதூஷ : அதற்கு ஈடாக இந்த இரத்தினமாலையைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

வசந்த :- (தனக்குள்) அந்தப் பொற்கலன் முடிப்பைக் காட்டட்டுமா? (சிற்றித்து) வேண்டாம். இப்பொழுது வேண்டாம்.

விதூஷ :- இந்த இரத்தின மாலையைப் பெற்றுக் கொள்ள மாட்டார்களா?

வசந்த :- (சிற்றித்துக்கொண்டு தோழியைப் பார்த்து) மைத்தி ரேயரே! எப்படி மறுப்பேன். (மாலையைப் பெற்றுப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டுத் தனக்குள்) பூவில்லாவிட்டாலும் மாமரம் தேன்துவியைச் சொட்டுமல்லவா (உருக்க) அந்தச் சூதாட்டக்காரரான உத்தமச்சாருத்தருக்கு நான் சொன்னதாக, இன்று மாலை அவரைக் காண வருவதாய்க் கூறுங்கள்.

விதூஷ :- (தனக்குள்) வேறும் எதைத்தான் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டு போகப் போகிருளோ. (உருக்க) அப்படியே சொல்லுகிறேன் அம்மணி. (தனக்குள்) இந்தக் கணிகையர் தொடர்பே கூடாது. (செல்லுதல்)

வசந்த :- தோழி; இந்த அணிகலன்களைப் பிடி. நாம் சாருத்தருக்கு மகிழ்வூட்டச் செல்வோம்.

சேடி :- அம்மணி; பாருங்கள், பெரும் புயலொன்று கிளம்பும்போலத் தெரிகிறது.

வசந்த :- மேகங்கள் சூழ்டும்; இவு வரட்டும். ஓயா மல் மழை பெய்யட்டும். இவற்றையெல்லாம் நான் பொருட்படுத்தமாட்டேன். என் காதலைனப் பார்ப்பதையே உள்ளம் விழைகிறது. தோழி மாலையெடுத்துக்கொண்டு சீக்கிரம் வா.

(எல்லோரும் போதல்)

‘மதனிகை சர்விலகன்’ என்ற நாலாம் அங்கம் முற்றும்

ஜிந்தாம் அங்கம்

(காதல் நோய்வாய்ப்பட்டவனும் ஆசனத்திலிருந்தவாறு சாரு
தத்தன் தோன்றுதல்)

சாருதத் :- (மேலே பார்த்து) பெரிய மழையொன்று
வரும்போலிருக்கிறது. அகாலமான பெரும்புயல்.
வீட்டு மயில்கள் தோகை விரித்துக்கொண்டு பார்க்
கின்றன. மனத்திலே துயர்கொண்ட அன்னப்
பறவைகள் மானசவாவிக்குத் திரும்பும் நோக்கத்
தோடு ஆயத்தமாகின்றன. அகாலமான இப்பெரும்
புயல் வானத்தையும் காதல்நோய் கொண்ட மனத்
தவரையும் ஒருசேரத் திட்டிரென்று மறைக்கின்றது.
அன்றியும், மேகமானது நன்றாக எருமையின்
வயிறு போலவும், வண்டு போலவும், மின்னலென்
னும் மஞ்சட் பட்டைப் போர்த்து நிரையான வெண்
கொக்குகளாகிய சங்கை ஏந்திக்கொண்டு, உல
களந்த மற்றொரு திருமால் போலக் காண்கிறது.
விஷ்ணுவின் நீல மேனியடன், வளைந்து செல்
லும் கொக்கு நிரைகளாகிய சங்கும், மின்னல்
கீற்றன்னும் பட்டுமெனிந்து, சக்கரதாரிபோல, நிற்
கின்றன மேகங்கள்.

இம்மழை, வெள்ளியை உருக்கி வார்த்ததுபோல,
மேகத்தின் வயிற்றிலிருந்து வேகத்தோடு தாரை
தாரையாக விழுகிறது. வானமென்ற பட்டுச்சீலை
யின் சிதைந்த குஞ்சம்போல இத்தாரைகள் மின்ன
லென்னும் விளக்குச்சுடரில் தோன்றி மறைகின்றன.

சக்கரவாகச் சோடிகள் கூடியியங்குவதாலும், அன்னங்கள் பறப்பதாலும், மீனினமும், மகரங்களும், முதலைகளும் உயரக் கிளம்புவதாலும், உயர்ந்த மாடங்கள் முட்டுவதாலும் மேகங்கள் காற்றினால் உந்தப்பட்டு உயர எழுந்து பலவித பெரிய உருவங்களை எடுப்பதாலும், விண்ணகம், அலங்கார சித்திர ஓவியங்கள் எழுதியதுபோலக் காணப்படுகிறது. கார்மேகஞ் சூழ்ந்த வானம் திருத்ராட்டிரன் முகம்போலக் கறுத்துவிட்டது. பல படைப் பலம் மிகப்பொருந்திய அகந்தைமிக்க துரியோதனன்போல மயில் கதறுகிறது. சூதாட்டத்திலே தோற்ற யுதிட்டிரன்போலக், கோகிலம், கூவுதலை விட்டுவிட்டது. பாண்டவர்போல அன்னங்கள் அஞ்ஞாதவாசங்கு செய்யப் புறப்பட்டுவிட்டன.

(சிந்தித்து) வசந்தசேனையைக் காண விதூஷகன் சென்றும் கனநேரமாகிவிட்டது. இன்னும் அவனைக் காணவில்லையே.

விதூஷ :- (தோன்றி) இந்தக் கணிகையின் பேராசைதான் என்ன! இங்கிதமறியாதவள். வேரெஞ்றைப் பற்றியாவது பேசினா? தன் காதலுக்கேற்றபடி என்னென்னவோ எல்லாம் பிதற்றினான். இரத்தினமாலையை அப்படியே வாங்கிவிட்டாள். இவ்வளவு செல்வத்திலே புரஞ்சிறவள் எனக்கு ஒரு நல்ல வார்த்தை சொல்லவேண்டாமா? ஆரியமைத்திரேயரே! கொஞ்சம் சிரமபரிகாரங்கு செய்யும்; ஒரு தம்ளரில் தண்ணீராவது குடித்துவிட்டுப்போமென்று சொல்லக்கூடாதா? இனி அந்த வேசிமகளின் கண்ணிலேகூட நான் முழிக்கமாட்டேன்.

(வெறுப்புடன்) சரியாகத்தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள். வேரில்லாது முளைத்த தாமரைக்கொடியும், நேர்மையான வியாபாரியும், கள்ளமில்லாத தட்டானும்,

கலகமற்ற கிராமச்சங்கமும், ஆசையில்லாத கணி கையும் இந்த உலகில் அருமை; இப்போது என்னருமை நண்பனையடைந்து இந்தக் கணிகையின் தொடர்பு கூடாதென்று சொல்லித் தடுப்பேன். (சென்றுபார்த்து) என்ன. அருமை நண்பர் இளமரச் சோலையிலிருக்கிறார். அவரையனுகுவோம். மங்களாம். நண்பா. நன்மையுண்டாக.

சாருதத் :- (பார்த்து) அட்டா; மைத்திரேயரா. வந்து விட்டிர்களா? நல்வரவாகுக. உட்காருங்கள்.

விதூஷ :- உட்கார்ந்துவிட்டேன்.

சாருதத் :- அந்தக்காரியமெப்படி? கூறும்.

விதூஷ :- அது கெட்டுது. அதை விடுங்கள்.

சாருதத் :- ஏன்! இரத்தினமாலையை அவள் வேண்டா மென்றாரா?

விதூஷ :- அந்தப் பெரும்பாக்கியம் எமக்கு எங்கே கிடைக்கப்போகிறது. அன்றலர்ந்த தாமரை மலர் போன்ற கைகளைத் தலையிலே கூப்பி அம்மாலையை வாங்கிக்கொண்டாள்.

சாருதத் :- அப்போது காரியம் கெட்டுவிட்டதென் ரேன் சொன்னீர்?

விதூஷ :- வேறென்ன! நாம் தின்றதுமல்ல; குடித் ததுமல்ல; கள்ளன் கொண்டுபோன அந்த அற்ப விலையுள்ள அணிகலனுக்குப் பதிலாக நாலு கடலி லும் காணமுடியாத இரத்தினங்கள் வைத்த அந்த மாலையை அடித்துக்கொண்டாள்.

சாருதத் :- நண்பா, அப்படியல்ல;
எந்த நம்பிக்கையினால் எம்மிடத்து இந்த அடைக் கலப்பொருளை அவள் வைத்தானோ அந்த நம்

பிக்கைக்கே இந்தப் பெரிய விலை கொடுக்கப்பட்டது.

விதூஷ :- நான் கோபங்கொள்வதற்கு மற்றுமொரு காரணமுண்டு. பக்கத்திலே நின்ற தோழிக்குச் சைகை காட்டிவிட்டுச் சேலைத்தலைப்பினால் வாயை மறைத்துக்கொண்டு அந்தக் கணிகை என்னைப் பார்த்துப் பரிகாசஞ் செய்தாளே! அதுதான்.

நான் ஒரு பிராமணன். உங்கள் காலில் விழுந்து கேட்கிறேன். இந்தக் கணிகையின் தீய தொடர் பைக் கைவிட்டுவிடுங்கள். சப்பாத்தில் நுழைந்த சிறு கோளாங்கல்லைப் போன்றது வேசிகள் தொடர்பு; கடத்திக் கொள்வதுமிகக் கஷ்டம். நண்பா, கணிகையும், யானையும் காயஸ்தனும், பிக்குவும், ஒற்றனும், கழுதையுமென்ன இடம் ஒரு காலும் உருப்படாது.

சாருதத :- நண்பா, இந்தப் பேச்செல்லாம் எதற்கு. நான் இருக்கும் நிலைமையே எல்லாவற்றையும் தவிர்த்துவிடுவதற்கு போதாதா? பார். துரிதமாகப் போவதற்குக் குதிரை விரைந்தாலும், பலக்குறை வால் அதன் கால்கள் அசைவதில்லை. அது போலவே மனிதருடைய ஆசைகளும் எங்கும் அலைந்துவிட்டுக் களைப்படைந்து மறுபடியும் உள்ளத்திற் புகுந்து அடங்கிவிடுகின்றன. யாரிடம் பணமுண்டோ அவனுக்கே அவள் உரியவள். அத் தகைய அழகியைப் பணத்தினால்தான் பெறலாம். (தனக்குள்) இல்லை குணத்தினால் அவளைப் பெறலாம். (உரக்க) செல்வம் எங்களைக் கைவிட்டுவிட்டது. எனவே அவளையும் நான் கைவிட்டதற்குச் சரி.

விதூஷ :- (கீழே பார்த்துத் தனக்குள்) மேலே பார்த்து நீண்ட பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கிறோர். முற்

றிய அவருடைய காதலுக்கு முட்டுக்கட்டை போட்டு விட்டேன் போலிருக்கிறது. “காதல் கொடி து” என்று தெரியாமலா சொன்னார்கள். “நண்பரே! சாருதத்தனிடம் சொல், நான் மாலையில் அங்கே வருவேன்” என்று, அவள் சொன்னாள். அப்போ இரத்தினமாலை போதாதென்று வேறும் ஏதாவது தட்டிக்கொண்டு போக வருகிறார்கள் போலும்.

சாருதத்:- நண்பா, வா; அவள் திருப்தியோடு போகச் செய்வோம்.

சேடன் :- (வந்து) கேளுங்கள், மனிதரே!

மேகச்சிதர் மழையைப் பெய்யப் பெய்ய என் முது குத்தோல் நனைந்து நனைந்து போகிறது. இந்த வாடைக்காற்று வீச வீச உள்ளாம் நடு நடுங்குகிறது. (உருக்கச் சிரித்து) ஏழுதுளையுள்ள புல்லாங்குழலை ஒவன்று வாசிப்பேன்; ஏழு தந்தியுள்ள வீஜையைக் கணீர் கணீர் என்று வாசிப்பேன். கழுதை போலக் கணைத்துப் பாடுவேன்; தும்புருநாரதர் என் இசைக்குக் கிட்டவும் நிற்கமுடியுமா? வசந்தசேனை எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள். “ஏ! கும்பீலக! நீ போய் நான் வருவதாக உத்தமச்சாருதத்தரிடம் கூறு” என்று. எனவே உத்தமச்சாருதத்தர் வீட்டுக் குப் போவோம். (நடந்து புகுந்து பார்த்து) அதோ சாருதத்தர் மரச்சோலையில் இருக்கிறார். அந்த துட்டபடுவாவும் நிற்கிறான். அனுகுவோம். என்ன! சோலைக்கதவு பூட்டியிருக்கிறதே. சரி இந்தத் துட்டபடுவாவுக்குச் சமிக்கை செய்வோம்.

(மண்ணுங்கட்டியை எடுத்து ஏறிதல்)

விதூஷி :- அடே! யாரடா? மண்ணுங்கட்டியால் எறி கிறான். மூளைவியடைத்த மாமரத்துக்கு எறிந்த மாதிரி.

சாரு :- சோலையின் மாளிகையில் விளையாடும் மாடப் புருக்களாயிருக்கும்.

விதூஷ :- வேசிமக்களே! துட்டப்புருக்களே உந்த மாடத்திலிருந்து உங்களை இந்தத்தடியினால் பழுத்த மாம்பழுத்தைப்போல அடித்துக் கீழே விழுத்துகி றேன், பாருங்கள்! (தடியை உயர்த்துக்கொண்டு ஓடல்)

சாரு :- (பூறுவிலே பிழுத்திழுத்து) நண்பா இரு. எதற்கு இது. பாவம் அந்தப்பறவை தன்பேட்டுடன் ஆனந்தமாயிருக்கட்டும்.

சேடன் :- என்ன! அவன் என்னை இன்னும் காண வில்லைப்போவிருக்கிறது. ஆகட்டும்; இன்னென்று முறை மண்ணங்கட்டியால் ஏறிவேன்.

விதூஷ :- (திசையைப்பார்த்து) யார். கும்பீஸ்கனு? சரி போய்ப்பார்ப்போம். (கதவுத் திறந்துகொண்டு) அடே கும்பீஸ்கா. வா. வா. (நல்வரவாகுக)

சேடன் :- (புகுந்து) ஐயா வணக்கம்.

விதூஷ :- இந்த மழையில் இந்த இருட்டிலே நீ யெங்கே வந்தாய்.

சேடன் :- வந்து நம்ம அம்மணி.

விதூஷ :- நம்ம யார்?

சேடன் :- நம்ம அம்மா.

விதூஷ :- என்னடா, வேசிமகனே சும்மா, நம்ம, அம்ம என்று உளறுகிறோய். கையில் இல்லாத நேரத்தில் கிழட்டுப்பிச்சைக்காரன் வந்து சினுங்குவதுபோல நம்ம, அம்ம, யாரது? யார்? யார்? சொல்லு.

சேடன் :- என்னியா, யார், யார், இந்திரவிழாவில் பலிதேடியலையும் காக்காய் மாதிரி யார், யார், கா, கா, என்று கரைகிறுய்.

விதூஷ :- சரி சொல்லு விடயத்தை

சேடன் :- (தனக்குள்) சரி இப்படிச் சொல்வேன். (உரக்க) அடே! ஒரு கேள்விபோடப்போகிறேன்.

விதூஷ :- நான் உன் தலையில் இந்தக் காலை வைக் கப்போகிறேன்.

சேடன் :- அடே! அப்படியானால் சொல்லு, மாமரம் எப்போது பூக்கிறது.

விதூஷ :- அடே வேசிமகனே! கோடையிலடா கோடையில்.

சேடன் :- (சிரித்தபடி) இல்லை இல்லை.

விதூஷ :- (தனக்குள்) இதற்கு இப்போ என்ன சொல்லாம். (நினைத்து) சரி சாருதத்தரைப் போய்க் கேட்போம். (சாருதத்தனை அனுகி) நண்பரே! கூறும், மாமரம் எந்தக்காலத்தில் பூக்கும்.

சாரு :- மடையா! வசந்தத்திலே

விதூஷ :- (சேடனை அனுகி) மடையா வசந்தத்திலே.

சேடன் :- இரண்டாவது கேள்வி போடப்போகிறேன். செல்வம் நிறைந்த ஊருக்கு எது பாதுகாய்பளிக்கிறது.

விதூஷ :- வீதியடா வீதி,

சேடன் :- (சிரித்தபடி) இல்லை, இல்லை.

விதூஷ :- சந்தேகமாயிருக்கிறதே! (நினைத்து) சரி மறுபடியும் சாருதத்தரிடம் கேட்போம். (சென்று சாருதத்தரைக் கேட்டல்)

சாரு :- நன்பா, சேனை.

விதூஷ :- (சேடனை அனுகி) அட வேசிமகனே சேனை.

சேடன் :- இரண்டையும் ஒன்றுசேர்த்து விரைவாய்ச் சொல்லு.

விதூஷ :- சேனை - வசந்தம் - சேனைவசந்தம்.

சேடன் :- தலைகீழாய் மாற்றிச் சொல்லடா.

விதூஷ :- (உடலைச் சுற்றி வளைத்து) சேனைவசந்தம்.

சேடன் :- அடே முட்டாள். பதம்மாற்றிச் சொல்லடா.

விதூஷ :- (பாதங்களைமாற்றி) சேனைவசந்தம்.

சேடன் :- உன்பாதத்தையல்லடா; இந்த எழுத்திலை லான பதங்களை மாற்றடா.

விதூஷ :- (நினைத்து) வசந்தசேனை

சேடன் :- அவள் வந்திருக்கிறார்கள்.

விதூஷ :- இதை நான் சாருதத்தருக்குச் சொல்லு வேன். (அனுகி) சாருதத்தரே! கடன்காரி வந்து விட்டாள்.

சாரு :- எங்கள் வீட்டில் கடன்காரர் ஏது;

விதூஷ :- உங்கள் வீட்டிலல்ல. வாசலில் வந்துதிருக்கிறார்கள். கடன்காரி அந்த வசந்தசேனை வந்திருக்கிறார்கள்.

சாரு :- நன்பா; என்னை ஏன் ஏமாற்றுகிறோய்.

விதூஷ :- என் பேச்சில் நம்பிக்கை இல்லாவிட்டால் இந்தக் கும்பீலகளைக் கேளுங்கள். அடே! தாசி மகனே! கும்பீலகா! இங்கே வா.

சேடன் :- (அனுகி) ஐயா, வணக்கம்.

சாரு :- பிள்ளாய் நல்வரவாகுக. வசந்தசேனை வந்திருக்கிறார்தானு?

சேடன் :- ஆமா. அந்த வசந்தசேனையே வந்திருக்கிற.

சாரு :- (மகிழ்ச்சியுடன்) இத்தகைய நல்ல செய்தி கொண்டு வருபவர்களுக்குப் பரிசளியாமல் நான் எப்பொழுதுமிருந்ததில்லை. இதோ இதனைப் பெற்றுக்கொள் (உத்தரியத்தைக் கொடுத்தல்)

சேடன் :- (பெற்றுக்கொண்டு விழுந்துவணங்கி) இதை நான் அம்மணிக்குச் சொல்லுவேன்.

(போதல்)

விதூஷ :- இந்த அடைமழையில் அவள் ஏன் வருகிறார்த தெரியுமா?

சாரு :- எனக்கு ஒன்றுமாய்த் தெரியவில்லை.

விதூஷ :- எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் கொடுத்த இரத்தினமாலை விலைகுறைந்ததென்றும் தன்னடைக்கலப் பொருள் விலை கூடியதென்றுஞ் சொல்லி மேலும் ஏதாவது வாங்கிக்கொள்ளவே வருகிறார்த

சாரு :- சரி, திருத்திப்படுத்தியனுப்புவோம்.

(அழகுமிக்க சேலையளிந்து அபிசாரிகை வேஷத்திலே, காதல் நோயுற்றவளாய் வசந்தசேனை, சேடு குடையேந்திவர, விடன் ஒருவன் தொடர வருதல்)

விடன் :- தாமரை நீங்கிய திருமகளோ. அனங்கதே வனின் அழகிய ஆயுதமோ. குலப்பெண்களுக்குச் சோகமாயிருப்பவளோ. காதலென்ற கற்பகதருவில் மலர்ந்த பூங்கொத்தோ. அன்னநடை மெல்லியளோ, இன்பமனுபவிக்கும்போதும் நாணத்தால் தலைதாழ்த்துபவளோ, காதற்களத்திலே, நாட்டிய

அரங்கிலே காதலர் என்ற பிரயாணிகளால் பின் தொடரப்பட்டவளோ.

வசந்த :- பாராய், பாராய்,

கணவரைப் பிரிந்த வனிதையர் உள்ளம்போல் மேகங்கள் மலைச்சிகரத்திலே திரண்டு தூங்கிக் களைக்கின்றன. அந்த அரவத்தைக் கேட்ட மயிலினம், திடீரென்றெழுந்து தோகைவிரித்துப் பறப்பது மாணிக்கமிழழத்த விசிறிகொண்டு அவற்றை விசிறுவது போலிருக்கிறது.

மழுத்துளியால் தாக்குண்ட தவளைகள். சேறளைந்த வாயினால் நீரைப் பருகுகின்றன. காதல் மிக்க மயிலினம் வாய்விட்டலறுகின்றது. தீபமரம் தீபமேந்துகிறது. குலத்துக்கு அவமானமுண்டாக்கும் மக்களின் சந்தியாசம் போலச் சந்திரனை மேகங்கள் சூழ்ந்துள்ளன. இழிகுலத்தில் பிறந்த இளம் பெண்போல மின்னல் ஓரிடத்தில் நிற்கிறதில்லை.

வசந்த :- நன்றாகச் சொன்னுய். பிள்ளாய். நெருங்கிய மேகங்களையுடைய என்னேடு என் காந்தன் தனிமையிலின்பந் துய்க்கிறுன். நீயேனிங்கு வந் தாய் என்று கேட்கும் பாவளையில் என்னை அடிக்கடி பிடித்து மறித்துக் கூறுவதுபோல இந்த இரவென்னும் சக்களத்தி, என் வழியை மறிக்கிறுள்.

விடன் :- அப்படித்தான்; அவளை நன்றாக ஏசிவிடு.

வசந்த :- பெண்கள் இயற்கை அப்படித்தான்; மடமையினால் தலை வீங்கிக்கிடக்கும் பெண்களைப் பேசிப் பயனென்ன? இதோ பார் பிள்ளாய்.

மேகங்கள் பொழியட்டும், முழங்கட்டும், இடியிடிக் கட்டும்; காதலைனத் தேடிச் செல்லும் பெண்கள் வெப்பம் குளிர் இவற்றைப் பொருட்படுத்தமாட்டார்.

விடன் :- வசந்தசேனே! பார்; பார்.

சந்திரனுடைய கிரணங்களை அள்ளிக்கொண்டு மேகம் ஆகாயத்திற் செல்வது வலியற்ற அரசனுடைய நகரத்திலே வெற்றியரசன் திறைப்பொருள்களை எடுத்துச் செல்வதுபோலும். காற்றினால் உந்தப்பட்டு வேகமாய்ச் செல்லும் மேகமென்ற வெற்றி நிருபன் பெரிய நீர்த்தாரையென்ற அம்புகளைப் பொழுந்து இடியென்னும் முரசைக் கொட்டிப் பிரகாசமான மின்னற்கொடியை விரித்துச் சந்திரகிரணமென்னும் பொருள்களைச் சூறையாடிச் செல்கிறோன்.

வசந்த :- சுரிதான்; இதோ மற்றெருன்று.

என்மனத்தை இம்மேகக் கூட்டம் துளைத்துவிட்டது. பெரிய யானைகள்போலக் கறுத்து உள்ளே நீர் நிறையத்தூங்கும் வயிற்றையும், இடிமுழுக்கத்தையும், பல நிறமான நாரைகளையும் மின்னலையுடைய இம்மேகம் — நாரைகள். ஆ! ஆ! கண வளைப் பிரிந்த மனைவியர்க்கு மரணத்தைப் பறைதட்டி அறிவிப்பதுபோல இந்நாரைகள், “மழை மழை” என்று கூச்சலிட்டு, ஏரியும் புண்ணிலே ஈட்டியைச் செலுத்துகின்றன.

விடன் :- வசந்தசேனே. சுரி. இதோபார்.

விண்ணகம் நாரைகளாகிய வெள்ளிநற்றிப் பட்டத்தையும் மின்னலென்னும் சாமரையையுடைய மதயானையையொத்திருக்கின்றன.

வசந்த :- பிள்ளாய்! பார்;

நனைந்த தமால இலைகள் போன்ற மேகங்கள் சூரியனை முற்றுகக் குடித்துவிட்டன. அம்புபட்டுச் சுரிந்த யானைகள் போல மழையிலே நனைந்த கறையான்புற்றுக்கள் கரைகின்றன. மின்னலென்ற பொற்றீபம் மாளிகைகளை ஊடுருவி உலாவுகின்றது.

சக்தியற்ற கணவனையுடைய பெண்போல நிலவை மேகங்கள் வலுவில் வாரிச் செல்கின்றன.

விடன் :- வசந்தசேனை பார். பார்.

மின்னலென்ற கயிற்றினால் இருமருங்கும் கட்டப் பட்ட யானைகள் ஒன்றேடொன்று சண்டையிடுவது போல மழைத்தாரையென்னும் வெள்ளிக்கயிற்றி னால் இந்தப் பூமியை இந்திரன் ஆணப்படி மேலே இழுக்க யாரோ முற்படுவதுபோல் தெரிகிறது. மேலும் பார் பெருங்காற்றினால் ஒன்றுதிரட்டப் பட்ட மேகங்கள், திரியும் எருமைக் கூட்டங்களைப் போற் கருநிறமுடையனவாய், மின்னலென்னும் இறகுகளோடு, கடல்போல நீரானது உதரத்தில் புரள, புற்றளிரநும்பி மணங்களிரும் பூமிமீது, தாரைதாரையாக நீரைப் பொழிவது, இரத்தினமய மான பாணங்களைச் செலுத்துவதுபோலிருக்கிறது.

வசந்த :- பின்னாய் இதோ மற்றென்று.

வருகவருக என்று மயிலினம் பெருஞ் சத்தமிட்டு அழைக்க, உயரப்பறக்கும் வெண்கொக்குகள் இறு கத்தழுவி ஆலிங்கனஞ் செய்யத் தாமரைச் சேக் கையை விட்டகலும் அன்னப்பறவைகள் துன்பந் தேங்கும் விழிகளோடு பார்க்க, திசையெய்கும் அஞ்சனம்போலக் கருநிறமுட்டும் மேகம் எழுந்தது.

விடன் :- அப்படியே, இதோ பார்.

அசைவற்று மூடிக்கிடக்கும் தாமரைக்கூட்டமென் னும் நயனங்களையுடையதாய், பகல் இரவு என்ற பேதமற்றதாய், மின்னலினால் ஒருகணம் தெரிந்து மறுகணம் தெரியாது மறையும் இருஞ்சையதாய், திசைமுகங்களைல்லாமிருண்டு விசாலமான மேக மண்டலத்தினிருப்பிடமான ஆகாயத்தில் விளங்கும் மேகக்கூட்டமென்னும் குடைபோன்ற விதானத் தால் மூடப்பட்டு நீர் வடியும் வீட்டில் அசைவற்

ருத் தூங்குவதுபோல இப்புமி இப்போது துயில் கிறது.

வசந்த :- பிள்ளாய். நீ சொல்வது பொருந்தும், பார், பார்.

கயவர்க்குச் செய்த நன்றிபோலத் தாரகைகள் மறைந்துவிட்டன. கணவனைப் பிரிந்த மனைவி போலத் திசைகள் ஒளியிழுந்தன. இந்திரனுடைய வச்சிரத்தின் மிக்க வெப்பத்தால் உருகுவதுபோல விண்ணகம் நீராகப் பொழிகிறதென்றென்னு கிறேன்.

மேலும் பார்.

மேகம் எழுகிறது, விழுகிறது, பொழிகிறது, முழங்குகிறது, இருளைக் கக்குகிறது; புதுப்பணம்பெற்ற மனிதனைப்போலப் பலப்பல உருவமெடுக்கிறது.

விடன் :- அப்படித்தான்,

வானம் மின்னவினால் ஒளி வீசுகிறது; நூற்றுக் கணக்கான பெண்கொக்குகள் தோன்றுவது அதன் அட்டகாசம் போலும்; தாரையாகப் பாணங்களைச் செலுத்தும் இந்திர சாபத்தைக் கொண்டிருப்பதால் அது துள்ளிக்குதிக்கிறது போலும்; பேரிடி முழுக்கம் அதன் சத்தம் போலும், காற்றடிப்பது அது புரண்டு கொள்வது போலும்; கறுத்த பாம்பு போன்ற மேகக்கூட்டங்கள், அது தூபமிடுவது போலத் தோன்றும்.

வசந்த :- மேகமே; உனக்கு நாணமில்லையா? என் காந்தன் வீட்டுக்குப் போகும் என்னை உன் முழுக்கத்தால் பயமுறுத்திவிட்டு மழையென்னும் கையினால் என்னைத் தொடுகிறோம்.

ஓ! இந்திரனே! உன்னேடு நான் முன்னர் காதல் கொண்டிருந்தேனே? மேகங்களைக் கொண்டு எதற் காகச் சிங்க கர்ச்சனை செய்கிறோம். என்

காதலனைத் தேடிப்போகும் என து மார்க் கத்தைத் தடுப்பது உனக்கு அழகன்று. அகலி கையின் பொருட்டு நீ முன்னெருநாள் “நானே கெளதமன்” என்று பொய்சொன்னும். அதே நிலையில் நானும் இன்று துன்பப்படுகிறேன். என்னை அலட்சியம் செய்யாதே. மழையை நிறுத்து. இந்திரனே! வேண்டியமட்டும் நீ முழங்கு, மழையைப்பொழி, நூற்றுக்கணக்கான இடியை இடி, ஆனால் காதலரைத் தேடிச்செல்லும் பெண்களைத் தடுக்க உன்னால் முடியாது.

மேகம் இடி இடிக்கட்டும்; ஆண்கள் எப்பொழுதும் கல்நெஞ்சினரே! ஆனால் மின்னலே! நீ பெண் யைய்ப் பிறந்தவள்! உனக்காவது பெண்களின் துன் பம் தெரியாதா?

விடன் :- அம்மணி; போதும் போதும்; இந்த ஏச்சுக் களால் பயனில்லை. இந்த மின்னல் உனக்கு உபகாரி. இது, ஐராவதத்தின் கழுத்திலே தூங்கும் வெள்ளிச் சங்கிலிபோன்றது; மலையுச்சியில் நாட்டிய வெண்கொடிபோன்றது; இந்திரன் மாளிகையில் சுடர்விடும் விளக்குப்போன்றது இம்மின்னல் உன் பிரிய காந்தனுடைய இல்லத்தைச் சுட்டிக் காட்ட உதவிபுரிகிறது.

வசந்த :- பிள்ளாய்; நீ சொல்வது சரி; இதோ அவருடைய இல்லம்.

விடன் :- சகல கலைகளிலும் தேர்ந்த உனக்கு நான் உபதேசம் செய்யவேண்டியதொன்றுமில்லை. இருந்தும் நட்புரிமையால் கூறுகிறேன். இங்கே போன்ற ஊடலுக்கு அதிகம் இடங்கொடாதே. இருந்தும் ஊடல் இல்லாவிட்டால் கூடல் இல்லை; ஊடல் இல்லாவிட்டால் காதல் இல்லை. எனவே ஊடியிருந்து அவரையும் ஊடச்செய். அவர் உன் ஊடலைத்தீர்க்க

நீயும் அவர் ஊடலைத்தீர். சரி; இவ்வளவும் போதும் ஓ! இதனை உத்தமச்சாருதத்தரிடம் கூறுவேன்; தோழி ஒருத்தி, கடம்பும் நீபமும் மலர்விரிந்து நறு மணம் வீச, மேகங்கள் திரண்டு விளங்கும் இந் நேரத்திலே, காதல் நிரம்பிய நெஞ்சோடு மகிழ்ச்சி பொங்க, நனைந்த கூந்தல் நீர் சொரிய, தன் காதலன் மனைக்கு வந்து நிற்கிறுள்; மின்னலும் இடியும் அச்சமூட்டக் காலில் அசையும் நூபுரங்களில் ஒட்டிய சேற்றைக் கழுவிக்கொண்டு, உன்னைக் கானும் பெருவிருப்புடன் வந்துநிற்கிறுள்.

சாரு :- (கேட்டு) நண்பா, அது என்னென்று, பார்.

விதூஷ :- தங்கள் கட்டளைப்படியே. (வசந்தசேனையை அனுகி மரியாதையோடு) மங்களம் அம்மணி.

வசந்த :- ஜயா, வணக்கம்; தங்களுக்கு நல்வரவாகுக. (விடனைப் பார்த்து) இந்தக்குடை இனி உனக்குரிய தாகுக.

விடன் :- (தனக்குள்) இந்த உபாயத்தினால் சாமர்த்திய மாக எனக்கு விடைகொடுத்து விட்டாள். (உரக்க) அப்படியேயாகுக வசந்தசேனை.

காதல் விளையாட்டின் இருப்பிடமே! அகந்தைக்கும் வஞ்சனைக்கும், கபடத்துக்கும், பொய்க்கும் கள் வுக்கும் உறைவிடமே! உன்வியாபாரம் சித்தியடை வதாக. தாட்சின்யமே விலையாகக் கிடைக்கும்; காதல் லீலகள் சுமுகமாக நடைபெற்றட்டும்.

வசந்த :- ஆரியமைத்திரேயரே! உங்கள் சூதாட்ட நிபுணரெங்கே.

விதூஷ :- (தனக்குள்) ஹீ!, ஹீ!, போ! சூதாட்ட நிபுணரென்று எனது நண்பரைக் குறிப்பிட்டதே

பெரிய காரியம். (உரக்க) அதோ அந்தக் காய்ந்த மரச்சோலையிலிருக்கிறார்.

வசந்த :- ஐயா, ஏன் அதைக் காய்ந்த மரச்சோலை என்கிறீர்கள்.

விதூஷ :- குடிக்கவோ, தின்னவோ இங்கே ஒன்று மேகிடையாது, அதனால்தான்.

(வசந்தசேனை புன்முறுவல் செய்தல்)

விதூஷ :- அம்மணி, உள்ளே செல்லுங்கள்.

வசந்த :- (ஒருபுறம்) இங்கே சென்று நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன்.

சேடி :- சூதாட்டக்காரரே! மாலைக்காலம் இன்பமாயிருக்கிறதா? என்று கேட்கலாம்.

வசந்த :- அப்படிக்கேட்க எனக்குத் தைரியமுண்டா குமா?

சேடி :- சந்தர்ப்பம் தைரியமுட்டும்.

விதூஷ :- அம்மணி உள்ளே செல்லுக.

வசந்த :- (புகுந்து அனுகி மலரினுல் ஏறிந்து) சூதாட்டக்காரரே! மாலைக்காலம் இன்பமாயிருக்கிறதா?

சாரு :- (பார்த்து) ஆகா, வசந்தசேனை வந்துவிட்டார்
(மகிழ்ச்சியடன் எழுந்து)

மாலையில் நான் எப்பொழுதும் விழித்திருக்கிறேன். இரவு பெருமுச்சில் கழிகிறது. இன்று நீ வந்த தால் இம்மாலை என்குன்பத்தின் முடிவைக் கொண் டுவந்துள்ளதென்பேன். அம்மணி, நல்வரவாகுக: இதோ இருக்கை; இங்கே அமருக.

விதுஷ் :- இதோ ஆசனம்; இங்கே அமருக அம்மணி.
(வசந்தசேனை இருக்க; எல்லோரும் இருந்தல்)

சாரு :- நண்பா; பார்! காதிலணிந்த கடம்பமலரி லிருந்து வடியும் மழைத்துளி, அவளுடைய ஒரு தனத்தை நனைத்துவிட்டது. அது பட்டத்திளவரச னுக்கு மகுடாபிடேகஞ் செய்ததுபோலிருக்கிறது.

நண்பா, வசந்தசேனையின் இரு துகிலும் நனைத்து விட்டன. வேறிரு உயர்ந்த துணிகளைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பாயாக.

விதுஷ் :- தங்கள் கட்டளைப்படியே

சேடி :- மைத்திரேயரே; சற்று நில்லும்; அம்மணிக் குத் தேவையானதை நானே செய்கிறேன்

விதுஷ் :- (புறம்பே) நான் அம்மணியிடத்து ஏதாவது கேட்கப்போகிறேன்.

சாரு :- அப்படியேயாகட்டும்.

விதுஷ் :- (உரக்க) இந்த மழைக்காலிருட்டில், சந்திர ணைளி மங்கிய இரவில், என்ன நிமித்தமாக அம் மணி மறுபடியும் வந்திருக்கிறாரோ.

சேடி :- அம்மணி; பார்ப்பான் நேரடியாகக் கேட் கிறாரே.

வசந்த :- அப்படியல்ல; மிகச் சாமர்த்தியமாகக் கேட் கிறாரன்று சொல்லு.

சேடி :- நம்ம அம்மணி வந்த நோக்கம், இந்த இரத் தினமாலையின் விலையென்ன என்று அறிவதற்குத் தான்.

விதூஷ :- (ஒருபற்று) இருக்கும், இருக்கும். நான் முன்னமேயே சொல்லிவிட்டேன். இரத்தினமாலை குறைந்த விலையுள்ளது; எனது அடைக்கலப் பொருள் விலைமிக்கது. அதில் திருத்திப்படாமல் மேலும் ஏதாவது தட்டிக்கொண்டு போகலாமென்று வந்திருக்கிறூர். அவ்வளவுதான்.

சேடி :- அம்மணி அந்த இரத்தினமாலையைத் தன்னுடையதென என்னி சூதாட்டத்திலிழந்துவிட்டார். அந்த இராசசேவகனை சபிகன் எங்கே போய் விட்டானென்று தெரியவில்லை.

விதூஷ :- என்ன! முன் நான் சொன்னதையே நீயும் சொல்லிக்கொண்டு நிற்கிறேயே.

சேடி :- அந்தச் சபிகனைத் தேடிப்பிடிக்கும் வரை இதோ இந்த அணிகலன்களைப் பிடியுங்கள்.
(அணிகலனைக் காட்ட விதூஷகள் சிந்தனையிலாழ்ந்திருத்தல்)

சேடி :- ஐயா, நெடுநேரம் இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களே. இதை முன்னர் எப்போதாவது பார்த்திருக்கிறீர்களா?

விதூஷ :- இந்த ஆபரணத்தின் வேலைப்பாடு என்னள்ததைக் கவர்ந்துவிட்டது.

சேடி :- உங்கள் கண் உங்களை ஏமாற்றிவிட்டது. அதே ஆபரணங்கள்தாமிவை.

விதூஷ :- நண்பரே! கள்ளன் எடுத்துக்கொண்டு போன அதே ஆபரணங்கள்தாம்.

சாருதத் :- இஃது உண்மையா; வேடிக்கையா? நாம் கையாண்ட அதே யுக்தியையே இவர்களும் கையாளுகிறார்கள்.

விதூஷ :- நண்பா, இஃது உண்மை; என் பூனூலைக் கொண்டு சத்தியம் செய்கிறேன்.

சாருதத் :- நன்று, நன்று.

விதூஷ :- (ஒருபுறம்) அப்போ, நான் இஃது எங்கே கிடைத்தது என்று கேட்கட்டுமா?

சாருதத் :- அதிலென்ன?

விதூஷ :- (ஸூடியின் காநில்) இப்படி

சேடி :- (விதூஷகன் காநில்) அப்படி

சாருதத் :- என்ன குசகுசுக்கிறீர்கள்; நாமென்ன அன்னியரா? எமக்குத் தெரியக்கூடாதா?

விதூஷ :- (சாருதத்தன் காநில்) இப்படி.

சாருதத் :- நல்லாய். இஃது உண்மையா? அதே ஆபர ணங்களா இவை!

சேடி :- ஐயனே; அப்படித்தான்.

சாருதத் :- நல்லாய். இத்தகைய நல்ல செய்தியைக் கூறியவர் ஒருபோதும் சன்மானிக்கப்படாமலிருந்ததில்லை. இதோ இந்தக் கணையாழியைப் பெற்றுக் கொள்.

(கையிலே கணையாழியைக் கானுமல் நாணமடைதல்)

வசந்த :- (தனக்குள்) இதற்காகத்தான் நான் இவர்மீது காதலானேன்.

சாருதத் :- (ஒருபுறம்) ஐயோ! கஷ்டகாலமே.

தனமில்லாதவனுக்கு உலகில் வாழ்வு எதற்கு. கோபம் உண்டானாலென்ன மகிழ்ச்சியடைந்தா வென்ன. அவனுலொன்றுஞ் செய்யமுடியாது. பதிலாக எதுவும் செய்ய அவன் வலியற்றவன்தான்.

சிறகிழுந்தபட்சி, பட்டமரம், நீர்வற்றிய குளம், பல்லுப் பிடிங்கிய பாம்பு, இவையெல்லாம் ஏழைக்கு ஒப்பு. ஏழைகள் பாழ்வீட்டுக்கு ஒப்பானவர்; நீர் வற்றிய கிணற்றுக்குச் சமமானவர். பட்ட மரத் துக்கு நிகரானவர். முன்கண்டு பழகியவர்களைச் சந்தித்து மகிழ்ச்சியடையும் காலத்திலும் அவர்கள் பயனற்றவராகின்றனர்.

விதூஷ :- போதும் துன்பத்தை விடுங்கள். அம்மணி இந்த அணிகலனைபொதிந்து தந்த எனது குளிக்கும் சவுக்கத்தைக் கொடுங்கள்.

வசந்த :- உத்தமச்சாருத்தரே. இந்த இரத்தினமாலை யைக்கொண்டு என்னை இவ்வாறு மதிக்கக்கூடாது.

சாருத்த :- (கலக்கத்தோடு புன்முறை செய்து) வசந்த சேனை இதோ பார்,
உண்மையை யார் உணர்வார். எல்லாரும் என்னை இழிவாக மதிப்பர். சக்தியற்று ஏழையாயிருப்ப வரை உலகம் எப்பொழுதும் சமுச்யத்தோடுதான் நோக்கும்.

விதூஷ :- சேடி; இங்கேயே தூங்கும் நோக்கமா?

சேடி :- (சிரித்து) ஆரியமைத்திரேயரே! மிகுந்த நேர்மை யுடையவர்போலக் காட்டிக்கொள்ளுகிறீர். பச்சைப் படியாக எல்லாவற்றையும் கேட்கிறே.

விதூஷ :- நண்பா; சுகமாக உட்கார்ந்திருப்பவர் களைக்கூடக் கலைத்துவிடக் கூடியமாதிரி மழையானது தாரைதாரையாகப் பெய்கிறது.

சாருத்த :- நன்றாகச் சொன்னீர்.

சந்திரன் அடைந்த துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாது கண்ணீர் பெருக்குவதுபோல ஆகாயம் தாரை தாரையாக மழையைப் பொழிகிறது. சேற்

நில் கிளம்பும் தாமரைத் தண்டுகள் போல முகிலைத் துளைத்துக்கொண்டு மழைத்தாரைகள் கொட்டுகின்றன. பலராமனுடைய மேலங்கிபோலக் கறுத்த மேகங்கள், அருச்சனனுடைய பயங்கரமான பாணங்களைப்போலவும், இந்திரனுடைய முத்துக்களஞ்சியத்தைச் சிந்திவிட்டது போலவும், உத்தமர் சித்தம்போல் தெளிவானதாரைகளைப் பெய்கின்றன. அன்பனே பார்;

தமாலமரத்தின் இலைகளைக் கசக்கியதுபோன்ற கருநிறமுடையதும், வாசனையிக்க மாலைக்காற்றி னல் இறுகத் தழுவப்படுவதுமான மேகத்தைச் சேர விரும்பிய செந்நிறமான இந்த மின்னல், காதவிபோலத் தானாக வந்து அதைத் தழுவிக் கொள்ளுகிறது. (வசந்தசேனை காதற்பாவணை காட்டிச் சாரு தத்தணைத் தழுவுதல்)

சாருதத்:- (பரிசுத்தைப் பெற்றவன்போல நடித்து அவனைத் தழுவிக்கொண்டு)

ஏ! மேகமே! கம்பீரமாக முழங்கு. உன் அருளி னலேதான் இவள் என் உடலைத் தொட்டதும் புள காங்கிதமாகி, ஆசை பெருகக் கதம்பமலரின் தன் மையை அடைந்தேன்.

விதூஷி:- இந்த வேசிபிள்ளை இழுவுவிழுந்த மழை; மின்னல் காட்டி இந்த அம்மணியைப் பயமுறுத்து கிறதே.

சாருதத்:- நண்பா, மழையைப் பழியாதே.

இன்னும் நூறு வருடத்துக்கு ஓயாமல் இந்த மழை பெய்யட்டும். மின்னல் வெட்டட்டும்; என் போன்றவரால் அடையமுடியாத இம்மங்கை என்னைத் தேடியதற்குக் காரணம் இம்மழையல்லவா. குளிர்ந்த மழைநிரில் நனைந்த அங்கங்களோடு தாமாகவே தேடி வந்த அழுகிய நங்கையை இறுகத் தழுவும் பாக்கியம் பெற்றவர்களின் வாழ்வே வாழ்வு.

அன்புள்ள வசந்தசேனே!

இதோ இந்த விமானம் உடைந்துவிட்டது; வேதி கையிடிந்துபோயிற்று; தூண்கள் எந்நேரம் விழு மென்று தெரியாது; இந்தச் சித்திரச் சுவர்கூட முற்றுக மழையில் நனைந்துவிட்டது; சுண்ணப் பூச்செல்லாம் உடைந்துவிட்டது. இங்கே நிற்பது ஆபத்து, (மேலே நோக்கி) அதோ வானவில்லு; அன்பே. பார்; மின்னலென்ற நாவை நீட்டி, இந் திரவில்லென்னும் கையை உயர்த்தி மேகமென்ற உடட்டை அசைத்து இந்த விண்ணகம் கொட்டாவி விடுகிறதுபோலும்; ஆதலால் வா உள்ளே போவோம்;

(எழுந்து போதல்)

மழைத்தாரை தால இலைகளில் கொட்டுகிறது; மரக் கிளைகளில் பொழுகிறது; கற்சிலைகளில் ஊற்றுகிறது; நீர்நிலைகளில் விழுகிறது; எங்கும் சங்கீதவீஜை போலத் தாளம் போட்டுக்கொண்டு கொட்டுகிறது.

(எல்லாரும் செல்லுதல்)

‘மழைநாள்’

என்னும் ஐந்தாம் அங்கம் முற்றும்.

ஆரும் அங்கம்

(சேடி வருதல்)

சேடி :- என்ன! அம்மணி இன்னும் நித்திரைவிட் டெழுவில்லை. ஆகட்டும். உள்ளே சென்று எழுப்பு வேன் (நடந்துகொள்கிறுள்)

(வசந்தசேலை முடிக்கொண்டு நித்திரையாயிருத்தல்)

சேடி :- எழுந்திருங்கள், அம்மணி, எழுந்திருங்கள். காலை நேரமாகிவிட்டது.

வசந்த :- (எழுந்து) என்ன? இரவு உதயமாக மாறி விட்டதா?

சேடி :- எங்களுக்கு இது காலை வேலை; அம்மணிக்கு இன்னும் இரவு போலும்.

வசந்த :- சாருதத்தெரங்கே?

சேடி :- வர்த்தமானகளை கட்டளைபண்ணிவிட்டு அவர் அந்தப் பழைய பூஞ்சோலையான புஷ்ப கரண்ட கத்துக்குப் போய்விட்டார்.

வசந்த :- என்ன கட்டளை பண்ணினார்.

சேடி :- “இரவோடு வசந்தசேலையை வண்டியில் அனுப்பிவிடு” என்று உத்தரவிட்டார்.

வசந்த :- சேடி; எங்கே அனுப்பச் சொன்னார்.

சேடி :- சாருதத்திடந்தான்.

வசந்த :- (சேடியைத் தழுவி) தோழி அவரை இரவில் நான் சரியாகப் பார்க்கவில்லை. இன்று அவரைக் கண்ணாரப் பார்ப்பேன். தோழி, என்ன உள்முற் றத்தில் பிரவேசித்து விட்டேன?

சேடி :- உள்முற்றம் மாத்திரமா? நீங்கள் மனிதருடைய உள்ளங்களெல்லாவற்றிலுமல்லவா பிரவேசித்துவிட்டார்கள்.

வசந்த :- சாருதத்தருடைய பரிசனங்கள் கோபித்துக் கொண்டார்களா?

சேடி :- ஆமாம்.

வசந்த :- எப்போது.

சேடி :- அம்மணி இங்கிருந்து பிரிவதானால் கோபித்துக் கொள்கொள்வார்.

வசந்த :- அப்படியானால் நானே முதலில் கோபித்துக் கொள்ளவேண்டும். (கெஞ்சிக்கொண்டு) சேடி! இதோ இந்த இரத்தின மாலை; இதை எடுத்துக்கொண்டு போய் என்னுடைய சகோதரி தூதையிடம் கொடு! நான் உத்தமச் சாருதத்திற்கு அடிமை; தம் குண நலங்களால் அவர் என்னை அடிமையாக்கிவிட்டார். ஆனபடியால் உங்களுக்கும் நான் அடிமை. எனவே இந்த இரத்தினமாலையைத் தாங்களே அணிந்து கொள்ளுங்கள், என்று சொல்லிக்கொடு.

சேடி :- சாருதத்தர் ஒருவேளை அம்மணிமீது கோபித்துக்கொள்வாரோ? என்னவோ?

வசந்த :- போ; அவர் கோபிக்கமாட்டார்.

சேடி :- (பெற்றுக்கொண்டு) அம்மணியின் கட்டளைப்படி. (வெளியே போய் உள்ளே வருதல்) அம்மணி, தூதை

யம்மாள் “இஃது ஆரியபுத்திரரால் உங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. நான் இதைப் பெற்றுக்கொள்வது சரியில்லை; ஆரிய புத்திரரே எனக்குப் பெரிய அணிகலன் என்பதை அம்மணி அறிந்துகொள்வீராக” என்று கூறுகிறாள்.

(ரதனிகை ஒரு சிறுவனேடு வருதல்)

ரதனிகை :- குழந்தாய்; வா; இந்த பொம்மை வண்டி யோடு விளையாடுவோம்.

தாரகன் :- (கெஞ்சிக்கொண்டு) இந்த பொம்மை வண்டி எனக்கு வேண்டாம். அந்தப் பொன்வண்டியே எனக்கு வேணும்.

ரதனி :- (மனச்சோர்வுடன் பெருமுச்சுவிட்டு) குழந்தாய், எங்களுக்கேது பொன்வண்டி; தாத்தாவுக்கு நல்ல காலம் வந்தால் மறுபடியும் பொன்வண்டி வாங்கி விளையாடலாம். (தனக்குள்) இவனுக்கு இப்போது பராக்குக் காட்டவேண்டும். வசந்தசேனை அம்மணி யிடம் போவோம். (அனுகி) அம்மணி, வணக்கம்.

வசந்த :- ரதனிகா; நல்வரவாகுக. யாரிந்தக் குழந்தை. உடம்பில் அணிகலன்களில்லாதபோதும் இவனுடைய சந்திரவதனம் எனக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறது.

ரதனி :- இவன்தான் உத்தமச்சாருதத்தர் மகன் ரோக சேனன்.

வசந்த :- (கைகளை நீட்டி) மகனே வா இங்கே; என்னை ஆவிங்கனஞ் செய். (மடியில் ஏற்றி) தகப்பனை உரித் துப் படைத்ததுபோலிருக்கிறான்.

ரதனி :- கோலம் மாத்திரமன்று; சீலமும் அப்படித் தான். உத்தமச்சாருதத்தர் இவனேடுதான் பொழுதுபோக்குவார்.

வசந்த :- பிள்ளை எதற்காக அழுகிறுன்.

ரத்னி :- அயல்வீட்டுப் பையனுடைய பொன்வண்டியை வாங்கி வைத்து விளையாடினான். அதை அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டார்கள்; பதிலாக நான் மண்வண்டியைன்று செய்துகொடுத்தேன். அது வேண்டாமென்று அழுகிறுன்.

வதந்த :- ஐயோ, பாவம். மற்றவர்களுடைய செல்வம் இவனைக்கூடத் துன்புறுத்துகிறது. ஓ விதியே! தாமரையிலையில் விழும் நீர்த்துளிபோன்ற செல்வத்தோடு நீ விளையாட்டுக் காட்டுகிறுய் (கண்ணர்த்துளிக்க) என் செல்வமே! அழாதேடா. நான் உனக்குப் பொன்வண்டி வாங்கித் தருகிறேன்.

தார :- ரத்னிகா; இது யார்?

வசந்த :- உன் தாத்தாவுடைய அடிமை; அவருடைய நற்குணங்களுக்கு அடிமையாக்கப்பட்டவள்.

ரத்னி :- செல்வமே! இவர் உன் நுடைய அம்மா.

குழந்தை :- நீ பொய் சொல்லுகிறுய், ரத்னிகா. இவர் என் அம்மாவென்றால் ஏன் ஆபரணங்களைந்திருக்கிறார்கள்.

வசந்த :- பச்சைக்குழந்தை, உன் பால் வடியும் வாயால் பரிதாபமாகப் பேசுகிறுய். (ஆபரணங்களைக் களைந்து அழுதுகொண்டு) இதோ நான் இப்போது உன் தாயாராகிவிட்டேன். இந்த ஆபரணங்களைப் பெற்றுக்கொள். இதைக்கொண்டு பொன்வண்டியைன்று செய்வித்துக்கொள்.

குழந் :- வேண்டாம்; எனக்கு வேண்டாம்; நீங்கள் ஏன் அழுகிறீர்கள்.

வசந்த :- (கண்ணிரத் துடுத்து) குழந்தாய் நான் அழ மாட்டேன்; போ; போய் விளையாடு. (ஆயரணங்களை மண்வண்டியிற் போட்டு) செல்வமே! நீ ஒரு பொன் வண்டியைச் செய்வித்துக்கொள்.

(குழந்தையைக் கூட்டிக்கொண்டு ரதனிகை வெளியேறல்)

சேடன் :- (வண்டியில் ஏறியபடி தோன்றுதல்) ரதனிகா! ரத னிகா! வசந்தசேஜையம்மையிடஞ் சொல்லு; வண்டி பக்கத்து வாசலில் மூடித் தயாராக நிற்கிறதென்று சொல்லு.

ரதனி :- (தோன்றி) அம்மணி, வாகனம் பக்கத்து வாச லில் தயாராக நிற்கிறதென்று வர்த்தமானகன் சொல்லுகிறுன்.

வசந்த :- நான் உடுக்கும்வரை அது சற்றுத் தாமதிக் கட்டும்.

ரதனி :- (வெளியே சென்று) அம்மணி உடுக்கும்வரை சற்றுத் தாமதி.

சேடன் :- ஹி, ஹி, போ. நானும் வண்டிமெத்தை களை எடுத்துவர மறந்துவிட்டேன். போய் எடுத்து வருகிறேன். இந்த மாடுகள் நாணயத்தைப் பிடியா விட்டால் சும்மா நிற்கமாட்டா. வண்டியிலேயே போய்விட்டு வருகிறேன். (போதல்)

வசந்த :- சேடி; எனது அலங்கார சாதனங்களைக் கொண்டுவா. நான் என்னை அலங்கரித்துக்கொள் வேன். (அலங்கரித்தல்)

தாவரகச்சேடன் :- (வண்டியில் தோன்றுதல்) ஏ! தாவ ரகா, வண்டியைப் பூட்டிக்கொண்டு புஷ்பகாண்ட கம் என்ற பழைய சோலைக்கு விரைவில் வா, என்று அரசனுடைய மைத்துனன் எனக்குக் கட்

டளையிட்டிருக்கிறான். ஆகட்டும் அங்கே போவோம். ஏய்; ஏய்; எருதுகளே! (உலாவிப்பார்த்து) என்ன! கிராமத்துவண்டிகள் வழியைமறித்துக் கிடக்கின் றனவே. இப்போது என்ன செய்யலாம். (அங்காரத்துடன்) அடே போங்கடா, போங்கடா (உற்றுக் கேட்டு) என்ன சொன்னும் இது யாருடைய வண்டி யென்று கேட்டாய். இது ராஜாவுடைய சியாளன் சம்ஸ்தானகனுடைய வண்டி, தெரியுமா; சீக்கிரம் வழிவிடு. (பார்த்து) யாரது? சூதில் தோற்றவன் ஒடு வதுபோல என்னைக்கண்டு எவனே மறைந்து வேறு பக்கமாக ஒடுகிறுன்போல் தெரிகிறது, யாரது? சரி யாராயிருந்தாலுமெனக்கென்ன. நாம் சீக்கிரம் போகவேண்டும்; ஒ முட்டாள்களே; வழிவிடுங்கடா. என்ன சொல்லுகிறுய்; “கொஞ்சம் நில்; சில் வெடுக்கவேணும் ஒரு கைகொடு” என்று சொலுகிறுய். அடே; நான் யார் தெரியுமா? நான் ராஜா வுடைய சியாளனைச் சேர்ந்த ஆள்; என்னையாகைகொடுக்கச் சொன்னும். இருந்தாலும், பாவம் இவன் தனித்துநிற்கிறான். சரி கொஞ்சம் உதவி செய்வோம். இந்த வண்டியை உத்தமச்சாருதத்து நுடைய சோலையின்பக்கத்துவாயிற்புறமாகநிறுத்து வேன். (அவ்வாறு செய்து) இதோ வந்துவிட்டேன்.

சேடி :- வண்டிச்சத்தம் கேட்கிறது; வண்டி வந்து விட்டது போலிருக்கிறது.

வசந்த :- தோழி, போ. என் உள்ள ம் துடிக்கிறது. பக்கத்துவாயில் கதவைக் காட்டு.

சேடி :- அம்மணி, இப்படி வாருங்கள்.

வசந்த :- (நடந்து) தோழி; நீ நில்.

சேடி :- அம்மணி கட்டளை;
(போதல்)

வசந்த :- (வலதுகண் துடிப்பதுபோலப் பாவனைசெய்து, வண்டி யில் ஏறி) ஏனே வலதுகண் துடிக்கிறது. அல்லது சாருதத்தருடைய தரிசனத்தினால் இந்த அபசகுன மெல்லாம் மாறிவிடும்போலும்.

தாவரகசேடன் :- (வருதல்) வண்டிக்குச் சில்லெலடுத்து விட்டுவிட்டேன். இனி நான் போகலாம். (வண்டியில் ஏறி மாட்டை விட்டுதல்போல நடத்து) வண்டி பாரம் போவிருக்கிறதே. சில்லெலடுத்த களைப்பினால் ஒரு வேளை அப்படித்தோன்றுகிறதுபோலும். ஆகட்டும், ஏய்! ஏய். எருதுகளே! ஒடுங்கள். ஏய் (திரைக்குப் பின்னால்) ஏய்! ஏய்! காவற்காரரே! உங்கள் காவல் கட்டங்களில் விழிப்பாயிருங்கள். இன் று அந்த இடையன் சிறையை உடைத்துக் காவலாளியை யுங் கொன்றுவிட்டு, கட்டை அறுத்துக்கொண்டு மெல்ல நழுவிவிட்டான். கண்டால் அவனைப் பிடித்துவிடுங்கள்! பிடித்துவிடுங்கள். (திரையைத் தள்ளிக்கொண்டு பரப்புடன், ஒரு காலில் சங்கிலியோடு, தலையை மூடியது ஆரியகன் தோன்றுதல்)

சேடன் :- (தனக்குள்) இந்நகரத்திலே பெரிய குளப்ப மொன்றுண்டாகியிருக்கிறது. நான் விரைவாகப் போய் விடவேண்டும்.

(போதல்)

ஆரியகன் :- அரசனுடையசிறைச்சாலையென்றமரணக் கடலைத் தாண்டிவிட்டேன். முன்னங்காலில் கட்டிய சங்கிலியை இழுத்துக்கொண்டு நான், கட்டறுத்து வந்த யானைபோலத் திரிகிறேன். சித்தர்கள் கூறிய தீர்க்கதறிசனத்தினால் பயந்த பாலக அரசன் இடைச்சேரியிலிருந்து பிடித்து வந்து, கொடிய சுரங்கத்தில் கட்டிப்போடப்பட்ட ஆரியகன் நான்தான். என்பிரிய நண்பனை சர்

விலகன் செய்த உதவியால் நான் சிறையிலிருந்து தப்பிக்கொண்டேன். (கண்ணர்விட்டு)

எனக்கு நல்லதிட்டம் கிடைக்குமானால் அது என் குற்றமல்லவே; அதற்காக என்னை ஏன் கட்டிப் போடவேண்டும். விதிவசத்தால் எனக்குவரக்கூடியதை யார்தான் தடுக்கமுடியும்? அரசனுக்குக் கிட்டயார்தான் போகமுடியும்? செல்வாக்குள்ளவரோடு நமக்கென்ன போட்டி.

ஐயோ, ஏழையாகிய நான் எங்கே செல்வேன். (பார்த்து) இதோ நல்லமனிதர் ஒருவருடைய வீட்டின் பக்கக்கதவு திறந்துகிடக்கிறது.

இந்த வீடு உடைந்த வீடு. அதில் பெரிய கதவுக்குப் பூட்டில்லை. பின்னச்சலெல்லாம் உக்கிவிட்டன. என்னைப்போலத்தான் இந்த மனிதனும் துர்ப்பாக்கியமடைந்துவிட்டான்போலும். சரி, இங்கே நுழைந்து சற்று நேரம் தங்குவோம். (திருக்குப் பின்னுல்) ஏய்! ஏய்! மாடுகளா? ஏய்.

ஆரிய:- (கேட்டு) ஆகா; வண்டியான்று இந்தப்பக்கம் வருகிறதே. இதென்ன வாடகை வண்டியா; அல்லது அப்படியிப்படிப்பட்டவர்கள் ஏறிவரும் வண்டியா? அல்லது கலியாணப்பெண்ணை ஏற்றி வரும் வண்டியா? அல்லது என் புண்ணியத்தின் பயனுகப் பெரிய இடத்தில் பிறந்தவர்கள் வெளியே உலாவப்போகும் வண்டியா? அல்லது நான் ஏறிச் செல்லத்தான் விதி இதை இங்கே அனுப்பியிருக்கிறதா? உள்ளே யாரும் இருப்பதாகத் தெரிய வில்லையே.

(வண்டியோடு வர்த்தமானகள் தோன்றுதல்)

வர்த்தமானகச் சேடன்:- ஹி, ஹி, போ; வண்டியில் மெத்தைகளைக் கொண்டு வந்துவிட்டேன். ரதனிகா, வசந்தசேனை அம்மணியிடம், தயாராயிருக்கும்

வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு, புஷ்பகரண்டகம் என்ற பழைய சோலைக்கு வரச்சொல்லு.

ஆரிய :- (கேட்டு) இது கணிகையொருத்தியின் வண்டி; வெளியே செல்லும் வண்டிபோலவுந் தெரிகிறது. சரி இதில் ஏறுவோம். (மெதுவாக அனுகி)

சேடன் :- (கேட்டு) என்ன, சிலம் பொலிபோலிருக்கிறது. அம்மணி வந்துவிட்டாள். இந்த இரண்டு மாடுக களும் நாணயத்தைப் பிடிக்காவிட்டால் நிற்க மாட்டா. ஆனபடியால் அம்மணி மெதுவாக பான் புறமாய் வண்டியில் ஏறுங்கள் (ஆரியகன் அவ்வாறு செய்கிறுன்)

சேடன் :- நடந்து வந்த காற்சிலம் பொலி அடங்கி விட்டது; வண்டியிலும் பாரம் ஏற்றப்பட்டமாதிரித் தெரிகிறது. அம்மணி ஏறிவிட்டார்போலும் சரி இனி மாட்டை விரட்டலாம். ஏய், ஏய். மாடுகளா? (போதல்)

வீரகன் :- (வருதல்) அடே, அடே, ஐய - ஐயமான சந்தனக, மங்களா. புஷ்பதாரா.

என்னடா, சும்மா நிற்கிறீர்கள், அந்த இடைப்பயல் சிறைச்சாலையையும், அரசனின் உள்ளத்தையும் ஒரு சேர உடைத்துக்கொண்டு வெளியேறித்தப்பிலிட்டான். அடே! நீ கிழக்கு வாசலில் நில்; நீ மேற்குவாசல்; நீ தெற்கு வாசல்; நீ வடக்கு வாசல். நான் இதோ இந்தக் கோட்டைச் சுவர்மீது ஏறிச் சந்தனகஞேடு கவனித்துக்கொள்கிறேன்; வாடா சந்தனகா. இப்படிவா.

சந்தன :- (புகுந்து பரப்போடு) அடே வீரகா, விசல்யா, பீமாங்கதா, தண்டகாலகா, தண்டசூரா; சீக்கிரம் வாருங்கள்; பயப்படாது கருமங்களைத் துரிதமாகச் செய்யுங்கள். இந்த இராசஸ்தாங்கி இன்

கென்றுத்தன் கையில் சிக்காதபடி விரைவாய்க் கரு மங்களைச் செய்யுங்கள்.

பூஞ்சோலைகள், மன்றங்கள், வீதிகள், நகரம், ஆவணம், இடைச்சேரி, எங்குந் தேடுங்கள்; சமுசை மான பேர்வழிகளைக் கண்டால் நிறுத்தி விசாரியுங்கள். அடே வீரகா, நீ என்னென்னத்தைக் காண்கிறுய், அதையெல்லாம் சங்கோசமின்றிச் சொல்லு. சிறையை உடைத்து, யார் தூக்கிச் சென்று ரென்பதைக் கூறு. யாருடைய சாதகத்திலே எட்டில் சூரியன் நாலில் சந்திரன். ஆறில் சுக்கிரன், ஐந்தில் செவ்வாய். யாருக்கு — இலக்கினத் துக்கு ஆருமிடத்தில் வியாழன்; சன்மத்துக்கு ஒன் பதாமிடத்தில் சனி; சந்தனகன் உயிரோடிருக்கும் வரை அந்த இடைப் பயலை யார்தான் அபகரிக்க முடியும்.

வீரக :- சந்தனகா, உன்னைன நான் சொல்லுகிறேன் அவனை யாரோ விரைவாய் சிறைமீட்டுச் செல்லு கிறுர்கள். சூரியன் பாதி உதயமாவதற்குள் யாரோ அவனைக் கடத்திவிட்டார்கள்.

சேடன் :- ஏய், ஏய்; மாடுகளா?

சந்தன :- அடேடே. பாரடா, பாரடா. ராஜவீதியின் நடுவே மூடிய வண்டியொன்று போகிறது. அந்த வண்டி யாருடையது? எங்கே போகிறதென்று விசாரி.

வீரக :- (பார்த்து) வண்டி! நில்லு. யாருடைய வண்டி? யார் உள்ளே. எங்கே போகிறது.

சேடன் :- இஃது உத்தமச்சாருதத்தருடைய வண்டி. உள்ளே வசந்தசேனையம்மாள். சாருதத்தருடைய

பொழுது போக்குக்காக புஷ்பகரண்டகமென்ற பழைய சோலைக்கு அழைத்துச் செல்லுகிறேன்.

வீரக :- (சந்தகண அனுகி) வண்டி சாருதத்தருடைய தாம்; உள்ளே வசந்தசேனையாம்; புஷ்பகரண்டகச் சோலைக்குச் சாருதத்தரின் பொழுதுபோக்குக்குப் போகிறாம்.

சந்தன :- அப்படியானால் போகட்டும்.

வீரக :- சோதிக்காமலா?

சந்தன :- ஆம்.

வீரக :- யார் பினை.

சந்தன :- சாருதத்தர்.

வீரக :- யார் இந்தச் சாருதத்தன்? வசந்தசேனையார்? இப்படிச் சோதிக்காமல் விடுவதற்கு.

சந்தன :- அடே! உத்தமச்சாருதத்தரை உனக்குத் தெரியாதா? சாருதத்தரையும் வசந்தசேனையையும் தெரியாவிட்டால் சந்திரனையும் அதன் ஒளியையுந் தெரியாதமாதிரித்தான். அவர் குணத்துக்கு அரவிந்தம். ஒழுக்கத்தில் சந்திரன். துண்புற்றவர்க்கு இன்பமளிப்பவர்; நான்கு கடலிலும் தேடிக் கிடையாத இரத்தினம். இந்த நகரத்துக்குத் திலகம் போன்றவர்கள் இவர்கள் இருவருமே. போற்றுதற்குரியவர்களும் இவர்களே. வசந்தசேனையும், தருமநீதியான சாருதத்தரும்.

வீரக :- அடே சந்தனகா

சாருதத்தரை நான் அறிவேன்; வசந்தசேனையையும் நன்கு அறிவேன்; இராசகாரியத்தைப் பொறுத்த வரையில் என் அப்பனைக்கூட எனக்குத் தெரியாது.

ஆரிய :- (தனக்குள்) இந்த இவன் முற்பிறப்பில் என் பகைவனையிருக்க வேண்டும். அக்கினி ஒன்றுடை ஹும் மங்கல மணவைபவத்தில் ஒரு வகையாகவும், ஈமக்கிரியையில் மற்றெருரு வகையாகவும் உதவு கிறது. அதுபோலவே இவ்விருவரும் ஒரே கருமத் தில் இரண்டு தன்மைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

சந்தன :- நீதான் நிர்வாக அதிகாரி; அரசனுடைய நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவன். இதோ மாடு களைப் பிடிக்கிறேன். பார் உள்ளே.

வீரக :- நீதான் அரசனுடை படைத்தலைவன். நம் பிக்கையுடையவன்; நீயே பார்.

சந்தன :- நான் பார்ப்பதும் நீ பார்ப்பதும் சரியா?

வீரக :- நீ சோதித்தால் அது அரசனே சோதித்த மாதிரித்தான்.

சந்தன :- அடே! வண்டியை நிறுத்து.

(சேடன் அவ்வாறு செய்தல்)

ஆரிய :- (தனக்குள்) இவர்கள் என்னைக் கண்டுபிடித்து விடுவார்களோ? ஐயோ என் கையில் ஆயுதமு மில்லை. அல்லது வீமனைப்போல எனது புசங்களையே ஆயுதமாக்கிக்கொள்ளட்டுமா? சிறையில் அடைபட்டுக்கிடப்பதிலும் சண்டைசெய்து இறப்பதே மேல். இருந்தும்; இந்த நேரத்தில் சாகசஞ் செய்யவேண்டியதில்லை.

(சந்தனகன் வண்டியிலேறிப் பார்ப்பதுபோல் நடித்தல்)

ஆரிய :- தஞ்சம்; ஐயா தஞ்சம்.

சந்தன :- (சமஸ்கிருதத்திலே பேசியவாறு) அபயந்தந் தேன்.

ஆரிய :- தஞ்சமடைந்தவனுக்கு அபயம் கொடுத்துப் பின் அவனைக் கைவிடுவோரைச் சயலட்சுமி கைவிடுவாள்; சுற்றமித்திரர் வெறுப்பர்; அவள் எல்லா ராஹும் எள்ளிநகையாடப்படுவாள்.

சந்தன :- யாரிது; இடையர் மகன் ஆரியகனை? கழு குக்குப் பயந்து வருந்திய பறவை வேடன் கையிற் பட்டதுபோல. (யோசித்து) இவன் நிரபராதி; என் னிடம் அடைக்கலம் புகுந்துள்ளான். உத்தமச் சாருதத்தருடைய வண்டியில் ஏறிக்கொண்டான். எனக்கு உயிர்ப்பிச்சையளித்த சர்விலகனுடைய நண்பன். ஆனால் என் கடமையொன்றிருக்கிறது. இப்போது செய்யத்தக்கது என்ன? சரி. நடக்கிறது நடக்கட்டும், இவனுக்கு முன்னமே அபயமளித்துவிட்டேன்.

என்ன கெடுதிவந்தாலும் வரட்டும். பயந்து வந்த வனுக்கு அபயம் அழித்தேன். நான் பெரிய பரோபகாரி; வருவதுவரட்டும். இந்த உலகம், இதை ஒரு குணமாகத்தானே மதிக்கும். (பயத்தோடு இறங்கி) கண்டேன் ஐயனை - இல்லை! ஐயை வசந்தசேனையைக் கண்டேன். அவள் “இது தகாது, பொருந்தாது நான் உத்தமச்சாருதத்தரைக் காணப்போகுஞ் சமயத்தில் அரசவீதியில் இப்படி என்னை அவமானப்படுத்தக்கூடாது” என்று சொன்னார்.

வீரக :- அடே சந்தனகா; இதில் எனக்கொரு சந்தேகம் தோன்றியிருக்கிறது.

சந்தன :- என்ன சந்தேகம்.

வீரகன் :- முதலில் கண்டேன் ஐயனை என்று சொல்லி விட்டு உடனே அதை மாற்றி “இல்லை ஐயை வசந்தசேனையை என்று பரபரப்போடு மொழிகுழிச் சொன்னுயல்லவா? அதில் எனக்குச் சந்தேகம்.

சந்தன :- பெரிய சந்தேகத்தைக் கண்டுவிட்டான்! தெற்கத்தியாரான நாங்கள் அவ்வளவு தெளிவாகப் பேசுவது கிடையாது. கஷர் கத்தியர், கடர், கடட்டோபிலர், கருநாடர், கருணர், பிராவரணர், திராவிடர், சோழர், சீனர், பர்பரர், சேரர், கானர், முகர், மதுகாதர் என்று எத்தனையோ மிலேச்சச் சாதியாரோடு பழகியதால், ஐயை என்பதை ஐயன் என்று குளறிக்கொட்டுவதுண்டு.

வீரக :- நானும் இவ்வண்டியைச் சோதிக்கவேண்டும். அதுதான் ராசாவின் கட்டளை. நான் அரசனுடைய நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவன்.

சந்தன :- அப்போ நான் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமற் றவனே?

வீரக :- இஃது அரசன் கட்டளை.

சந்தன :- (தனக்குள்) உத்தமச்சாருதத்தருடைய வண்டியிலேறி இந்த இடையர்மகன் தப்பியோடினுன் என்று அரசன் அறிந்தால் உத்தமச்சாருதத்தரைத் தண்டிப்பார். இப்போ இதற்கு என்ன செய்யலாம். (நினைத்து) கருநாடகத்தில் கலகம் செய்வது போல இங்கேயும் ஒரு சண்டையைக் கிளப்புவேன். அடே வீரகா. சந்தனகன் சோதித்த வண்டியை யும் சோதிக்கவேண்டுமா? அப்படிச் செய்ய நீ யார்?

வீரக :- நீ யாரடா?

சந்தன :- நானு பூசிக்கத்தக்கவன். மரியாதைக்குரிய வன்; உன் சாதியைப்பற்றி ஞாபகமிருக்கிறதா?

வீரக :- (கோபத்தோடு) என்னடா என் சாதி

சந்தன :- அதை யார் வாயாற் சொல்லப்போகிறுர்கள்?

வீரக :- சொல்லு; சொல்லு.

சந்தன :- சொல்லியென்ன பயன்.

உன்குலம் எனக்குத் தெரியும்; இருந்தாலும் அதை வெளியே சொல்லுவது என்னுடைய பெருங்குணத் துக்குச் சரியில்லை. அது மனத்திலேயே இருக்கட்டும். அத்திப்பழுத்தைப் பிய்த்துப் பயனென்ன?

வீரக :- சொல்லடா, சொல்லு சொல்லு.

(சந்தனகன் அவன் சாதியைப்பற்றிச் சமிக்கை செய்தல்)

வீரக :- என்னடா அது?

சந்தன :- உடைந்த சாஜைக்கல்லைக் கையிலே வைத் துக்கொண்டு, மனிதருடைய தாடியைச் சரிப் படுத்தி, கையிலே கத்தரிக்கோல் வேலைசெய்ய, நீ இப்போது சேஞ்சுதியாகிவிட்டாயா?

வீரக :- ஐயே! பெரிய சாதிமானும் இவன். அடே சந்தனக! உன் சாதியை மறந்துவிட்டாயா?

சந்தன :- அடே. நான் சந்தனகன். தெரியுமா? என் வமிசமும் சந்திரன்போலக் களங்கமில்லாத வமிசம்.

வீரக :- யார் சொன்னது.

சந்தன :- சொல்லு சொல்லு.

(வீரகன் சமிக்கை செய்தல்)

சந்தன :- என்னடா அது.

வீரக :- கேளடா, கேள்.

உன்சாதி உயர்ந்ததா? சரிதான்; அம்மா பெரிய

பறை; தாத்தா குடமுழா; முகத்தைப் பார் குரங்கு தம்பியைப் பார்த்தால் தபேலா மாதிரி; நீயும் இப்போ சேனுதிபதியாகிவிட்டாயா?

சந்தன :- (கோபத்தோடு) இந்தச் சந்தனகன் சக்கிலியனு? சரி நீ வண்டியைச் சோதித்துப்பார். ம...

வீரக :- ஏ! வண்டி! திருப்பு வண்டியை. நான் சோதிக்கவேணும். (சேன் அவ்வாறு செய்தல் வீரகன் வண்டியில் ஏற முற்படுதல். உடனே சந்தனகன் அவளை மயிரில் பிடித்து இழுத்துக் கீழே விழுத்துக் காலால் உதைக் கிடுன்)

வீரக :- (கோபமுற்றவனும் எழுந்து)

ராசநம்பிக்கையுடைய என்னை நீ மயிரைப் பிடித்து இழுத்து விழுத்திக் காலால் உதைத்துவிட்டாய். சரி. கேள். கோட்டிலே நான் உன்னை நாலு துண்டாக வெட்டிப் போடாவிட்டால் நான் வீரகனல்ல.

சந்தன :- ராசா வீட்டுக்குப் போனுவென்ன; கோட்டிக்குப் போனுவென்ன? சீ நாயே. உன்னேடு எனக்கென்ன அலுவல்.

வீரக :- சரி பார்ப்போம்.

சந்தன :- (கற்றிப்பார்த்து) ஏ! வண்டி! காளையை விரட்டு யாராவது மறித்தால், சந்தனகனும், வீரகனுஞ் சோதித்து விட்டுவிட்டார்கள் என்று சொல்லு. அம் மணி வசந்தசேனு இதோ இந்த ஞாபகசின்னத் தைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். (ஊளைக் கொடுத்தல்)

ஆரிய :- (வாளைப்பெற்று மகிழ்ச்சி ததும்பத் தனக்குள்) ஆகா, வாள் கிடைத்துவிட்டது; வலது புயம் துடிக் கிறது. ஆகா எல்லாம் அனுகூலமாகிவிட்டது. தப்பிப்பிழைத்துவிட்டேன்.

சந்தன :- அம்மணி, நான் நம்பிக்கைக்குரியவன் என் பதை இப்போது உணர்ந்திருப்பாய். சந்தனகளை மறந்துவிடாதே. பேராசையினால் நான் இப்படிச் சொல்லவில்லை. அன்பினால்தான் சொல்லுகிறேன்.

ஆரிய :- சந்தனகன் சந்திரன்போன்ற குணமுடைய வன் எனது நல்லதிட்டத்தால் இன்று எனக்கு நன்பனுனை. சித்தர் வாக்குப்பலித்தால் நான் சந்தனகளை மறக்கமாட்டேன்.

சந்தன :- அரனும், வி ஷ் னு வு ம், பிரம்மனும், சூரியனும், சந்திரனும் உனக்கு அபயமளிப்பாராக. சும்ப, நிசம்பரைப் பழித்த பார்வதியைப்போல அவர்கள் உன் சத்துருக்களை அழிப்பாராக.

(சேடன் வண்டியை விடுதல்)

சந்தன :- (திரையைப் பார்த்து) என் அன்புள்ள நண் பன் சர்விலகன் ஆரியகளைத் தொடர்ந்து சென்று விட்டான். பிரதான தண்டகாரனை ராசவிசவாச முள்ள வீரகளை நான் பகைத்துவிட்டேன். நானும் இனி மக்கள், சகோதரர் சூழச் சர்விலகளையே தொடர்ந்து செல்வேன்.

“வண்டி மாற்றம்” என்ற ஆரும் அங்கம் முற்றும்.

ஏழாம் அங்கம்

(சாருதத்தனும் விதாஷகனும் வருதல்)

விதூஷ :- நண்பரே! பாரும் புஷ்பகரண்டகச் சோலையின் அழகை.

சாருதத் :- சரிதான், மரங்கள் வியாபாரிகளைப்போலக் காட்சியளிக்கின்றன. பூக்கள் விலைப்பண்டங்கள் போலிருக்கின்றன. வரி வசூலிக்கும் அதிகாரிகள் போல வண்டுகள் தேளைச் சேர்க்கின்றன.

விதூஷ :- ஐயனே! இயற்கையாகவே அழகு மிக்க இந்தச் சிலாதலத்தில் எழுந்தருளுக.

சாருதத் :- (இருந்து) நண்பா, வர்த்தமானகளை இன்னுங் காணவில்லையே.

விதூஷ :- வசந்தசேளையைச் சீக்கிரம் கூட்டிக் கொண்டு வரும்படி வர்த்தமானகளுக்குக் கூறியுள்ளேன்.

சாருதத் :- அப்போ ஏன் தாமதிக்கிறுன்.

ஒருவேளை வண்டிக்கு முன்னால் வழியைத் தடைசெய்துகொண்டு வேறு வண்டி போகிறதோ; அதை விலக்கிக்கொண்டு போவதற்கு வழிபார்த்துத் தாமதிக்கிறுனே. அல்லது அச்சு முறிந்து வேறு அச்சுப் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறுனே? அல்லது மாட்டின் நாணயம் அறுந்துவிட்டதோ; வீதி திருத்து வோர் போட்ட மரக்கட்டைகள் வழிமறித்துக் கிடப்பதால் வேறு மார்க்கமாக வருகிறுனே? அல்

லது காளைகளை மெதுவாக விரட்டிக்கொண்டு தன் ஏரவாரம் வருகிறானே?

சேடன் :- (வருதல்; வண்டியில் ஆரியகன் மறைவாயிருத்தல்)
ஏய்! எய். காளைகளா?

ஆரியகன் :- (தனக்குள்) அரசன் காவலர் கண்டுவிடு வாரோ என்று பயமாயிருக்கிறது. காவிலே இன் னுஞ் சங்கிலி பூட்டப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் விடுதலையாகவில்லை. இந்த நல்ல மனிதனின் வண்டியில் அவனையறியாமலே ஏறிவிட்டேன். காகத்தின் கூட்டில் வளரும் குயில் போன்றது, என் நிலை. நகரத்திலிருந்து வெகுதூரம் வந்துவிட்டேன். இப்போது வண்டியிலிருந்து இறங்கி இந்த மரப்புதருள் ஒளித்துவிடுவோமா? அல்லது இந்த வண்டியின் சொந்தக்காரரைப் பார்ப்போமா? புதரில் ஒளிந்தென்ன பயன்? சரணாடந்தவரிடத்து மிக்க அண்புள்ளவர் சாருதத்தரென்று கேள்விப்பட்டுள்ளேன். அவரைக் கண்ணால் பார்த்துவிட்டுப் போவோம். இந்தத் துண்பக்கடலிலிருந்து நீந்திக்கரைசேர்ந்த என்னைக் கண்டதும் அந்த மகான் மகிழ்ச்சியடைவார். அந்தப் பெரியாருடைய குணத்தினால்லவா நான் இந்த நிலையிலும் உடலைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

சேடன் :- இதுதான் அந்தச் சோலை; நான் செல்வேன் (சென்று) ஆரிய மைத்திரேயரே!

விதூஷி :- ஓ! நல்ல செய்தியொன்று சொல்லப்போகி றேன்; வர்த்தமானகன் வந்துவிட்டான். வசந்த சேனை வந்துவிட்டார்போலும்.

சாருதத் :- நன்று; நன்று.

விதூஷி :- தாசிமகனே! ஏன் இவ்வளவு தாமதம்?

சேடன் :- ஆரியமைத்திரேயரே! கோபிக்கவேண்டாம். வண்டியில் மெத்தைகளை மறந்துவிட்டேன்; அத னால் அவற்றைப் போய் எடுக்குவர நேரமாகிவிட்டது.

சாருதத் :- வர்த்தமானு வண்டியைத் திருப்பு; நண்பா மைத்திரேயா? வசந்தசேனையை இறக்கு.

விதூஷ :- ஏன் அம்மணியின் காலீக்கட்டியா விட்டார்கள்; தானுகவே இறக்கலாமே (அழுந்து வண்டியைத் திறந்து) ஓ. வசந்தசேனையைக் காணேம். வசந்தசேனன்தானிருக்கிறார்.

சாருதத் :- நண்பா விகடத்தை நிறுத்து. என் காதல் இனித் தாமதிக்க முடியாது. இல்லாவிட்டால் நானே வந்து இறக்குகிறேன்.

(அழுதல்)

ஆரிய :- (பார்த்து) ஆகா, இவர்தானு இவ்வண்டிக்கு எச்மான். கேட்க மாத்திரமல்ல; பார்க்கவும் அழுகுடையவராயிருக்கிறார். ஆகா, நான் தப்பினேன்.

சாருதத் :- (வண்டியிலேறிப் பார்த்து) யாரிது? யானையின் துதிக்கை போன்ற கைகள்; சிங்கம் போன்ற உயர்ந்த அகன்ற சமமான நெஞ்சு. சிவந்து நீண்டு அலையும் கண்கள். இத்தகைய பெருந்தகை எவ்வாறு இந்த நிலையையடைந்தாரோ? காலிலே இன்னும் சங்கிலி பூட்டியிருக்கிறது.

சரி; தாங்கள் யார்?

ஆரிய :- நான் கோபாலனை ஆரியகன்; தங்களைச் சரணடைகிறேன்.

சாருதத் :- இடைச் சேரியிலிருந்து பாலக அரசனால் பிடித்துச் சிறைசெய்யப்பட்டவரா?

ஆரிய :- ஆம்.

சாருதத் :- விதியின் பயனால் என்னைச் சரணடைந்த தங்களை என் உயிரைக் கொடுத்தும் காப்பாற்றுவேன்.

(மகிழ்ச்சியடைந்தவன்போல் ஆரியகன் நடத்தல்)

சாருதத் :- வர்த்தமானக; இவருடைய காற்கட்டை அவிழ்த்துவிடு.

சேடன் :- ஜயன் கட்டளைப்படியே; கட்டை அகற்றி விட்டேன் ஜயா.

ஆரிய :- ஆனால் அன்புருவான வேறு கட்டுக்களைக் கெட்டியாகப் போட்டுவிட்டீர்.

விதூஷ :- இனி உங்களுக்கு இக்கட்டாய்விட்டது; இவர் கட்டெல்லாம் சரி. நாமில்லிடத்தைவிட்டுப் போய்விடுவோம்.

சாருதத் :- சீ! பொறு.

ஆரிய :- நண்பா; சாருதத்தரே! தங்கள்மாட்டுள்ள நம்பிக்கையால் இந்த வண்டியில் ஏறினேன்; என் ஜைப் பொறுத்தருள்க.

சாருதத் :- என்மாட்டுத் தங்களுக்கு இயல்பாகவே உண்டான அபிமானத்தால் நான் மேன்மையடைந்துள்ளேன்.

ஆரிய :- விடை கொடுங்கள் நான் போகவேண்டும்.

சாருதத் :- போங்கள்.

ஆரிய :- சரி நான் இறங்குகிறேன்.

சாருதத் :- நண்பா, இறங்கவேண்டாம்.

இப்பொழுதுதான் காற்கட்டை அவிழ்த்தோம். அத னால் நீங்கள் இயல்பாக நடந்துகொள்ளமாட்டீர்

கள். இந்தப் பகுதிகளில் மக்கள் சாதாரணமாக நடமாடலாம். ஆனபடியால் வண்டியில் போவது நம்பிக்கையை உண்டாக்கும். இந்த வண்டியிலேயே தாங்கள் போகலாம்.

ஆரிய :- தங்களிஷ்டப்படியே.

சாருதத் :- சுகமாகச் சுற்றத்தவரிடம் போய்ச் சேர்ந்து விடுங்கள்.

ஆரிய :- தாங்களே எனக்குப் பெரிய சுற்றம்.

சாருதத் :- பேச்சுவரும்போது என்னையும் ஞாபகத்தி விருத்திக்கொள்ளுங்கள்.

ஆரிய :- தன்னையே ஒருவன் மறக்கமுடியுமா?

சாருதத் :- வழிநெடுகத் தெய்வங்களுங்களைக் காப் பனவாக.

ஆரிய :- தாங்களே என்ன நன்கு காப்பாற்றிவிட டர்கள்.

சாருதத் :- உங்கள் நல்லதிட்டம் உங்களை நன்கு காப்பாற்றிவிட்டது.

ஆரிய :- தாங்களே அதற்குக் காரணம்.

சாருதத் :- காவல் வலுக்குமுன்; பாலகமன்னன் ஆட்கள் சுறுசுறுப்பாயிருக்குமுன் தாங்கள் சீக்கிரம் இவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றுவிடுங்கள்.

ஆரிய :- சரி; மறுபடியும் சந்திக்கும்வரை வணக்கம்.

சாருதத் :- அரசனுக்கெதிராகப் பெருந் துரோகம் செய்தபின்னர் ஒருகணமும் நாம் இவ்விடத்தில் நிற்கக்கூடாது. மைத்திரோயா இந்தச் சங்கிலியை

அந்தப் பாண்கிணற்றில் போடு. அரசன் தனது ஒற்றெரன் னுங் கண்ணலே பார்த்துவிடுவான்.

(இடதுகண் துடிப்பதைக் காட்டி)

நண்பா, மைத்திரேயா, வசந்தசேளனயைப் பார்க்கத் துடிக்கிறேன். அவளைக் காணுமல்தான் என் இடக் கண் துடிக்கிறது. காரணமின்றியே என்னுள்ளம் பதறுகிறது.

வா போவோம். (நடந்து) அதோ சமணர் ஒருவர் முன்னல் வருகிறார். என்ன அபசகுனம். (நினைத்து) இந்த வழியால் அவர் போகட்டும் நாம் அந்தப் பாதையால் போவோம்.

(போதல்)

“ஆரியகன் மீட்சி” என்ற ஏழாவது அங்கம் முற்றும்.

எட்டாம் அங்கம்

(கையிலே நலைந்த காவித்துணியொன்றை பேந்தியபடி பிக்கு ஒருவர் வருதல்)

பிக்கு :- அறிவிலிகளே! தருமத்தைத் தேடுங்கள். வயிற்றை நிரப்பி வீணையக் கெட்டுப் போகாதீர். தியானமென்ற பறையை முழுக்கி எப்பொழுதும் விழிப்பாயிருங்கள். ஐம்புலன்கள் என்ற திருடர் நீண்டகாலமாய்த் தேடிய தருமநிதியை களவாடி விடுவார்கள். சாக்கிரதை! எல்லாம் அநித்தியம் என்பதைக் கண்டுகொண்டேன். அதனால் தருமத்தையே சரணை அடைந்தேன். ஐம்புல வேடரைக் கொன்றால் சுவர்க்கம்; அவித்தையென்ற பெண்ணைக் கொன்றால் இந்தக் காயமென்ற பட்டினத்தைக் காப்பாற்றலாம். அகங்காரமென்ற இச்சண்டாளப் பாவி இவ்வளவில் செத்தான். தலை மொட்டையடித்துவிட்டேன்; முகம் வழித்தாயிற்று; உள்ளத்தை வழிக்காவிட்டால் இந்த வழிப்பெல்லாம் எதற்கு? உள்ளம் வழித்தால் தலைநன்றாக வழித்ததற்குச் சரி. இந்தச் சீலைக்கந்தலைக்காவி தோய்த்திருக்கிறேன். அரசனுடைய மைத்துனனின் பூந் தோட்டத்துக்குப்போய் அந்தக் குளத்திலே இதைத் தோய்த்துக் கொண்டு நான் விரைவாகச் செல்வேன். (நடந்து அவ்வாறு செய்தல்) (திரைக்குப் பின்னால்) நில்லடா, வேடக்காரத் துறவிப்பயலே நில்.

பிக்கு :- (பயத்துடன் பார்த்து) ஐயோ; கஷ்டம். இதோ போவிஸ் அதிகாரி சமஸ்தானகன் வருகிறுன். யாரோ ஒரு சந்தியாசி குற்றஞ் செய்துவிட்டானும். அதற்குக் கண்ட கண்ட சந்தியாசியையெல்லாம் நாணயம் குத்திய காளையைப் போல விரட்டிக் கொண்டு திரிகிறுன். யாருடைய காலிற் போய் அடைக்கலமடைவேன். எங்கள் நாதன் புத்தபக வானே சரணம்.

சகாரன் :- (வாளேந்திய விடனேடு வருதல்) நில்லடா, வேடக்காரச் சமனை நில். குடிகாரர் முள்ளங்கிக் கிழங்கை முறிப்பதுபோல, உன் தலையை முறித்து விடுகிறேன்.

விடன் :- ஏ! கறுப்பாயி மகனே! காஷாயந்தரித்த பஞ்சத்தாண்டியை அடிப்பது சரியில்லை. இந்த அழகிய பூஞ்சோலையைப் பாருங்கள். தஞ்சமில் லாதவர்க்குத் தஞ்சமும் மகிழ்ச்சியும் கொடுத்துப் புண்ணியத்தொண்டு செய்கிறது இப்பூஞ்சோலை. தீயவர் மனம்போல வேலியின்றிக் கிடக்கிறது. வெற்றி கொள்ளாமலே இலேசாகக் கிடைத்த புது இராச்சியம்போல நன்கு அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றது.

பிக்கு :- நல்வரவாகுக; கருணைசெய் உபாசகனே!

சகா :- பாவு! பார் பார்; இவன் என்னைப் பரிகாசஞ் செய்கிறுன்.

விடன் :- என்ன சொன்னும்.

சகா :- உவாசகன் என்று சொல்லுகிறுன்; நான் என்ன அம்பட்டன?

விடன் :- நீ புத்த உபாசகன் என்றல்லவா உன்னைப் போற்றுகிறுன்.

சகா :- துதிக்கிறான்? நல்லது; துதியும் சமன்ரே.

பிக்கு :- நீ புண்ணியவான் நீ கண்ணியவான்.

சகா :- பாவ! இவன் என்னை மண்டு என்றும் குரு
டன் என்றுமல்லவா திட்டுகிறுன்.

விடன் :- கறுப்பாயி மகனே! அவன் உன்னைப் பரி
சுத்தமானவனைன்றும் பெரிய வள்ளல் என்றும்
சொல்லுகிறுன்.

சகா :- அப்போது இவன் இங்கே எதற்காக வந்தி
ருக்கிறுன்.

பிக்கு :- இந்தத் துணியை அலம்பவேண்டும்.

சகா :- அட துஷ்டப்பண்டாரமே! இந்தச் சோலை
என் தங்கையின் புருஷனான அரசன் எனக்குக்
கொடுத்தது. எல்லாச் சோலையிலும் சிறந்தது.
இங்கே நாயும் நரியுந்தான் தண்ணீர் குடிக்கும்.
என்னைப் போலப் பெரியமனிதர்கூட இங்கே
குளிப்பதில்லை. நீ புளித்த காடி போன்ற, துர
நாற்றம் வீசும், இந்தக் கந்தலை இதிலே அலம்பப்
போகிறுயா? இதோ ஒரே அடியில் உன்னைச் சரிப்
படுத்தவிடுகிறேன்.

விடன் :- கறுப்பாயி மகனே! ஆள் காஷாயத்துக்குப்
புதிது.

சகா :- பாவ! அது எப்படி உனக்குத் தெரியும்

விடன் :- இதிலென்ன தெரிய இருக்கிறது. மயிர் முண்
டித்த நெற்றி இன்னும் நிறம் மாறவில்லை; காஷா
யந்தரிப்பதால் தோளில் தழும்பு இன்னும் உண்

டாகவில்லை. காவியுடை அணிந்திருக்கும் இலட் சணத்தைப் பார்.

பிக்கு :- நீ சொல்வது சரி உபாசகரே! நான் காவி தரித்துக் கொஞ்சக் காலந்தான்.

சகா :- அடே நீ பிறந்தவுடன் ஏன் காவியணிய வில்லை (அடித்தல்)

பிக்கு :- நமோ புத்தாய.

விடன் :- இந்த பேய்ப்பண்டாரத்தை அடித்து என்ன பயன், விட்டுவிடு.

சகா :- அடே! நில்லடா; நான் கொஞ்சம் கலந்து ஆலோசனை செய்யட்டும்.

விடன் :- யாரோடு

சகா :- என் மனத்தோடு

விடன் :- ஐயோ இன்னும் போய்த்தொலையவில்லையே இவன்

சகா :- (தனக்குள்) என் உள்ளமே! என் மகனே! என் நாதா; மகனே! இந்தப்பண்டாரம் போவதா? நிற் பதா?

இவன் நிற்கவும் வேண்டாம்; போகவும் வேண்டாம் (உருக்க) பாவ நான் என் உள்ளத்தோடு கலந்து ஆலோசித்துவிட்டேன். என் உள்ள மீண்டும் இவ்வாறு கூறுகிறது.

விடன் :- என்ன சொல்லுகிறது?

சகா :- இவன் நிற்கவும் வேண்டாம்; போகவும் வேண்டாம்; மூச்செடுக்கவும் வேண்டாம்; மூச்சுவிடவும்

வேண்டாம். இதிலேயே தொப்பென்று விழுந்து இவன் சாகவேண்டும்.

பிக்கு :- நமோபுத்தாய நான் உன்னைச் சரணடை கிறேன்.

விடன் :- அவன் போகட்டும்

சகா :- ஆனால் ஒரு நிபந்தனை.

விடன் :- என்ன அது

சகா :- (சேற்றை அள்ளி) தண்ணீர் கலங்காமல் இதை ஏறியவேண்டும். அல்லது தண்ணீரைத் திரட்டி வைத்துச் சேற்றை அதிற்படாமல் எடுக்கவேண்டும்.

விடன் :- அட முட்டாள்தனமே! மாமிசவிருட்சமே! விபரீதமான மனமுஞ் செய்கையும், சிலைபோன்ற உருவமும் உள்ள, இத்தகைய மடையர்தான் இந்தப் பூமிதேவிக்குப் பாரமாயிருக்கிறார்கள். (பிக்கு சபித்தல்போல நடித்தல்)

சகா :- என்ன சொல்லுகிறீர்.

விடன் :- தங்களைப் போற்றுகிறீர்.

சகா :- போற்று; போற்று இன்னெருமுறை போற்று (அவ்வாறு செய்து பிக்கு போகிறீர்)

விடன் :- கறுப்பாயி மகனே! இந்தச் சோலையின் அழகைப்பார். மரங்கள் பூவும் பழமும் நிறைந்து, நிற்கின்றன. அரசன் கட்டளைப்படி காவலரால் பாதுகாக்கப்பட்டு நிற்கின்றன. பெண்கள் ஆடவரைத்தழுவி இன்பம் பெறுவதுபோல அசைவற்ற பெரிய கொடிகள் அவற்றைச் சுற்றியிருக்கின்றன.

சகா :- நன்றாகச் சொன்னேய். பல நிறப்புக்கள் விழுந்து நிலத்தை அழகு படுத்துகின்றன. மலர் களின் பாரத்தால் மரங்கள் வளாந்துவிட்டன. மரக் கிளைகளின் உச்சியில் சுற்றியுள்ள கொடிகளில் தொங்கும் குரங்குகள் பலாப்பமுங்கள் போலக் காட்சிதருகின்றன.

விடன் :- கறுப்பாயி மகனே! இந்தக் கற்பாறையில் சற்று இருங்கள்.

சகா :- சரி இருந்துவிட்டேன் (விடனேடு இருத்தல்) பாவ! அந்த வசந்த சேனையின் நினைவு மாறுகிறதில்லை. தீயவர் நாவினாற் சுட்ட வடுப்போல அவள் என் மனத்தை விட்டு நீங்கமாட்டேன் என்கிறேன்.

விடன் :- (தனக்குள்) அவள் எப்படிக் கைவிட்டபோதி லும் இவன் அவளையே நினைக்கிறேன். பெண் களால் அவமதிக்கப்பட்டபோதிலும் கீழானே ருடைய ஆசை வளருகிறது. நல்லவர்கள் அப்படி யல்லர்; அவர்கள் ஆசையைக் குறைத்துக்கொள்வர். அல்லது கைவிட்டுவிடுவர்.

சகா :- வண்டியைக் கொண்டு சீக்கிரம் வா என்று சேடனுக்குச் சொல்லி இவ்வளவு நேரமாகிறது. இன்னும் அவனைக் காணவில்லை. எனக்கோ நெடு நேரமாகப் பசி; இந்த மத்தியான நேரத்தில் எப்படி நடந்துபோவது. அதோ பார்! சூரியன் மதி யத்துக்கு வந்துவிட்டான். கோபங்கொண்ட குரங்கைப்போலப் பார்ப்பதற்குக் கண் கூசுகிறது. நூறு மக்களையுஞ் சாகக்கொடுத்த காந்தாரியின் உள்ளம் போலப் பூமி கொதிக்கிறது.

விடன் :- அப்படித்தான். பசுக் கூட்டங்கள் வாயி விருந்து புற்கவளங்கள் விழ நிழலிலே படுத்துத்

தூங்குகின்றன. விடாயினால் அலையும் காட்டுமான் குளத்திலேயுள்ள வெந்நிரைக் குடிக்கிறது. வெப்பத்தினால் மக்கள் சோர்வடைந்து நகரவீதியிற்கூட நடமாடுகிறார்களில்லை. இக்கொடிய வெப்பத்தைத் தாங்கமாட்டாது வண்டி எங்கோ தங்கிவிட்டது போலும்.

சகா :- பாவே, சூரியன் கதிர்கள் என் தலையிலேதான் தங்கிவிட்டன. ஆகாயத்திற் பறக்கும் பறவைகள் மரக்கிளைகளிலே தங்கிவிட்டன. மனிதர் மக்கள் எல்லாரும் வீடுவாசல்களில் தங்கி நெருப்பை நெடு மூச்சாகவிட்டுக் கழிக்கிறார்கள். இன்னும் இந்தச் சேடனைக் காணவில்லையே. இப்போது கொஞ்சம் பொழுதுபோக்காக ஏதாவது பாடுகிறேன். (பாடுதல்) என்பாட்டைக் கேட்டாயா, பாவே.

விடன் :- என்னத்தைச் சொல்ல; இது கந்தர்வகானம்தான். அட்டா.

சகா :- கந்தர்வனில்லாமல் வேறை ன் ன? சீரகம் வசம்பு, இஞ்சி, அதிமதுரம் இத்தியாதி மூலிகை களின் கஷாயத்தைக் குடித்து என் குரல் மிக மதுரமாகிவிட்டது. பாவே! நான் இன்னென்று முறை பாடுகிறேன். (பாடுதல்) பாவே! பாவே எப்படியிருக்கிறது என்னுடைய பாட்டு.

விடன் :- சொல்லுவதற்கு என்ன இருக்கிறது. சாட்சாத் கந்தர்வகானந்தான்.

சகா :- ஏனிராது. இருக்கும் இருக்கும். குயிலிறைச் சியை மாரீசசுரணமும் மிளகுபொடியும் எண்ணெண்ணும் சேர்த்து நெய்யிலே பொரித்து சாப்பிட்டிருக்கிறேன். அப்போது என் குரலும் குயிலைப் போலத்தானே இனிமையாயிருக்கும். பாவே! இன்னும் இந்தச் சேடனைக் காணவில்லையே!

விடன் :- கொஞ்சம் பொறுதியாயிருங்கள். சிறிது நேரத்தில் வந்துவிடுவான்.

(வண்டியில் சேடனும் வசந்தசேனையும் வருதல்)

சேடன் :- எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. மத்தியான மாய்விட்டது. இந்தப் பொலீஸ் அதிகாரி கோபிப் பாரே என்னவோ. விரைவாக வண்டியை ஓட்டு வோம். ஏய் ஏய் காளைகளா?

வசந்த :- ஐயோ ஐயோ; இவன் வர்த்தமானகன் போலக் காணவில்லையே. என்ன இது? காளைகள் களைத்துப்போமென்று கருதி வேறு வண்டியையும் வேறு ஆளையும் உத்தமச்சாருகத்தர் அனுப்பியிருக்கிறாரோ? என்னுடைய வலக்கண்ணும் துடிக் கிறது. உள்ளம் பதறுகிறது. திசையெல்லாம் சூனி யமாய்த் தோன்றுகிறது. எல்லாம் தலைகீழாகத் தெரிகிறதே.

சகா :- பாவே! பாவே! (வண்டிற் சத்தத்தைக் கேட்டு) வண்டி வந்துவிட்டது.

விடன் :- எப்படித் தெரியும்.

சகா :- ஏன் உனக்குத் தெரியவில்லையா, கிழட்டுப் பன்றியைப்போலக் குறுகுறுக்கும் சத்தம் கேட்க வில்லையா?

விடன் :- (பாத்து) நன்றாகப் பார்த்துவிட்டார்கள். இதோ வந்துவிட்டான்.

சகா :- தாவரகனே! என் மகனே! வந்துவிட்டாயா?

சேடன் :- ஆம்

சகா :- காளைகளும் வந்துவிட்டனவா?

சேடன் :- ஆம்.

சகா :- நீயும் வந்துவிட்டாயா?

சேடன் :- (சிற்று) எசமான் நானும் வந்துவிட்டேன்.

சகா :- எந்த வழியால் வந்தாய்? இதோ இந்த உடைந்த பிராகார வழியாகவா?

சேடன் :- அந்த வழியால் வந்தால் காளைகள் செத் துப்போயிருக்கும்; வண்டியும் உடைந்திருக்கும்; இந்தச் சேடனும் முடிந்திருப்பான்.

சகா :- அடே! நான் யார் தெரியுமா? ராஜாவின் மைத்துனன் மாடு செத்தால் வேறிரண்டு வாங்கு வேன். வண்டி முறிந்தால் வேறொரு வண்டி. நீ செத்தால் இன்னிருத்தன்.

சேடன் :- ஆமாம்; எல்லாம் கிடைக்கும்; நான் மாத் திரம் நானுக இருக்கமாட்டேன். அவ்வளவுதான்.

சகா :- அடே அதெல்லாம் போகட்டும். வண்டியை அந்த உடைந்த சுவருக்கூடாக ஓட்டிவா.

சேடன் :- நாசமாய்ப்போக! ஓ வண்டியே! நீயும் உன் எசமானும் நாசமாய்ப்போக. இந்த வண்டி போனால் இன்னிரு வண்டி. எசமானிடம் சென்று சொல்லு வேன். (வண்டியை ஓட்டி) என்ன! வண்டி முறிய வில்லையே. எசமான் இதோ வண்டி வந்துவிட தது.

சகா :- மாடுகள் முறியவில்லை? நாணயக்கயிறு செத் துப்போகவில்லை? நீயும் சாகவில்லை?

சேடன் :- ஆமாம்.

சகா :- பாவே! வா! இரண்டுபேரும் வண்டியைப் பார்ப்போம். பாவே நீ என் குரு. பரமகுரு. நான் உன்னை என்னருமையான நண்பன் என்று போற்று கிரேன்; முன் நுக்கு வைக்கிரேன். இப்போ நீ வண்டியில் ஏறு.

விடன் :- அப்படியே.

சகா :- அல்லது நீ நில். இந்த வண்டியென்ன உன் னுடைய பாட்டனுடையதா? நீ முதலில் ஏறுவ வதற்கு? வண்டிக்கு உடையவன் நான்; நானே முதலில் ஏறுவேன்.

விடன் :- தாங்கள்தானே சொன்னீர்கள்.

சகா :- நான் அப்படிச் சொன்னாலும், நீ என்ன சொல்லவேணும் தெரியுமா? “எசமான் நீங்களே முதலில் ஏறுங்கள்” என்று சொல்லவேண்டாமா?

சேடன் :- சரி எசமான் ஏறுங்கள்.

சகா :- சரி இதோ ஏறுகிறேன். தாவரகா மகனே! வண்டியைத் திருப்பு.

சேடன் :- (வண்டியைத் திருப்பி) எசமான் ஏறுங்கள்.

சகா :- (ஏறி உள்ளே பார்த்துப் பயத்துடன் வெளியே குதித்து விடனுடைய கழுத்தைப் பற்றிக்கொள்ளல்) பாவே! பாவே! செத்தாய், செத்தாய். வண்டிக்குள்ளே அரக்கியோ, கள்ளனே தெரியவில்லை. அரக்கியென்றால் எம்மைத் தின்றுவிடுவாள்.

விடன் :- பயப்படாதே. அரக்கியென்றால் இந்த மாட்டு வண்டிக்குள் எப்படி வந்தாள். இந்த மத்தியான வெய்யிலில் தங்கள் பார்வை மங்கியிருக்கவேண்

டும். அல்லது இந்தத் தாவரகனுடைய சட்டையின் நிழலைப் பார்த்து மயங்கியிருப்பாய்.

சகா :- தாவரகா என் மகனே! உயிரோடிருக்கிறுயா?

சேடன் :- ஆம்.

சகா :- பாவே! வண்டிக்குள் ஒரு பெண்பிள்ளையிருக்கு மாப்போல் தெரிகிறது. அதைப்பார்.

விடன் :- என்ன! பெண்பிள்ளையா? எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. மழைத்தாரையடித்த கண்களையுடைய மாடுமாதிரி தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு, விரைவாக இந்த வீதிவழியாய்ப் போய் விடுவோம். நல்லவர்கள் சபையில் மரியாதையை விரும்பும் எனது கண்கள், பெண்களைப் பார்க்கப் பயப்படுகின்றன.

வசந்த :- (தனக்குள் ஆச்சரியத்தோடு) என்ன என் கண்களுக்கு ஆயாசத்தைக் கொடுப்பவர் இந்தப் பொலிஸ் அதிகாரியா? அதிட்டம் கெட்டவள்! எனக்கு இப்போ ஆபத்து வந்துவிட்டது. உவர் நிலத்தில் விழுந்த விடை நெல்லுப்போல என் வரவு, பயனற்றதாய் விட்டதே. இப்போது நான் என்ன செய்வேன்.

சகா :- இந்தக் கிழட்டுச் சேடன் பயந்தவன்போலிருக்கிறுன். வண்டிக்குள் பார்க்கவே மாட்டேன் என்கிறுன். பாவே; பார் வண்டிக்குள்ளே.

விடன் :- அதிலென்ன? ஓ! நல்லாய்ப் பார்க்கிறேன்.

சகா :- என்ன? நரிகள் பறக்கத்துவங்கிவிட்டன. காகங்கள் நடக்கத் துவங்கிவிட்டன. இந்த பாவளை அவை பல்லால் பார்க்குமுன், கண்ணால் கடிக்குமுன் நான் ஓடிவிடுகிறேன்.

விடன் :- (வசந்தசேனையைக் கண்டு துக்கத்தோடு தனக்குள்) என்ன! புலியைத்தேடி மான் போகிறதா? ஐயையோ. வெண்மணலில் படுத்திருக்கும் சரத் காலத் துச் சந்திரன்போன்ற ஆண் அன்னத்தைக் கை விட்டுப் பெண் அன்னம் ஒன்று காகத்தைத் தேடிற்றும்.

(ஒருபுறம்) வசந்தசேனை இது தகாது, இது சரியன்று. முன்பு மானம்காரணமாக இவனை அவமதித்து விட்டு, இப்போது பணத்துக்காக உன்தாயின் சொல்லைக்கேட்டு.....

வசந்த -- இல்லை இல்லை (என்று தகில்யாட்டுதல்)

விடன் :- தாசிக்கு வெட்கமென்பது சுபாவத்திலேயே கிடையாது.

வசந்த :- வண்டி மாற்றத்தினால் இது ஏற்பட்டது. உன்னைத் தஞ்சமடைந்தேன்.

விடன் :- பயப்படாதே! பயப்படாதே. ஆகட்டும். இவனை நான் ஏமாற்றிவிடுகிறேன் (சகாரனை அனுகி) கறுப்பாயி மகனே! உண்மையாகவே வண்டிக்குள் அரக்கிதானிருக்கிறுள்.

சகா :- பாவே! பாவே! அரக்கியானால் ஏன் உன்னைக் களவாடிக்கொண்டு போகவில்லை. கள்வனாலைல் உன்னை விழுங்கியிருக்க வேண்டுமே.

விடன் :- இதையெல்லாம் ஆராய்ச்சிசெய்து என்ன பயன்? அதைவிட்டுவிட்டு மெதுவாக நடந்து இந்தப் பூஞ்சோலை வழியாகப் போய்விடுவோம்.

சகா :- அப்படியானால் என்ன நடக்கும்.

விடன் :- எங்களுக்கும் தேகாப்பியாசமாகிறது. இந்த மாடுகளுக்கும் கொஞ்சம் ஓய்வுண்டு.

சகா :- அப்படியாகட்டும், தாவரகா வண்டியை ஓட்டு. அல்லது கொஞ்சம் பொறு நில். தெய்வங்களுக்கும் பிராமணருக்கும் முன்னால் இறங்கி நடப்போம். இல் லை. இல் லை. வண்டியிலேதான் போவேன். தூரத்திலே என்னைக் கண்டதும் சனங்கள் “அதோ ராசாவின் மச்சான் போகிறுன்” என்று சொல்வார்கள்.

விடன் :- (தனக்குள்) விஷத்தை மருந்தாக்க முடியுமா? இப்படிச் செய்வேன் (உரக்க) கறுப்பாயி மகனே! வசந்தசேனை உன்னேடு கூடிக்குலாவ வந்திருக்கிறுள்.

வசந்த :- கடவுளே! காப்பாற்று;

சகா :- (மகிழ்ச்சியோடு) பாவே, பாவே என்னேடா? இந்தப் பெரியவரோடா? இந்த மனிதனேடா? இந்த வாசதேவனேடா,

விடன் :- ஆம்

சகா :- பெருஞ்செல்வம் என் ஜை வந்தடைந்திருக்கிறது. அந்தக் காலத்தில் அவளைக் கோபழுட்டி விட்டேன். இப்போது காலில் விழுந்து மன்னிப்புக்கேட்பேன்.

விடன் :- நன்றாகச் சொன்னீர்கள்.

சகா :- இதோ அவள் காலில் விழுகிறேன். (வசந்தசேனையை அறுாகி) அம்மா, தாயே, எனது விண்ணப்பத்தைக் கேள். விசாலாட்சி! இதோ உன்காலில் விழுகிறேன். வெண்பல்லுடையவளே! உன் பத்து

நகங்களிலும் என் கைகளைக் கூப்புகிறேன். குற்றமில்லாத அங்கங்களையுடையவளே, காதல் மயக்கினால் நான் செய்த குற்றங்களை மன்னித்து விடு. நான் உன் அடிமை.

வசந்த :- (கோபத்தோடு) தூரப்போ; வீண் வார்த்தை பேசாதே. (காலால் உதைக்கிறுள்)

சகா :- (கோயத்துடன்) அம்மாவும் மாமியாரும் முத்த மிட்ட இந்தத் தலை, தெய்வங்களுக்குக் கூட வணங் காத இந்தத்தலை, இத்தலையைக் காட்டிலே செத்த பின்தை நரி இடறுவதுபோல உன் காலால் இடறிவிட்டாய். அடே! சேடா. இதை நீ எங்கே கண்டெடுத்தாய்.

சேடன் :- எஜமான். கிராமத்து வண்டிகள் ராஜவீதி யைத் தடுத்து நின்றன. நான் வண்டியைச் சாரு தத்தருடைய மரச் சோலையில் நிறுத்திவிட்டு இறங்கி ஒரு வண்டிக்குச் சில்லைடுத்தேன். அப்போது இவள் வண்டிமாறி என் வண்டியில் ஏறியிருக்க வேண்டும்.

சகா :- வண்டிமாறியா இங்கு வந்தாள். அப்போ என்னேடு கூடிக் குலாவ வரவில்லை. சரி இறங்கு, என் வண்டியைவிட்டிறங்கு. அந்தத் தரித்திரம்? வியாபாரி மகன் சாருதத்தனைத் தேடித்தானே வந்தாய். அதுவும் என்னுடைய காளைகள் உண்ணை ஏற்றி வந்தன. இறங்கு! இறங்கு ஏ! கர்ப்பதாசியே இறங்கு, இறங்கு.

வசந்த :- உத்தமச்சாருதத்தரைத் தேடி வந்தேன் என்பது உண்மை. அதில் நான் பெருமையடைகிறேன். இனி நடக்கிறது நடக்கட்டும்.

சகா :- வாலியின் மனைவியைச் சடாய இழுத்தது போல நான் என் வண்டியிலிருந்து உன் அழகிய

உடலை மயிரிலே பிடித்து பத்து நகங்களென்னும், தாமரை மண்டலத்தையுடைய என் இரு கரங்களால் - உண்ணை நூறு செல்லச் சேட்டைகளால் வருட வருட வேண்டிய இவ்விரு கரங்களால் - இழுத்து விழுத்துவேன்.

விடன் :- இந்தமாதிரிக் குணவதிகளை மயிரைப்பிடித்து இழுக்கலாமா? சோலையில் வளர்த்த கொடியின் இலைகளையாராவது கிள்ளிவிடுவார்களா? சரி; நீங்கள் நில்லுங்கள்; நான் அவளை இறக்குகிறேன். வசந்த சேனை, இறங்கு. (வசந்தசேனை இறங்கி ஒரு புறமாக நிற்கிறோள்)

சகா :- (தனக்குள்) முன் இவள் என் சொல்லை அவ அவமதிப்பதற்காகக் கோபமடைந்தேன். இன்று என்னைக் காலால் உதைத்தமை அந்தக் கோபத் தைத் தூண்டிவிட்டது. இப்போது இவளைக் கொல்ல வேண்டும்; சரி; ஆகட்டும் பாவே! பாவே! விசாலமான கரையுள்ள நூற்றுக்கணக்கான நூலினால் குஞ்சம்போட்ட உத்தரியம் உனக்கு வேண்டுமா? வாயிலே ஆசைதீர அதக்கிச் “சுகூ” “சுகூ” “சுக்கு” “சுஹா” “சுஹா” “சுஹா” என்று இறைச்சியோடு நன்றாய்ச் சாப்பிட விருப்பமிருந்தால்.....

விடன் :- இருந்தால்.....

சகா :- நான் சொன்னபடி செய். என் விருப்பத்தை நிறைவேற்று.

விடன் :- எல்லாஞ் செய்வேன்; ஆனால் கெட்டகாரிய மென்றால் முடியாது.

சகா:- கெட்டகாரியமா? அதன் மணம் கூடக் கிடையாது. இங்கே அப்படிச் செய்யக்கூடிய அரக்கி கூட இல்லை.

விடன்:- அப்போ சொல்லுங்கள்.

சகா:- இந்த வசந்தசேனையைக் கொல்லு.

விடன்:- (காலை முடிக்கொண்டு) ஐயோ, இந்தப் பச்சைக்குழந்தையை, இப்பெண்ணை, இந்நகரத்துக்கு ஒரு அணிகலமான இவளை, தாசிகுலத்தில் பறந்தும் குடும்பப் பெண்போல இருக்கும் இவளை, இந்த அபலையை, நான் கொன்றுல், பரலோகத்துக்கு இட்டுச்செல்லும் நதியை எந்தத் தோணியிற்கடந்து செல்வேன்.

சகா:- தோணியா? நான் தருகிறேன். இந்தத் தனி மையான சோலையில் நீ அவளைக் கொல்லுவதையார் பார்க்கப்போகிறூர்கள்.

விடன்:- பத்துத் திசைகளும் பார்க்கும். வனதேவதை கள் பார்க்கும், சந்திரன் பார்க்கும், பிரகாசமான கதிரொளியுடைய சூரியன்பார்க்கும். தருமம் பார்க்கும். காற்று, ஆகாயம், என் அந்தராத்மா எல்லாம் பார்க்கும். உலகத்து நன்மை தீமைகளெல்லாவற்றுக்கும் சாட்சியாயிருக்கும் இந்தப் பூமிதேவி பார்ப்பாள்.

சகா:- அடே; அப்படியானால் உன் வேட்டித் தலைப் பால் மறைத்துக்கொண்டு அவளைக் கொல்லு.

விடன்:- ஏ. மூர்க்கனே; நீ நாசமாய்ப் போவாய்.

சகா:- இந்தக் கிழட்டு நரி பாவபுண்ணியம் பார்க்கிறது. ஆகட்டும். இந்தச் சேடனைக் கேட்டுப்

பார்ப்போம். மகனே சேடா. இந்தா உனக்குத் தங்கக் காப்புத் தருகிறேன்.

சேடன் :- தாருங்கள் போட்டுக்கொள்கிறேன்.

சகா :- நீ உட்கார உனக்குத் தங்கத்தால் பீடம் செய்து தருகிறேன்.

சேடன் :- தாருங்கள் நான் அதில் உட்காருகிறேன்.

சகா : சாப்பிட்டு மிஞ்சியதெல்லாம் உனக்கே தருகிறேன்.

சேடன் :- தாருங்கள் நான் சாப்பிடுகிறேன்.

சகா :- சேடர்க்கெல்லாம் உண்ணைத் தலைவனுக்குகிறேன்.

சேடன் :- எஜமான், அதை நான் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறேன்.

சகா :- அப்போ நான் சொல்வதைக் கேள்.

சேடன் :- செய்யத் தகாததைச் சொல்லவேண்டாம். செய்யக்கூடியதானால் செய்கிறேன்.

சகா :- தகாததா? அதன் மணமேயில்லை.

சேடன் :- சரி, சொல்லுங்கள், எசமான்.

சகா :- இந்த வசந்தசேனையைக் கொல்லு.

சேடன் :- மன்னிக்கவேண்டும். எசமான். இந்த அம்மணியை, இந்த அடிமை, வண்டி மாறிக்கொண்டு வந்துவிட்டேன்.

சகா :- அடே! சேடா! நீ கூடவா என் சொல்லைக் கேட்கமாட்டேன் என்கிறுய்?

சேடன் :- என் உடல்மீது வேண்டுமானால் ஆதிக்கஞ் செலுத்துங்கள்; என் ஒழுக்கத்தைக் கெடுக்கமுடியாது; மன்னிக்கவேண்டும், எசமான், மன்னிக்கவேண்டும், எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது.

சகா :- நீயா, என் சேடனு? எதற்குப் பயப்படுகிறுய்?

சேடன் :- எஜமான்; பரலோகத்துக்குப் பயப்படுகிறேன்.

சகா :- பரலோகமெங்கடா இருக்கிறது?

சேடன் :- அதுதான் நன்மை தீமையின் பயன்.

சகா :- நன்மையின் பயன் எப்படிப்பட்டது?

விடன் :- தங்களைப்போல பொன்னணிகள் டூண்டிருப்பதுதான் நல்வினைப்பயன்.

சகா :- தீவினைப்பயன் எப்படிப்பட்டது?

விடன் :- என்னைப்போல அடிமையாயிருப்பது. ஆன படியால் நான் தீய காரியத்தைச் செய்யமாட்டேன்.

சகா :- அடே! நீ அவளைக் கொல்லமாட்டாயா?

(பலவாறு அவளை அடித்தல்)

சேடன் :- எஜமான், நீ அடித்தாலும் சரி, என்னைக் கொன்றாலும் சரி, தகாத காரியத்தைச் செய்ய மாட்டேன்.

தீவினையால் அடிமையாகப் பிறந்தேன். இனிமேலும் தீவினையைக் கட்டிக்கொள்ளமாட்டேன்.

வசந்த :- பாவே! நீயே என் தஞ்சம்.

விடன் : கறுப்பாயி மகனே! பொறு; பொறு. தாவரகா, நீ கெட்டிக்காரன். பாவம், இந்த அடிமைகூட மறு

மைக்கு நல்வினை தேடப் பார்க்கிறோன். ஆனால், ஆண்டான் போக்கு வேறு. தீவினையைப் பெருக்கி நல்வினையைச் சுருக்கும் இவைனைப் போன்றவர்கள் கூட இன்று நாசமடைவது திண்ணைம்.

என்ன இதுதான் விதியின் விளையாட்டு; நல்வினையை விரும்பும் இவன் அடிமையாயிருக்கிறோன். இந்தக் கயவன் எச்மானுயிருக்கிறோன். இவனிடத் துச் செல்வமில்லை; இருந்தும் இவன் உன் கட்டளைப்படி நடக்க மறுக்கிறோன்.

சகா :- (தனக்குள்) இந்தக் கிழட்டு நரி பாவத்துக்குப் பயப்படுகிறது. பரலோகத்துக்குப் பயப்படுகிறோன். இந்த அடிமை. நானே ராஜாவின் மைத்துனன். நான் யாருக்குப் பயப்படவேண்டும். மனிதரில் சிறந்த மனிதன். அடே அடிமைச் சேடா நீ போ மாட்டுக்கொட்டிலிற் போய்ப்படுத்திரு.

சேடன் :- எச்மான் கட்டளை. (வசந்தசேணையை அனுகி) இவ்வளவுதான் என்னால் முடிந்தது. (செல்லுதல்)

சகா :- (இடைப்பட்டியை இறுக்கிக்கொண்டு) நில் வசந்த சேயை நில்; உன்னை நான் கொன்றுவிடுகிறேன்.

விடன் :- ஆகா! என் முன்னால் அவளைக் கொன்று விடுவாயா? (கழுத்தில் பிடித்தல்)

சகா :- (நிலத்தில் விழுகிறோன்) என்ன பாவன் எச்மானையா கொல்லப்பார்க்கிறோன்.

(மயங்கித் தெளிந்து)

சதாகாலமும் என்வீட்டில் இறைச்சியும் நெய்யும் உண்டு வளர்ந்தவன். தருணத்திலே எதிரியாகிவிட-

டான். (கிந்தித்து) சரி; ஒரு உபாயங் கண்டு கொண்டேன். இந்தக் கிழட்டு நரி தலையையாட்டி வசந்தசேனைக்குச் சமிக்கை காட்டிவிட்டது. இவளை அனுப்பிவிட்டு வசந்தசேனையைக் கொல்வோம். இப்போ (உரக்க) பாவே நான் சொன்ன விஷய மிருக்கிறதே! அது இவளைப் பயமுறுத்தச் சும்மா விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன். சால் போன்ற பெரிய குலத்திலே பிறந்தவர்கள் அத்தகைய கெட்ட செய்கைகளைச் செய்வார்களா? என்ன?

விடன் :- குலத்தையிங்கே இழுக்கவேண்டாமே. ஒரு வனுடைய ஒழுக்கந்தான் இதற்குக் காரணம். நல்ல வயலில் முன்னுமரங்கள் நன்றாகச் செழித்து வளரும்.

சகா :- பாவே! உனக்கு முன்னால் இவள் வெட்கப்படு கிறுள். அதனால் என்னை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறுளில்லை. ஆனபடியால் நீ போ. தாவரகசேடனை அடித்து விரட்டிவிட்டேன். அதோ அவன் ஓடிப்போகிறுன். அவளைப் போய் நீ பிடித்து வா.

விடன் :- (தனக்குள்) அகம்பாவம் நிறைந்த வசந்த சேனை இந்த மூர்க்கனை எங்கள் முன்னிலையில் ஏற்க மறுப்பது இயற்கையே. இதோ தனிமையான ஒரு இடத்தை அவளுக்கு ஒழுங்கு செய்கிறேன். காமம் தனிமையிலேதான் இன்பமுடையதாயிருக்கும். (உரக்க) அப்படியேயாகட்டும். நான் போகிறேன்.

வசந்த :- (அவளைச் சிலத்தலைப்பில் பிடித்துக்கொண்டு) நீயே எனக்குத் தஞ்சம்.

விடன் :- வசந்தசேனை! பயப்படாதே! பயப்படாதே. கறுப்பாயி மகனே! வசந்தசேனைவை உன் கையில் அடைக்கலந்தருகிறேன்.

சகா :- அப்படியே! என் கையில் அவள் அடைக்கல மாகவே இருந்துவிட்டும்.

விடன் :- உண்மையாகவா?

சகா : உண்மை.

விடன் :- (சிறிது தூரஞ் சென்று) அல்லது நான் கொஞ்சத் தூரம் சென்றதும் இவன் இவளைக் கொன்று விடக் கூடும். ஆனபடியால் நான் ஒளிந்து நின்று இவன் செய்கையைக் கவனிப்பேன்.

(ஒருபுறத்தில் நிற்றல்)

சகா :- சரி; இவளை இனிக் கொல்லவேண்டும். ஒரு வேளை இந்தக் குள்ளாநரி, இந்தக் கிழட்டுப் பிரா மணன், ஒளித்துநின்று, நரிபோல வஞ்சலை செய்யக் கூடும். அவளை ஏமாற்றுவதற்கு நான் இப்படிக் கொஞ்சம் பூப்பொறுக்குவேன். (பொறுக்கித் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளல்) குழந்தாய், குழந்தாய்! வசந்த சேனு! இப்படி வா அம்மா.

விடன் :- ஓகோ; காமந் தலைக்கேறிவிட்டது போலும்; சந்தோஷம். நான் போகிறேன்.

சகா :- பொன் கொடுக்கிறேன்; அன்பாகப் பேசுகி றேன்; தலைப்பாகையோடு என் தலை உன் காலில் பட விழுகிறேன். ஓ! வெண்முத்துப் போன்ற பற்களையடையவளே; என்னை ஏன் உன் அடிமையாகக் கொள்கிறுயில்லை. இந்த ஆண்கள் என்ன மரக்கட்டைகளா?

வசந்த :- இதிலென்ன சந்தேகம். போக்கிலிப் பயலே, கீழ் மகனே! பாவத்தைச் செய்துகொண்டு என்னை ஏன் பணத்தினால் ஆசை காட்டுகிறைய். நற்செயலும் தூய உருவமும் உடைய தாமரையை வண்டுகள் கைவிடுமா? குடிப்பிறப்பும் ஒழுக்கமும் உடையவன்

வறியவனாலும் அவனை ஆர்வத்தோடு சேவிக்க வேண்டும். தாசிகளுக்கு அழகு தருவது நல்லவர் களின் சேர்க்கைதான். மாமரத்தைச் சேவித்த பின்னர் நான் பலாசமரத்தை நாடுவேனு?

சகா :- ஏ! தாசி மகளே! அந்தத் தரித்திரம் பிடித்த சாருதத்தனை மாமரமாக்கிவிட்டாய். என்னை பலாச மரம் என்று சொல்லுகிறோம். முருக்கமரமாக்கவு மில்லை. என்மீது வசைமாரி பொழுகிறோம். அந்தச் சாருதத்தன்மீது காதல் கொள்ளுகிறோம்.

வசந்த :- அவர் என் உள்ளத்தையே கோயிலாகக் கொண்டுவிட்டார்.

சகா :- உன் உள்ளத்தில் கோயில் கொண்ட அவரையும் உன்னையும் ஒருசேர இன்று முடித்துவிடுகிறேன். அந்தத் தரித்திரம் பிடித்த வியாபாரி மகன் மீது காதல் கொண்டவளே! நில்லு; நில்லு.

வசந்த :- அவருடைய நாமத்தை மறுபடியுஞ் சொல்லு; சொல்லு. அந்த எழுத்துக்கள் கூடப் பெருமை வாய்ந்தவை.

சகா :- அந்த வேசிமகன்; வியாபாரி மகன் உன்னை இப்போது காப்பாற்றட்டும்.

வசந்த :- என்னை இந்த நிலையில் அவர் கண்டால் கட்டாயம் காப்பாற்றுவார்.

சகா :- என்ன அவன் இந்திரனு? வாவி மைந்தன் மகேந்திரனு? ரம்பைபின் மகன் காலநேமியா? சுபந் துவா, ராஜாருத்திரனு, துரோணன் மகன் சடா யுவா? சாணக்கியனு, துந்துமாரனு, திரிசங்குவா இவர்கள் கூட உன்னைக் காப்பாற்ற முடியாது. பாரத யுகத்தில் சீதையைச் சாணக்கியன் கொன்றது

போல நானும் உன்னைக் கொல்லப் போகிறேன்.
(அடிக்க முன்னே செல்லுதல்)

வசந்த :- ஐயோ! அம்மா! எங்கேயிருக்கிறுய். உத்தமச் சாருதத்தரே! என் ஆசை நிறைவேருமலே நான் இறக்கிறேன். உரக்கச் சத்தமிடுவேன். என்ன! வசந்தசேனை இவ்வாறு சத்தமிடுவது வெட்கமல் வலவா? உத்தமச் சாருதத்தரே தங்கட்கு ஒரு வணக்கம்.

சகா :- அந்தப் பாவியின் பெயரை இப்பவும் இவள் சொல்லுகிறோ. இந்தத் தாசிமகள் (தொண்டையைத் திருகி) சொல்லு தாசி மகளே; நினை, நினை!

வசந்த :- உத்தமச் சாருதத்தரே வணக்கம்.

சகா :- செத்துப்போ; தாசி மகளே, செத்துப்போ.
(தொண்டையைத் திருக்க கிழே தள்ளுகிறுன். வசந்தசேனை முர்ச்சையாகி அஸவற்றுக் கிடக்கிறுன்.)

சகா :- (சந்தோஷத்தோடு) தீமையின் களஞ்சியம்; அடங் காமையின் பெட்டகம்; அந்தத் தரித்திரம் பிடித்த சாருதத்தனேடு சூடிக் குலாவி வந்த கொடியவள். காலமாய் விட்டாள். என் தோள் வலியைப்பற்றி நான் ஏன் இவ்வளவு சொல்லவேண்டும். அவள் செத்தே போனாள். பாரதத்தில் சீதை இறந்தது போல் மூச்சின்றி அடங்கிவிட்டாள். ஆசைப்பட்ட என்மீது காதலைக் காட்டாத இவளைக் கோபத்தினால் இந்த ஏகாந்தமான சோலையிலே கொன்றெழுழித்து விட்டேன். பயந்து நின்ற அவளை என் கையென்ற பாசத்தால் இறுக்கி மாய்த்துவிட்டேன். என்னுடைய இந்த வீரப்பிரதாபத்தை திரெளபதிபோல, என் தம்பியோ, என் தந்தையோ தாயோ பார்க்கக் கொடுத்துவைக்கவில்லையே. அவர்களையும் ஏமாற்றி விட்டேனே. ஆகட்டும். இப்போது அந்தக் கிழட்டு

நரி இங்கே வரும். ஆனபடியால் நான் ஒதுங்கி நின் ருகொள்வேன். (அப்படிச் செய்தல்)

விடன் :- (சேடனேடு வருதல்) இந்தச் சேடனைச் சமாதானஞ் செய்துகொண்டேன். இப்போ அந்தக் கறுப்பாயி மகனைப் பார்ப்போம். (நடந்து பார்த்து) அடே, பாதையில் ஒரு மரம் விழுந்து கிடக்கிறதே. மரம் விழுந்து ஐயோ! ஒரு பெண் கொல்லப்பட்டுக் கிடக்கிறான்! ஏ பாவி! மரமே! என்ன வேலை செய்து விட்டாய். பாவி! நீ விழுந்தது ஒரு புறமிருக்கட்டும், ஒரு பெண்ணையும் கொன்றுவிட்டாயே. கெட்ட சகுனம்; வசந்த சேனைக்கு என்ன நடந்ததோ என்று என் மனம் பதறுகிறது. தெய்வங்கள்தான் காப்பாற்றவேண்டும். (சுகாரணைக் கண்டு) கறுப்பாயி மகனே; சேடனைச் சமாதானப்படுத்திவிட்டேன்.

சகா :- பாவே! நல்வரவாகுக. மகனே, தாவரகா உனக்கு நல்வரவு.

விடன் :- என் அடைக்கலப் பொருளெங்கே?

சகா :- என்ன அடைக்கலம்.

விடன் :- வசந்தசேனை.

சகா :- போய்ச் சேர்ந்துவிட்டாள்.

விடன் :- எங்கே?

சகா :- உனக்குப் பின்னால்தான் போனாலே.

விடன் :- (யோசித்து) அந்தத் திசையில் அவள் வரவில்லையே.

சகா :- நீ எந்தத் திசையிற் போனாய்.

விடன் :- கிழக்கு நோக்கிப் போனேன்.

சகா :- அவள் தெற்கு நோக்கிப் போய்விட்டாள்.

விடன் :- என்ன மாருட்டமாய்ப் பேசுகிறுய். என் மனம் குழம்புகிறது. உண்மையைச் சொல்லு.

சகா :- உன் தலைமேல் ஆஜை, என்னிருகால்மேல் ஆஜை; மனத்தை ஆற்றிக்கொள். அவளை நான் கொன்றுவிட்டேன்.

விடன் :- (துக்கத்தோடு) உண்மையாகக் கொன்றுவிட்டாயா?

சகா :- நான் சொல்லுவதில் உனக்கு நம்பிக்கையில் லாவிட்டால் கண்ணுலே பார். இந்த ராஜமைத்துன னுன சந்தானகனின் வீரப்பிரதாபத்தை. (காட்டுதல்)

விடன் :- ஐயோ, செத்தேன்; நான் பாவி. (முரசித்து விழுதல்)

சகா :- ஆகா! பாவனும் செத்துப் போனானா?

சேடன் :- பாவே! களை தெளியப்பா, களை தெளி. அவளை நான்தான் முதலிற் கொன்றேன். விசாரியாமல் வண்டியைக் கொண்டுவந்தவன் நான்.

விடன் : (களை தெளிந்து பரிதாயமாக) ஆ! வசந்தசேன கருணையின் நதி வற்றிவிட்டது. ரதி தன்னுலகத் துக்குத் திரும்பிவிட்டாள். ஆ! ஆ! அணிகலனுக்கு அணிகலமானவளே. பிரிய தரிசினி, விளையாட்டே வினாதமாய்க் கொள்பவளே! ஆ! நன்மையின் நதியே. வெண்ணகையையே அந்நதியின் கரையாகக்கொண்டவளே! ஆ! என்போன்றவர்க்கு ஆதரவே! ஆ சௌபாக்கியத்தின் களஞ்சியமே; காதற்கடைவீதியே. நீ மறைந்துவிட்டாயா (கண்ணிருக்குத்து) ஆ! ஆ! எதற்காக நீ இந்த வேலையைச் செய்தாய். இந்த நகரத்துத் தேவதை

யைப் பாவமறியாது! இப்புண்ணியவதியை, பாவமே உருவானவனே ஏன் அடித்து வீழ்த்தினும். (தனக்குள்) ஒருவேளை இந்தப்பாவி இப்பாதகத்தை என்மேல் சுமத்திவிடப்பார்ப்பான். ஆகட்டும். இதோ நான் போகிறேன் (செல்லல், சகாரன் போய்ப் பிடித்தல்).

விடன் : பாவி! என்னைத் தொடாதே! போதும் உன் சகவாசம்; நான் போகிறேன்.

சகாரன் : அடே, வசந்தசேனையைக் கொன்றுவிட்டு என்மீது பழிபோட்டுவிட்டு நீ எங்கே ஒடுகிறோம்?

விடன் : நீ நாசமாய்ப்போக.

சகாரன் : பொருள் தருகிறேன். நாறு பொற்காசு தருகிறேன்; வெள்ளிக்காசு தருகிறேன்; துட்டுத் தருகிறேன். இந்தப்பழியை, என் பராக்கிரமத்தை வெளிப்படுத்திவிடாதே.

சேடன் : கடவுளே துணை.

(சகாரன் சிரித்தல்)

விடன் : சிரியாதே உன் மகிழ்ச்சியை அடக்கு. உன் ஞேடு இருந்த அவமானத்துக்கேதுவான இந்தக் கெட்ட சகவாசம் நாசமாய்ப்போக. இனி ஒரு போதும் உன்ஞேடு எனக்குத் தொடர்பு வேண்டாம். நாணற்ற வில்லைப்போலக் குணமில்லாத உன்னை நான் கைவிட்டேன்.

சகாரன் : பாவே! என்னை மன்னித்துவிடு; இங்கே வா; இந்தத் தாமரைக்குளத்தில் இறங்கி நீராடு வோம்.

விடன் : இந்த எளிய மனிதன் கெட்டுப்போகவில்லை; இருந்தாலும் உனக்குச் சேவை செய்வதால் கெட்ட வனைன்றே சனங்கள் நினைக்கிறார்கள். ஒரு பெண் ஜைக் கொன்றவனுக்கு நான் எப்படிச் சேவகன யிருக்கமுடியும். நகரத்துப் பெண்கள் உன்னை இனிக் கானும்போது அரைக்கண்ணால் பயந்து பயந்துதானே பார்ப்பார்கள். (பரிதாபத்துடன்) வசந்தசேனு! சுந்தரி, இனி எந்தப் பிறப்பிலும் கணிகையாகப் பிறவாதே அம்மா. உயர்ந்த ஒழுக் கழும் குணமுழுள்ள நீ இனிக் களங்கமில்லாத நல்ல குலத்திலே பிறப்பாயாக.

(ஓடுதல்)

சகாரன் : என்னுடைய இந்தப் பழஞ்சோலையில் வைத்து வசந்தசேனையை வேலை சாய்த்துவிட்டு எங்கே ஓடுகிறும்; வா இங்கே. என் மைத்துனர் முன்னிலையில் கோட்டிலே விசாரணைக்கு நில் (பிடித் தல்).

விடன் : திருட்டுப் பயலே! நில் (வாளை இழுத்தல்)

சகாரன் : (பயந்து தூர்ச்சென்று) என்ன! பயந்துவிட்டாயா? சரி போ.

விடன் : (தனக்குள்) இங்கே நிற்பது சரியில்லை. சர்விலகன் சந்தனகன் முதலியோர் இருக்குமிடத் துக்குச் செல்வேன். (செல்லல்)

சகா : நீ நாசமாய்ப்போ! மகனே! தாவரகா நான் செய்த செயல் எப்படி?

சேடன் : தாங்கள் பெரிய பழியைச் செய்துவிட்டார்கள்.

சகா: சேடா; என்ன சொன்னுய். பழிசெய்துவிட்டேன. சரி இனி இப்படிச் செய்வேன் (உடலிலிருந்து பலவகை அணிகலன்களைக் கழற்றி) பிடி இந்த அணிகளை. இவை உனக்குத்தான். நான் போடுகிற நேரம் இவை என்னுடையவை. மற்றும் படி அவை உன்னுடையவை.

சேடன்: எசமானுக்குத்தான் இவை அழகாயிருக்கும். எனக்கெதற்கு இதெல்லாம்.

சகா: அப்படியானால் நீ போ; மாட்டையும் விரட்டிக் கொண்டு போய் என்னுடைய மாளிகையின்மேல் மாடி அறையிலே காத்து நில்; நான் வருகிறேன்.

சேடன்: எசமான் கட்டளைப்படியே! (போதல்)

சகா: தான் தப்பிக்கொள்வதற்காக பாவன் மறைந்து விட்டான். இந்தச் சேடனையும் என் மாளிகையின் உச்சியிலுள்ள சிற்றறையில் போட்டுப் பூட்டப் போகிறேன். அப்போ இந்த இரகசியம் வெளி வராது. சரி இனிப் போவோம். அல்லது ஒருக்கால் மறுபடியும் அவளைப் பார்த்து, இறந்து விட்டாளா அல்லது மறுபடியும் ஒருக்கை பார்க்க வேண்டுமா என அறிவோம். (பார்த்து) ஏன்! அவள் செத்தே செத்துப்போனான். ஆகட்டும். இந்த மேலங்கியால் இவளை மூடிவிடுவோம். ம். ம் - வேண்டாம். இதிலே என்னுடைய பெயர் வரைந்திருக்கிறது. யாராவது கற்றுக்குட்டி இதைக் கண்டுபிடித்துவிடுவோன். சரி, காற்றில் வந்த இந்தச் சருகுக்கும்பலால் அவளை மூடிவிடுவோம். (அவ்வாறு செய்து) இனி நீதிமன்றத்துக்குப்போய் எழுத்தில் முறைப்பாடு கொடுப்பேன். மாசாத்து

வன் மகன் சாருத்தன், பொருளுக்கு ஆசைப் பட்டு என்னுடைய புஷ்பகரண்டகம் என்ற பழைய சோலையிற் புகுந்து வசந்தசேனையைக் கொன்று விட்டான் என்று முறைப்பாடு செய்வேன். சாருத்தனை நாசமாக்குவதற்குப் புதியதொரு உபாயத்தை ஒழுங்கு செய்வேன். அவன் வேள்விக் கடாப்போல வெட்டப்படுவான். ஆகட்டும் நான் இனிப் போவேன் (வெளியே சென்று பார்த்து) நாசமாய்ப்போக. எங்கே போனாலும் இந்தச் சமணப் பிக்கு கையிலே கஷாயத்துண்டை ஏந்திக்கொண்டு வருகிறேன். மூக்கிலே பளார் என்று ஒன்று கொடுத்து வெளியே விரட்டின ஆசாமி இவன். என்மீது வைரங்கொண்டவன். என்னைக் கண்டால் வசந்தசேனையை நான்தான் கொன்றேன் என்று பிரசித்தஞ் செய்துவிடுவான். இனி எப்படிப்போவது? உடைந்த இந்தச் சுவருக்கூடாகப் போய்விடுவேன். இதோ போகிறேன். சீக்கிரம் போகிறேன். வானத்தில் செல்கிறேன்; பூமியில் நடக்கிறேன். பாதாளத்தில் போகிறேன். மகேந்திரன்போல அனுமான் சிகரத்தைத் தாண்டிச் செல்கிறேன். (செல்லல்)

(திரையை உதறிக்கொண்டு சம்வாகப்பிக்கு வருதல்)

சம்வா : இந்தக் கஷாயத்தை அலம்பிவிட்டேன். இதை இனி இந்தக்கிளையில் காயப்போடுவோமா? இங்கே குரங்குகள் எடுத்துக்கொண்டோடிவிடும். நிலத்திற் போடுவோமோ? நிலத்திலே தூசி அசுத்தமாக்கிவிடும். வேறே எங்கே விரித்து இதைக் காயப்போடலாம்? (பார்த்து) ஆகட்டும். காற்றுச் சேர்த்த இந்தச் சருகுக் குவியலின்மேலே விரிப் பேன் (அவ்வாறு செய்து) நமோ புத்தாய (இருந்து) சரி இப்போது ஒரு மந்திரத்தைச் சொல்லுவோம். ஜம்புலவேடரைக் கொன்றுல் இந்

தக் காயமாகிய பட்டினத்தைக் காப்பாற்றலாம். போதும் இந்தச்சுவர்க்கம். பத்துப்பொற்காகக் காக அந்த இரண்டு சூதாட்டக்காரரிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றினாலே வசந்தசேனை; அந்த உபாசகிக்குப் பிரதி உபகாரம் செய்யாதவரை இந்தச் சுவர்க்கம் எம்மாத்திரம். அந்த நாள் துவக்கம் நான் அவளடிமையென்றே என்னிவருகி ரேன். (பார்த்து) என்ன இந்தச் சருகுக்குவியலில் ஏதோ சரசரக்கிறதே. ஒருவேளை வெய்யிலினாலும் காற்றினாலும் காய்ந்து சருகான இந்த இலைகள் இந்தக் காவித்துணியிலுள்ள நீர் பட்டதும், மயிலின் தோகை பரந்து இறகு விரிவதுபோல விரிகின்றனபோலும் (வசந்தசேனை முர்க்கை தெளிந்து கையைக் காட்டுகிறுள்ள)

பிக்கு : ஒளி வீசும் அணிகலன்களனிந்த ஒரு பெண் னின் கை வெளிப்படுகிறதே! என்ன! இரண்டாவது கையும் தெரிகிறது (பலவாறு ஆராய்ந்து பார்த்து) இந்தக் கை எனக்குத் தெரிந்தவை. உண்மையில் இந்தக் கைகள்தாம் எனக்கு அபயந் தந்த கைகள் ஆகட்டும் பார்ப்போம். (சருகை நீக்கிப் பார்த்து அறிந்தவள்போல நடித்து) அவளேதான்; அந்தப் புத்த உபாசிகை. (நீர் தரும்படி வசந்தசேனை சமிக்கை செய்தல்)

பிக்கு : என்ன? தண் ணீர் கேட்கிறாள்போலும். குளமோ தூரத்திலிருக்கிறது. இப்போது என்ன செய்யலாம்? சரி. இந்தக் கஷாயத்துணியிலுள்ள நீரைப் பிளிந்து விடுவோம். (அவ்வாறு செய்தல்) வசந்தசேனை முர்க்கை தெளிந்து எழுந்திருத்தல். பிக்கு சிலந்தலைப்பால் வீசுதல்)

வசந்த : ஐயனே! நீ யார்.

பிக்கு : என்ன என்னைத் தெரியவில்லையா? புத்த உபாசிகைக்கு; பத்துப் பொற்காசு கொடுத்துவிடு தலை செய்த அந்த ஆள் நான்தான்.

வசந்த : தெரிந்தது; ஆனால் நான் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறேன். செத்திருந்தால் நல்லது.

பிக்கு : புத்த உபாசிகை; இது என்ன?

வசந்த : (துக்கத்தோடு) இதுதான் கணிகையின் இலட்சணம்.

பிக்கு : புத்த உபாசிகை! எழுந்திரு எழுந்திரு. இதோ இந்த மரத்தின் சமீபத்தில் வளரும் கொடியைப் பிடித்துக்கொண்டெழு (கொடியை வளைத்தல், வசந்தசேனை அதைப் பிடித்துக்கொண்டெழுதல்).

பிக்கு : இந்த விகாரையில் என்றாரும் சகோதரி தவழுதாட்டியிருக்கிறார்கள். அங்கே சென்று களைப்பாறித்தாங்கள் வீடுசெல்லலாம். மெல்லமெல்ல நடந்து வாருங்கள் புத்த உபாசிகை. (நடந்து கொண்டு பார்த்து) விலங்குகள் ஐயன்மீர், விலகி நில்லுங்கள். இதோ இளம் பெண்; இங்கே புத்தபிக்கு; இருந்தும் எனது கடமை இதுதான். கையடங்கி, வாயடங்கிப் புலனடங்கியவன்தான் மனிதன். அவனை நீதிமன்றம் என்ன செய்யும்; மறுமை அவன் கையிலே இருக்கிறது. (எல்லோரும் போதல்)

“வசந்தசேனையின் கொலை”

என்ற எட்டாவது அங்கமும் முற்றும்.

ஒன்பதாம் அங்கம்

(சோதனகன் வருதல்)

சோதனகன்:- ‘அடே சோதனகா; நீதிமண்டபத்தில் ஆசனங்களைத் தயார்செய்’ என்று நீதிமன்ற அகாரி கள் எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள். சரி நான் மண்டபத்துக்குப் போய் எல்லாம் தயார் செய் வேன் (நடந்துபார்த்து) இதோ நீதிமண்டபம். இங்கே போவோம். (போய்த் துடைத்து ஆசனங்களைச் சரிப்படுத்தி) இதோ மண்டபத்தைத் துப்புரவாக்கி விட்டேன். ஆசனங்களை ஒழுங்குசெய்துவிட்டேன். போய் இனி நீதிபதிகளுக்குச் சொல்லுவேன். (நடந்துபார்த்து) என்ன? இதோ அரசனுடைய மைத்துனன்; துட்டன்; கீழ்மகன் வருகிறன். அவன் கண்ணுக்குத் தென்படாமல் ஒதுங்கி நிற் போம். (ஒரு மூலையில் நிற்றல்) ஆடம்பரமான உடைய விந்து சகாரன் வருதல்)

சகா:- தண்ணீரிலும், கிண்ணீரிலும், சலத்திலும் கிலத் திலும் நீராடினேன். பூஞ்சோலை கீஞ்சோலையிலும், பெண் களோடும், இளமங்கையரோடுமிருந்தேன்.

கந்தர்வர்போல, அழகான என் மேனியோடு ஆனந் தமாய் இன்பமனுபவித்தேன். ஒருகணம் இந்த மயிரைக் குடுமியாக முடித்தேன். அடுத்தகணம் சடையாக முடித்தேன். மற்றக் கணம் தூங்கவிட்டேன். அடுத்தகணம் சுருட்டிவிட்டேன்; மறுபடி உச்சிக்குடுமி கட்டினேன். ஆகா, அரசமைத்துன னின் இந்த அலங்காரம் விசித்திரமல்லவா? விஷ மூலிகைக்குள்ளேயிருந்த பூச்சி துளைத்துக்கொண்டு வெளியே போவதுபோல நானும் ஒரு உபாயத் தைச் செய்துள்ளேன். இந்தப் பழியை யார்மீது சுமத்தலாம் (நினைத்துக்கொண்டு) ஆம்; ஞாபகம் வருகிறது. அந்தத் தரித்திரம் பிடித்த சாருதத் தன் மீதே இப்பழியைப் போடவேண்டும். மேலும் அவன் பிச்சைக்காரன். எதையும் அவன் தலைமேல் போட்டுவிடலாம். சாருதத்தனே வசந்த சேனையைத் திருக்கொன்றுன். என்று நீதிமன் றத்தில் முறைப்பாடு எழுதிக் கொடுப்போம். இப்போ நீதிமன்றபத்துக்குப் போவோம். (நடந்து கொண்டு பார்த்து) இதோ நீதிமன்றபம். இங்கே போவோம். (புகுந்து பார்த்து) என்ன இருக்கைகளைல்லாம் ஒழுங்கு செய்யைப் பட்டுள்ளன. நீதி பதிகள் வரும்வரை இந்த முற்றத்து அறுகம் புற றரையிலே இருப்பேன். (அவ்வாறிருத்தல்)

சோதன:- (வேறு திசையிற் சென்று தன்முன் பார்த்து) இதோ நீதிபதிகள் வருகிறார்கள். நான் கிட்டப் போவோம். (அனுகுதல்) (செட்டி, காயல்தறுதியோர் குழ நீதிபதி வருதல்)

நீதிபதி:- செட்டியாரே; காயல்தரே;

செட்டிகாயக்தர்:- கட்டளை செய்யுங்கள் ஜயனே;

நீதிபதி:- இந்த நீதி விவகாரமுறைகளை யனுசரிப்ப தால் மற்றவர் மனத்திலுள்ளவற்றை அறிந்து கொள்வது நீதிபதிகளுக்குக் கஷ்டம். இந்த விவகாரவிஷயமே இப்படித்தான். விஷயத்தை மறைத்து விடுவார்கள்; நீதிக்குப் பயந்து உண்மையைச் சொல்ல மாட்டார்கள். கோட்டிலே கூட மக்கள் தமது குற்றங்களைக் கூறமாட்டார்கள். ஒரு பட்சமாகவே பேசுவர். அரசனும் பக்கச் சார்புடைய வனுகவேயிருப்பான். அதனால் நீதிபதிகளும் குற்றத்தையே காண்கிறார்களன்றிக் குணத்தை அறிந்து கொள்வதில்லை. வழக்காளிகளும், நியாயம் நீதியைப் பொருட்படுத்தாமல், கோபங்கொண்டு எதிரியின் குற்றங்களையே எடுத்துக் குழுவுவர். நல்ல வர்கள் கூடத் தங்கள் குற்றங்களை நீதிமன்றத்தில் வாய்விட்டுக் கூறமாட்டார்கள். அதனால் முயற்சி வீணைகிறது. ஒரு பக்கத்தவர் செய்த குற்றத்திலோ மற்றப்பக்கத்தவர் செய்த குற்றத்திலோ சம்பந்தப் பட்டிருப்பதால் அவர்களும் குற்றஞ்செய்யப் பின்னிற்பதில்லை. நீதிபதி எப்பொழுதும் குற்றத்தைக் காண்கிறானேயன்றிக் குணத்தைக் காண்பதில்லை. நீதிபதி எப்பொழுதும் சாத்திரமானிந்தவனுயிருக்கவேண்டும். வஞ்சனையை அறியக்கூடியவனுயிருக்க வேண்டும். நல்ல பேச்சாள ணயிருக்கவேண்டும். கோபியாயிருக்கக்கூடாது. நண்பன், பகைவன், சுற்றம் என்பவரிடத்துச் சமபாவமுடையவனுயிருக்கவேண்டும். விஷயங்களை ஆராய்ந்த பின்னரே தீர்ப்புக்கூறுபவனுயிருக்க வேண்டும். செல்வாக்கில்லாதவரைக் காப்பாற்றவும் தூர்த்தரை யச்சுறுத்தவுங் கூடியவனுயிருக்க வேண்டும். அறத்தைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். கோபமில்லாதவனுயிருக்கவேண்டும். எந்தவழியாலும் உண்மையை நாடுபவனுயிருக்கவேண்டும்.

அரசனுடைய கோபத்தை மாற்றக் கூடியவனுடியிருக்கவேண்டும்.

செ. காய்:- தங்கள் குணங்களையும் குற்றமாகச் சொல்லலாமா? அப்படியானால் நிலவிலேயும் இருளிருக்கிறதென்று கூறவேண்டும்.

நீதிபதி:- பின்னாய் சோதனீகா, நீதிமன்றபத்துக்கு வழிகாட்டு.

சோதனா:- வாருங்கள் வாருங்கள் நீதியரசே! வாருங்கள். (போதல்) இதோ நீதிமன்றபம். நீதியதிகாரிகளே வாருங்கள் (எல்லாரும் போதல்)

நீதிபதி:- பின்னாய் சோதனகா, வெளியே போய் வழக்காளிகள் யார் வந்திருக்கிறார்களென்று பார்.

சோதனா:- ஐயனின் கட்டளைப்படியே. வெளியே போய் ஐயன்மீர், வழக்காளிகள் யாரென்று நீதிபதி கேட்கிறார்.

சகா:- (மகிழ்ச்சியோடு) நீதியதிகாரிகள் வந்துவிட்டார்கள். (அகங்காரத்தோடு நடந்து) நான், மனிதருள் திலகம் போன்றவன், மானுடன், வாசதேவன், அரசனுக்கு மைத்துனன், ராஜாவின் மச்சான், நான்தான் வழக்காளி.

சோதனா:- (மனக்குழப்பத்தோடு) முதன்முதல் இந்த அரசனின் மைத்துனன் முறைப்பாடு கொண்டுவந்துள்ளான். சற்றே நில்லுங்கள் ஐயனே! (சென்று) ஐயன்மீர் அரசனுடைய மைத்துனன்முறைப்பாடு கொண்டு வந்துள்ளான்.

நீதிபதி:- என்ன! முதல் வழக்காளி அரசனின் மைத்துனனா? சூரியன் உதித்தவுடனேயே கிரகணம்

பிடித்த மாதிரி; அபசகுனம்; யாரோ ஒரு பெரிய மனிதனின் கெடுதியையே இது காட்டுகிறது. இன்றைக்கு வழக்கு அதிகம். நீ போய் அவன் முறைப்பாட்டை இன்றைக்குக் கேட்க முடியாது என்று சொல்லிவிட்டுவா.

சோதன:- ஐயன் கட்டளைப்படி (வெளியே சென்று காரணம் அனுகி) ஐயா இன்று உங்கள் வழக்கைக் கேட்க முடியாதென்று சொல்லுகிறார் நீதிபதி.

சகா:- (கோபத்துடன்) என்ன! என்னுடைய வழக்கைக் கேட்க முடியாதா? அப்படியானால் பாலக அரசனிடம், என் தங்கையின் புருஷனிடம், கூறுவேன், என் தங்கையிடம் கூறுவேன்; என் தாயாரிடம் கூறுவேன். கூறி இந்த நீதிபதியை விலக்கிவிட்டு வேரெரு நீதிபதியை ஏற்படுத்தி வழக்கை விசாரிக்கச் செய்வேன். (போகப் புறப்படல்)

சோதன:- கொஞ்சம் நில்லுங்கள் அரசமைத்துனரே; நீதிமன்றத்தில் சொல்லுகிறேன். (போய்) இதோ இதோ அரசமைத்துனர் அரசனிடஞ் சொல்லி தாயிடம் சொல்லி, தங்கையிடம் சொல்லி உங்களை நீக்கிவிட்டு வேறு நீதிபதியை நியமித்து வழக்கை விசாரிக்கச் செய்வாராம்.

நீதிபதி:- இந்த மடையன் எல்லாஞ் செய்வான். பிள்ளாய் வரச்சொல்லு; அவன் வழக்கைக் கேட்போம்.

சோதன:- (சகாரண அனுகி) ஐயனே, உங்கள் வழக்கை விசாரிக்க உங்களை வரச் சொல்லுகிறார்கள். வாருங்கள் ஐயா.

சகா:- முதல் சொல்லுகிறார் முடியாதென்று; இப்போ முடியுமாம். இந்த நீதிமான்கள் பயந்துவிட்டார்கள். சரி. நான் சொல்லுவதெல்லாவற்றையும் நம்பச்

செய்துவிடுகிறேன். சரி போவோம். (போய்) நாங் கள் சுகமாயிருக்கிறோம். உங்களுக்கும் சுகம் சொல்லுகிறேன்; சொல்லவில்லை.

நீதிபதி :- (தனக்குள்) இந்த வழக்காளியின் மமதை! (உரக்க) உட்காருங்கள்.

சகா :- இதெல்லாம் என்னுடைய நிலம். எனக்கு எங்கே விருப்பமோ அங்கே இருப்பேன். (செட்டி யைப்பார்த்து) இங்கே இருப்பேன். (நீதிபதியின் தலை பிலே கையைவத்து, இங்கே உட்காருவேன். (பூமியிலிருத்தல்)

நீதிபதி :- தாங்கள் வழக்காளியா?

சகா :- ஆம்

நீதிபதி :- தங்கள் வழக்கைக் கூறுங்கள்.

சகா :- காதிலே என் வழக்கைச் சொல்வேன். நான் பெரிய சால்போன்ற குலத்திலே பிறந்தவன். அரசனின் மாமா என் தந்தை. இந்த அரசன் என் தந்தையின் மாப்பிள்ளை. இராசாவுக்கு மைத்துனன் நான். என் தங்கை புருஷன்தான் இந்த அரசன்.

நீதிபதி :- இதெல்லாம் தெரிந்த விஷயந்தானே. குலத்தைப் பற்றிய பேச்சு இங்கே எதற்கு? சீலம்தான் இங்கு தேவை. மூன்றுமரங்கள் நல்ல நிலத்தில் செழித்து வளரும். ஆனபடியால் வழக்கைச் சொல்லுங்கள்.

சகா :- இதுதான் நான் சொல்லப்போவது. குற்றஞ்செய்தாலும் அரசன் என்னைத் தண்டிக்கப்போவ தில்லை. அரசன், என் தங்கையின் புருஷன். என் மீது அன்பு கொண்டு உலகிலுள்ள சோலைகளி

லெல்லாம் சிறந்த புஷ்பரகண்டகம் என்ற பழைய உய்யானத்தை என் விளையாட்டுக்காகவும், நான் பாதுகாப்பதற்காகவுந் தந்தார். தினமும் அதைப் பார்க்கவும், இறைக்கவும் அதைப் பாதுகாக்கவுந் தந்தார். தினமும் அதைப்பார்க்கவும் இறைக்கவும், சுத்தஞ் செய்யவும், மரங்களை வளர்க்கவும், வெட்டவும், நான் செல்வேன். நல்லவேளையாக நான் அங்கே விழுந்து கிடந்த ஒரு பெண்ணின் பிரேதத்தைப் பார்த்தேன். இல்லைப் பார்க்கவில்லை.

நீதிபதி :- அந்தப் பெண் யாரென்று தெரியுமா?

சகா :- ஐயையோ! நீதிபதிகளே! எனக்கு அது எப்ப டித் தெரியும். அத்தகைய ஒருத்தியை, இந்நகரத்தில் திலகம் போன்றவளை, நூற்றுக்கணக்கான அணிக வண்களைப் பூண்ட அவளை, நான் யாரென்று சொல்லுவேன். யாரோ ஒரு கீழ்மகன் அற்ப பொருளுக்கு ஆசைப்பட்டு அந்த வசந்தசேனையைப் புஷ்பகரண்டக மென்ற சோலைக்கு அழைத்துவந்து கையால் திருகிக் கொன்று விட்டான். நான்ஸல். (அரைவாசி சொன்னதும் வாயை முடிக்கொள்ளுகிறேன்)

நீதிபதி :- நகரக்காவலரின் அசிரத்தையை என்னென்று சொல்வது; செட்டியாரே காயத்தாரே ‘நான்ஸல்’ என்று சொன்ன வார்த்தைகள் வழக்குக்கு முக்கியமானவை. அவற்றை எழுதிக் கொள்ளுங்கள்.

காயத்தன் :- (அப்படிச் செய்து) ஐயா தங்கள் கட்டளைப் படியே எழுதிவிட்டேன்.

சகா :- (தனக்குள்) கடவுளே; பாயசத்துக்கு ஆசைப்பட்ட பிச்சைக்காரன் சுடச்சுட அதை விழுங்கி யது போல எனக்கே இன்று நாசம் தேடிக்கொண்டேன். சரி, இப்படிச் சொல்வேன் (ஊக்க). ஓ

நீதிபதிகளே! நான் கண்டது மாத்திரம் உண்மை. எதற்காக இவ்வளவு கோலாகலம் பண்ணுகிறீர்கள்.

(காலால் எழுதினதை அழிக்கிறோன்)

நீதிபதி :- பணத்துக்காக அவளைக் கையால் திருக்கிக் கொண்டிருக்கள் என்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும்.

சகா :- ம். ஹாம் கழுத்துக் காலியாயிருந்தது; வீங் கியுமிருந்தது; ஆபரணமுமில்லாதிருந்தது; அத னால் நான் யூகித்துக்கொண்டேன்.

செ. காய :- அது சரிதான்.

சகா :- (தனக்குள்) நல்லகாலம்; இப்போதான் போன உயிர் திரும்பி வந்தது. கடவுளே;

செ. காய :- இது யாரைப்பற்றிய வழக்கு?

நீதிபதி :- சட்டத்தின்படி இரண்டுவிதமான வழக்கு?

செ. காய :- எப்படி?

நீதிபதி :- வாக்கை அனுசரித்தும், சந்தர்ப்பங்களை அனுசரித்தும் அவை இரண்டுவகை. சந்தர்ப்பங்களை அனுசரித்து வழக்கு நீதிபதியின் யோசனைப்படியே தொடுக்கப்படவேண்டும்.

செ. காய :- அப்போது இந்த வழக்கு வசந்த சேனையின் தாயாரால் கொண்டுவரப்படவேண்டும்.

நீதிபதி :- அப்படியே; பிள்ளாய் சோதனகா வசந்த சேனையின் தாயாரை மெல்ல அழைத்துவா.

சோதன :- அப்படியே (வெளியே சென்று வசந்தசேனையின் தாயாரோடு வருதல்) வா அம்மா வா.

கிழவி :- என் மகள், தன் இளமையை அனுபவிப் பதற்காக நண்பன் வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள்.

இந்தச் சிரஞ்சீவி என்னை நீதிபதி யழைத்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். எனக்கோ தலை கிறுதி போடுகிறது. நெஞ்சு துடிதுடிக்கிறது. நீதி மண்டபத்துக்கு வழிகாட்டு பிள்ளாய்.

சோதன :- இதோ நீதி மண்டபம். இங்கே வா அம்மா (செல்லுதல்)

கிழவி :- (அறுவி) கனவான்களே! உங்களுக்குச் சுகமுண்டாக.

நீதிபதி :- பாட்டி வா; இதோ உட்காரு.

கிழவி :- சரி (இருத்தல்)

சகா :- (கோபத்துடன்) இந்தக் கிழட்டு வேசை வந்து விட்டாளா?

நீதிபதி :- நீதானு வசந்தசேனையின் தாய்

கிழவி :- ஆமா

நீதிபதி :- வசந்தசேனை எங்கே?

கிழவி :- நண்பன் வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள்.

தீதிபதி :- அந்த நண்பன் பெயரென்ன?

கிழவி :- (தனக்குள்) அட இழவே! இது பெரிய வெட்கக்கேடான விஷயம். (உரக்க) இதைச் சாதாரண சனங்கள் கேட்கலாம்; நீதிபதி அவர்கள் கேட்பது சரியில்லையே.

நீதிபதி :- வெட்கப்படாதே, நீதிமன்றம் கேட்கிறது; நான்ஸ்ல. சொல்லு.

செ. காய :- கோடு கேட்கிறது; பறவாயில்லை கூறு.

கிழவி :- கோடு ஏன் கேட்கவேண்டும். சரி, அப்படியானால் கனவான்களே; கேளுங்கள். அவர் பேரன்

பெருங் குடிவணிகன் விநயத்தன்; தகப்பன் சாகரத்தன்; அவர் பெயர் உத்தமச் சாருத்தர். வாணிபர் சதுக்கத்தில் வசிக்கிறார். அவரோடுதான் என் மகள் தன் இளமையை அனுபவிக்கப் போயிருக்கிறார்கள்.

சகா :- கேட்டீர்களா கனவான்களே! இந்தச் சாட்சி யத்தைப் பதிவு செய்யவேண்டும். என் வழக்கு இந்தச் சாருத்தருக்கு எதிராகவே.

செ. காய :- சாருத்தரே சினேகமாயிருப்பதில் எவ்வித குற்றமுமில்லையே.

நீதிபதி :- வழக்கு அவர் சம்பந்தமானதே

செ. காயத் :- அப்படித்தான் தெரிகிறது.

நீதிபதி :- தனத்தரே! வசந்தசேனை சாருத்தர் வீட்டுக்குப் போனால். இந்த விசாரணையின் முதல் பகுதியாக இதை எழுதிக்கொள்ளும். என்ன? உத்தமச்சாருத்தரைக் கூட நாம் இங்கே அழைக்க வேண்டி வந்துவிட்டதா? அல்லது கோடு தானே அழைக்கிறது. பின்னால் சோதனகா, போ; நீதிபதி தங்களைக் காண விழைகிறார் என்று சொல்லி மரியாதையோடும், அன்போடும் பரபரப்புண்டாகா மல், கலக்கமுண்டாக்காமல் சாருத்தரை மெல்ல அழைத்துவா.

சோதன :- கட்டளை துரையே. (வெளியே சென்று சாருத்தரோடு வருதல்) வாருங்கள்.

சாருத்த :- (யோசித்துயடி) என் குலத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் அரசனும் அறிவான். அப்படியிருக்க என்னையிங்கே அழைத்தமையால் என் வறுமையை எண்ணி நான் அஞ்சவேண்டியுமிருக்கிறது. (யோசித்துத் தனக்குள்) ஒருவேளை சிறையிலிருந்து

தப்பிய கைதியை என் வண்டியில் ஏற்றி அனுப்பினேன் என்று அரசனுடைய ஏற்றர் அவனுக்கு அறிவித்துவிட்டார்களோ? அதனால்தான் என்னை இப்படி குற்றவாளியாக அழைக்கிறார்களாக்கும்.

வெறுமனே யோசனை செய்வதால் என்ன பயன்? எல்லாவற்றுக்கும் நீதிமன்றபத்துக்குப் போவோம். பிள்ளாய் சோதனகா, நீதிமன்றபத்துக்கு வழி காட்டு.

சோதன :- வாருங்கள் ஜயா வாருங்கள் (நடத்தல்)

சாருத்த :- (யத்தோடு) இஃபிதன்ன இது. இந்தக் காகம் பெருஞ்சத்தமிட்டுக் கரைகிறது. மந்திரி தூதர் என்னை அழைக்கிறார்கள். இடக்கண் துடிக் கிறது. இவை அபசகுனங்கள்; என் உள்ளத்தை வாட்டுகின்றன.

சோதன :- வாருங்கள் ஜயா, வாருங்கள்; பதருமல் கலங்காமல் வாருங்கள்.

சாருத்த :- (நடந்துசென்று முன்னால் பார்த்து) பட்டமரத்தி விருந்துகொண்டு சூரியன் திக்கைப் பார்க்கும் இந்தக் காகம் இடக்கண்ணல் என்னைப் பார்க்கிறது. ஏதோ ஆபத்து நிச்சயம். இதில் சந்தேக மில்லை.

(மறுயடி வேறு திசையிலே பார்த்து) என்ன! இதோ ஒரு பாம்பு. அஞ்சனப்பொடி போன்ற நிறமுடைய இது என்னைப் பார்க்கிறது. நாக்கை வளைத்து நீட்டுகிறது. வெண்மையான நாலு பற்களைக் காட்டிக் கோபத் துடன் பூரித்த வயிற்றை மண்டலமிட்டுக்கொண்டு இந்நாகபாம்பு நித்திரையாக என்வழியிற் கூறுக்கிட்டுக் கிடக்கிறதே. நிலம் வழுக்கவில்லாதிருந்தும் வைத்த அடி வழுக்குகிறதே. இடக்கண் துடிக்கிறதே. இடக்கையும் ஓயாமல் நடுங்குகிறது.

இந்தச் சகுனிப்பறவை ஓயாமற் கரைகிறது. இது பெருங்கெடுதியின் உற்பாதம். சந்தேகமில்லை. தெய்வங்கள் எப்போதும் என்னைக் காப்பாற்றுக.

சோதன :- வாருங்கள் ஐயா, வாருங்கள்; இதோ நீதி மண்டபம்; இங்கே பிரவேசியுங்கள்.

சாருதத :- (புகுந்து சுற்றிவரப் பார்த்து) இந்த நீதிமன்றம் துண்பக்கடல்; வெள்ளம்பேல் சிந்தனையிலாழ்ந்த சட்ட அறிஞர்; அலையும் சங்குகளும் போலத் தூதர்கள். சுற்றிவர நிற்கும் ஏற்றர்கள் முதலைகளும் மகரமீன்களும் யானை; குதிரை போன்ற மிருகங்களே கடலில் வாழும் செந்துக்கள். கங்கபட்சிகள் போன்றவரே ஏற்றர். எழுத்தாளரான காயத்தரே பாம்புகள். இந்தக் கடலின் கரை விவகாரம் என்ற நதிகளால் ஊடறுக்கப்பட்டுள்ளது. நல்லது, (புகும்பொழுது தலையில் முட்டியதுபோல நடித்துச் சிந்தனையோடு) இதோ மற்றொரு துர்ச்சுகுனம். எனது இடக்கண் துடிக்கிறது. காகம் கரைகிறது. வழியில் பாம்பு குறுக்கே ஒடுகிறது. தெய்வங்கள் என்னைக் காப்பாற்றட்டும். இப்போது உள்ளே செல்வோம். (உள்ளே புகுநல்).

நீதிபதி :- இதோ அந்தச் சாருதத்தர். நீண்ட முக்குகடலிரிந்த விசாலமான கண்கள்; காரணமின்றி இவர்மிது பழி சுமத்தியிருக்கிறார்கள். இப்பழியைச் செய்யக்கூடியவரா இவர். அழகிய தோற்றம். தோற்றத்துக்கேற்ற குணம் இவரிடத்திலிருக்கவேண்டும். யானைகள் பசுக்கள், குதிரைகள், ஆகிய மிருகங்களிடத்தும் உருவுக்கேற்ற திரு உண்டல்லவா?

சாருதத :- நீதி அதிகாரிகளே! நன்மையுண்டாவதாகம் ஒ! தாங்கள் சுகமா?

நீதிபதி :- (கலக்கத்தோடு) நல்வரவாகுக ஜயனே! பிள் எாய் சோதனகா, ஜயனுக்கு ஆசனம் கொடு.

சோதன :- (ஆசனம் கொடுத்து) இதோ ஆசனம். இங்கே இருங்கள் ஜயா.

சகா :- (கோபத்தோடு) வந்துவிட்டாயா, அடே பெண் இணக் கொன்றவனே! வந்துவிட்டாயா? சட்டம் நியாயமானதே. இந்தப் பெண்காதகனுக்கு ஆசனம் கொடுக்கும் சட்டம் எவ்வளவு நியாயமானது? சரி; ஆசனங் கொடுங்கள்.

நீதிபதி :- உத்தமச்சாருதத்தரே! இந்த அம்மாளுடைய மகளிடத்துத் தங்களுக்கு அன்போ பற்றே காதலோ உண்டா?

சாருதத் :- யாருடைய

நீதிபதி :- இவருடைய (வசத்தசேலையின் தாயாரைக் கட்டுதல்)

சாருதத் :- (எழுந்து) அம்மா! வணக்கம்.

கிழவி :- குழந்தாய்! சிரஞ்சீவியாயிருப்பாய் (தனக்குள்) இவர்தானு அந்தச் சாருதத்தர். என் மகளின் இளமை நல்ல இடத்திலேதான் அடைக்கலமடைந்திருக்கிறது.

நீதிபதி :- ஜயா, அந்தக் கணிகை தங்கள் சிநே கிதியா? (சாருதத்தன் வெட்கப்படல்)

சகா :- துரை இப்போது வெட்கப்படுகிறூர். பணத் துக்காசைப்பட்டு அவளைக் கொன்றுவிட்டுத் தன் பழியை மறைக்க வெட்கப்படுகிறூர். பயப்படுகிறூர். ஆனால் அது வாய்க்காது.

செ. காயத் :- உத்தமச்சாருதத்தரே! சொல்லும். வெட்கம் வேண்டாம். இது சட்டத்துக்குத் தேவை.

சாருதத் :- (வெட்கத்தோடு) ஓ! நீதிபதிகளே! இதை எப்படிச் சொல்வது? ஒரு கணிகை என் சிநேகிதி என்று எப்படிச் சொல்வது. என் இளமையே அதற்குப் பாத்திரவாளி; என் ஒழுக்கமன்று.

நீதிபதி :- சட்டத்துக்கு முன்னால் எல்லாரும் சரி; வெட்கத்தை விடுங்கள்; உண்மையைப் பேசுங்கள்; தைரியமாய்ப் பேசுங்கள்; வீண் பேச்சுக்கு இங்கே இடமில்லை. வெட்கத்தைக் கைவிடுங்கள்; கோடு கேட்பதற்கு மறுமொழி கூறுங்கள்.

சாருதத் :- நீதியதிகாரிகளே! என் மீது வழக்குத் தொடர்ந்தவர் யார்?

சகா :- (இறுமாப்போடு) அடே நான்தான் முறைப்பாடு கொடுத்தேன்.

சாருதத் :- உனக்கும் எனக்கும் என்ன வழக்கு இருக்க முடியும்.

சகா :- அடே பெண்காதகனே, நூற்றுக்கணக்கான அணிகலன்களையனிந்த அந்த அழகி வசந்த சேனையைக் கொன்றுவிட்டு இப்போது அதை மறைத்துக் கபடநாடகமாடுகிறுயா?

சாருதத் :- நீ சம்பந்தமில்லாமல் ஏதோ உளறுகிறும்.

நீதிபதி :- உத்தமச்சாருதத்தரே! அவரை விட்டு விடுங்கள். உண்மையைச் சொல்லுங்கள். அந்தக் கணிகை தங்கள் சிநேகிதியா?

சாருதத் :- ஆம்.

நீதிபதி :- ஐயா! வசந்தசேனை இப்போது எங்கே?

சாருதத் :- அவள் வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள்.

செ. காயத்:- எப்படிப்போன்று? எப்போ போன்று; யாரோடு போன்று?

சாருத்து:- (தனக்குள்) தன்னை மறைத்துக்கொண்டு போன்று என்று சொல்லுவோமா?

செ. காயத்:- ஐயா சொல்லுங்கள்.

சாருத்து:- வேறென்ன சொல்ல இருக்கிறது; அவன் வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள்.

சகா:- அவளைப் புஷ்பகரண்டகம் என்ற என்னுடைய பழைய பூஞ்சோலைக்கு வரச்சொல்லி அவனுடைய பணத்துக்காக அவளை அங்கே கையினால் திருக்கிக் கொன்றுவிட்டு, இப்பொழுது அவள் வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள், என்று சொல்லுகிறோம்.

சாருத்து:- அடே சம்பந்தமில்லாமல் உள்ளதே. நீ சொல்வது பொய்; உன் முகம் பனிக்காலத்துத் தாமரைபோல ஒளியிழந்து காணப்படுகிறது. நாரையின் சிறகுகள் மழையில் நனைந்தமாதிரி நிலியர்த்துக்கொட்டுகிறோம்.

நீதிபதி:- (தனக்குள்) சாருத்ததன்மீது குற்றஞ் சாட்டுவது இமையத்தை நிறுத்துப் பார்ப்பதுபோலாகும்; கடலைக் கடப்பதுபோலிருக்கும், காற்றைப் பையாற் பிடிப்பதுபோலும் (உரக்க) இவர் உத்தமச்சாருத்ததர். இத்தகைய இழிவான காரியத்தை எவ்வாறு செய்வார்?

சகா:- நீதி ஒருதலைப்பட்சமுள்ளதாய் விட்டதோ.

நீதிபதி:- போ மூர்க்கனே! வேதத்தின் உட்பொருளாச் சொல்லுகிறோம். இருந்தும் உன் நா வெந்து போகவில்லை; நண்பகவில் சூரியனைப் பார்க்கிறோம் இருந்தும் உன் ஞைடய கண் பார்வை மங்கவில்லை;

எரியும் நெருப்பிலே கையை வைக்கிறும்; இருந்தும் கை வெந்துபோகவில்லை. சாருத்தரின் ஒழுக்கத்தைக் குறை சொல்லுகிறும் ஆனால் உன் ஜீனப் பூமிதேவி இன்னும் உயிரோடு வைத்திருக்கிறார்கள். செய்யத்தகாத இத்தகைய செயலைச் சாருத்தர் எவ்வாறு செய்வார்? கடலிலுள்ள இரத்தி னங்களையெல்லாம் வாரிக்கொண்டு நீரை மாத்திரம் மிச்சமாக விட்டு வைத்ததுபோலப் பெருஞ்செல்வம் படைத்த சாருத்தன் கேட்டவர்க்கெல்லாம் வரையாது வழங்கிய வள்ளல், உயர்ந்த குணங்களுக்கெல்லாம் களஞ்சியம் போன்றவர், பணத்துக்காக இக்கொடுஞ் செயலை, எதிரிகள் கூடச் செய்ய ஒருப்படாத பாவத்தைச் செய்வாரா?

கிழவிஃ:- மடையா, நாலு கடலிலும் கிடையாத இரத்தினங்கள் பதித்த மாலையைத் தன்னிடம் வைத்த அற்ப விலையுள்ள அடைக்கலப்பொருள் இரவிலே களவு போனதற்குப் பதிலாக வழங்கிய இவரா, அற்ப பொருளுக்காசைப்பட்டு இந்த இழிவான காரியத்தைச் செய்வார். ஐயோ என் மகளே! என்னிடம் வா. (அழுதல்)

நீதிபதி�:- அவள் நடந்துபோனா, வண்டியிற் போனா?

சாருத்த�ः:- நான் காண அவள் போகவில்லை; ஆன படியால் அவளெப்படிச் சென்றுளென்று என்னால் சொல்லமுடியாது.

வீரக�:- (கோபத்தோடு வருதல்) சந்தனகன் என்னைக் காலால் உதைத்து அவமானப்படுத்தியதை நினைத்துத் துன்பப்பட்டுக்கொண்டு குரோத முற்றிருந்த எனக்கு இந்த இரவு விடிந்துவிட்டது. நான் இப்போது நீதிமன்டபத்துக்குச் செல்வேன். (உள்ளே சென்று) கனவான்களே சுகமா?

நீதிபதி :- ஆகா! நகரத்துக்காவல்தலைவன் வீரகன். வீரகா என்ன சேதி; ஏன் வந்தாய்.

வீரக :- ஆரியகன் சிறைச்சாலையை உடைத்துக் கொண்டு தப்பினானா? அந்தக் கலவரத்தில் அங்கே மூடிய ஒரு வண்டியில் ஒரு ஆள் செல்வதைச் சந்தனகன் சோதனை போட்டான். நீ பார்த்துவிட்டாய். இனி நானும் பார்க்க வேண்டுமென்று தான் சொன்னேன். அதற்கு அவன் காலால் என்னை உதைத்துவிட்டான். இனிக் கனவான்களே! நீங்களே செய்யவேண்டியதைச் செய்யுங்கள்.

நீதிபதி :- அன்பனே! அந்த வண்டி யாருடைய தென்று அறிந்தாயா?

வீரக :- ஆம் இந்த உத்தமச்சாருத்தருடையது. வண்டிக்காரன் “உள்ளே வசந்தசேனையிருக்கிறார்கள்; அவரை புஷ்பகரண்டகச் சோலைக்கு பொழுது போக்குக்காகக் கொண்டு செல்கிறேன்” என்றார்கள்.

சகா :- கேட்டதா கனவான்களே!

நீதிபதி :- நிர்மலான நிலவொளி வீசும் சந்திரனை இராகு பீடித்துக்கொண்டது. கரை இடிந்து விழுந் ததால் தெளிந்த நீர் கலங்கிவிட்டது. வீரக! உன் வழக்கைப் பின்னர் கவனிப்போம். இப்போது இதோ மண்டபவாசலில் நிற்கும் குதிரையிலேறிப் புஷ்பகரண்டகச் சோலைக்குச் சென்று அங்கே ஒரு பெண் இறந்து கிடக்கிறார்களா இல்லையா என்று பார்த்துவா.

வீரக :- ஐயன் கட்டளைப்படியே (சென்று பின்னர் திரும்பி வந்து) போனேன்; ஒரு பெண்ணின் பிரேதத்தை மிருகங்கள் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன்.

செ. காயத்:- அது பெண்ணின் பிரேதமென்று உனக்கு எப்படித் தெரியும்.

வீரக :- நீண்ட மயிர், கை, கால் முதலியவற்றின் எஞ் சிய பாகங்களிலிருந்து அறிந்தேன்.

நீதிபதி :- உலகவிவகாரங்கள் எவ்வளவு சிக்கலா னவை. இந்த வழக்கை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நுட்பமாக ஆராய்ந்தாலும் அவ்வளவுக்கெவ்வளவு சங்கடமுண்டாகிறது. சட்ட நுணுக்கங்களைல்லாம் சரியாகவே யமைந்திருக்கின்றன. ஆனால் முடிவை ஆராயுமிடத்து சேற்றில் ஆழ்ந்த பசுவைப்போல என் மனமும் ஆழ்ந்து விட்டது.

சாருதத்:- (தனக்குள்) பூ விரிந்தவுடன் வண்டுகள் அதை மொய்த்துத் தேனைக் குடிப்பதுபோலவே மனிதனுடைய கெட்டகாலத்திலே பட்டகாலிலே தான் மேலும் மேலும் படுகிறது.

நீதிபதி :- உத்தமச்சாருதத்தரே! உண்மையைச் சொல்லுங்கள்.

சாருதத்:- தீயவன், மற்றவர் நற்குணத்தைக்கண்டு பொருமை கொள்பவன். ஆசையினால் அறிவிழந் தவன், கொல்லும் எண்ணமுடையவன், தனது கெட்ட சுபாவத்தால் பொய்யைச் சொன்னால் அதை தீரவிசாரணை செய்யாமல் ஏற்றுக்கொள்ளலாமா? கொடியில் மலர்ந்த பூக்களை அக்கொடியை வளைத் துப் பறிப்பதையே செய்யாத நான் அழுதுகொண்டிருக்கும் ஒரு இளம் பெண்ணின் வண்டுமொய்க் கும் நீண்ட சூந்தலைப் பிடித்து எவ்வாறு கொல் வேன்.

சகா :- ஆகா நீதியதிகாரிகளே! நடுநிலை தவறியா இந்த வழக்கை விசாரிக்கிறீர்கள். இந்தப் பழி காரச் சாருதத்தன் எப்படி ஆசனத்திலிருக்கலாம்.

நீதிபதி :- பிள்ளாய் சோதனகா அதைப் பார்த்துக்கொள். (சோதனகன் அவ்வாறு செய்தல்)

சாருதத் :- விசாரணை செய்யுங்கள்; நீதியதிகாரிகளே. விசாரணை செய்யுங்கள் (ஆசனத்திலிருந்து இறக்கி நிலத்திலிருந்தல்)

சகா :- (தனக்குள், மகிழ்ச்சியால் கூத்தாடிக்கொண்டு) இதனால், நான் செய்த பழி மற்றொருவன் தலையில் விழுந்து விட்டது. சாருதத்தன் இருந்த ஆசனத்தில் இனி நானிருக்கலாம். (அவ்வாறு செய்து உருக்க) சாருதத்தா இதோ என்னைப்பார். நான் கொன்றேன் என்று சொல்லு, சொல்லு.

சாருதத் :- ஒ நீதியதிகாரிகளே! (தீயவன், மற்றவர் நற்குணத்தைக் கண்டு பொருமை கொன்பவன். என்பவற்றைக் கூறிக்கொண்டு பெருமுச்சவிட்டு) ஒ மைத்திரேயா! இன்று என்மீது இந்தப்பழி சுமத்தப்பட்டது. ஐயோ, தூய அந்தணர்குலத்தில் பிறந்த என் மனைவி! ஆ! ரோகசேன, நீ கூட எனக்கு வந்த இந்த விபத்தை முன்னேறி உணர்ந்துகொள்ளவில்லையா. நீ என்றும் ஆனந்தமாயிருந்தாய்; அது பொய்யென்பது இப்போது தெரிந்து விட்டது. அவனைப்பற்றித் தகவலறியவும் பொன்வண்டி செய்வதற்கு வசந்தசேனை அவனுக்குக் கொடுத்த ஆபரணங்களைத் திருப்பிக்கொடுத்து விட்டு வருமாறும், மைத்திரேயனை அனுப்பினேன். அவனை இவ்வளவு நேரமும் காணவில்லையே.

(விதுஷகன் ஆபரணங்களோடு வருதல்)

விதுஷக :- உத்தமச் சாருதத்தர் இந்த ஆபரணங்களை வசந்தசேனையிடம் கொடுக்குமாறு கூறியுள்ளார். “மைத்திரேயா அருமைக் குழந்தை ரோகசேன னுக்கு வசந்தசேனை தன்னணிகலன் களையணிந்து

அனுப்பிவிட்டாள். அவள் அவற்றைக் கொடுத் தாலும் ஏற்றுக்கொள்வது கூடாது. எனவே அவற்றைத் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டுவா” என்று பணித்துள்ளார். ஆகவே வசந்தசேனையிடம் போவேன். நண்ப ரேபிலகா! திகிலடைந்து காணப்படுகிறோம். (உற்றுக்கேட்டு) என்ன சொன்னால் அம்மூலமான அழியமன்று. (நினைத்து) வசந்தசேனையைப் பின்னர் பார்ப்போம். இப்போது நீதிமன்றபத்துக்கு அழைத்துவிட்டாரென்று கூறினால் இது அற்ப விஷயமன்று. (நினைத்து) வசந்தசேனையைப் பின்னர் பார்ப்போம். இப்போது நீதிமன்றபத்துக்கே நேரே போவோம். (நடந்துகொண்டு பார்த்து) இதோ நீதிமன்றபதம். இங்கே போவோம். (புந்து) நீதியதிகாரிகளே! சுகமா! என்னரிய நண்பன் எங்கே?

நீதிபதி :- இதோ நிற்கிறார்.

விதூஷ :- நண்பா, நன்மையுண்டாக.

சாருதத் :- ஆகட்டும்;

விதூஷ :- சுகமா?

சாருதத் :- அதுவும் ஆகட்டும்.

விதூஷ :- என்ன, நண்பா பரபரப்படைந்து காணப்படுகிறீர். என்ன காரணம்? இங்கு ஏன் அழைக்கப்பட்டார்.

சாருதத் :- நண்பா, நான் ஒரு பாவி; மறுமையைப் பற்றி ஒரு சிந்தனையுமின்றி ஒரு பெண்ணை, ஒரு ரதியையேமிகுதியை இங்கே நிற்கும் சகாரன் சொல்லுவான்.

விதூஷ :- எப்படி, எப்படி?

சாருத்த :- (விதூஷன் காதில்) இப்படி.

விதூஷ :- யாரிப்படிச் சொன்னவன்?

சாருத்த :- (சமிக்கையால் சகாரனோச் சுட்டிக்காட்டி) இந்தப் பாவி, விதியின் தூதுவன் போன்ற இவன் என்மீது பழி சுமத்தியுள்ளான்.

விதூஷ :- (ஒருபுறமாக) அவள் வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள் என்று நீ ஏன் கூறவில்லை.

சாருத்த :- அப்படியே சொன்னேன்; ஆனால் சந்தர்ப்ப ஏதுக்களால் அதை நீதிமன்றம் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.

விதூஷ :- கனவான்களே! இந்த உச்சைனி நகரில் புதுக் குடியிருப்புக்களையும், தேவர் கோட்டங்களையும், குளங்களையும், கிணறுகளையும் யூபங்களையும் அமைத்த இவரா அற்ப பொருளுக்காசைப் பட்டு இத்தகாத செய்கையைச் செய்வார் (கோபத் தோடு) அடே வேசி மகனே! அரசனுக்கு மைத் துனனு சந்தானகா, விடுகாலிப்பயலே, மற்றவர் மீது குற்றமேற்றுபவனே, கோமாளியே, உடம் பெல்லாம் அணிகலனனிந்த குரங்கே, என்முன் னால் சொல்லடா பார்ப்போம். இதோ என் நண்பன், தளிர்கள் ஒடிந்துவிடுமே என்ற பயத்தினால் மாதவிக்கொடியை வளைத்துக்கூட மலர் பறிக்காத இவன், இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் அடாத இந்த இழிவான செயலை எவ்வாறு செய்வான். அடே! வேசிமகனே! நில், நில் உன்னுள்ளம்போல வளாந்த இந்தத் தண்டினால் உன் மன்றையைச் சுக்கு நாருகப் பிளந்துவிடுகிறேன்.

சகா :- (கோபத்துடன்) கேட்டூர்களா கனவான்களே! கேட்டூர்களா? என் வழக்குச் சாருதத்தனேடுதான். அதற்கு இந்தக் காகபாத மண்டையன் என்னுடைய மண்டையை ஏன் சுக்குநூரூக உடைக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறேன். வேண்டாம், வேண்டாம். துஷ்டபடுவா! வேசிமகனே. (விதுஷ்கன், தண்டை உயர்த்தி, முன் சொன்னவற்றைச் சொல்லிக் கொண்டு சகாரனுக்கு அடிக்கச் செல்கிறுன்; சகாரன் கோபத்தோடெழுந்து விதுஷ்கனுக்கடுக்கிறுன். விதுஷ்கன் திருப்பியழுக்கிறுன். இவ்வாறு கைகலந்து கொள்ளுங்சமயம் விதுஷ்கன் கக்கத்திலிருந்த ஆபரணம் கிழேவிழுகிறது)

சகா :- (அவற்றைக் கண்டு நடுக்கத்தோடு எடுத்து) பாருங் கள், கனவான்களே; பாருங்கள். அந்த ஏழைப் பெண்ணின் ஆபரணங்களிலை; (சாருதத்தனைப் பார்த்து) இந்த அற்பப்பொருளுக்காகவே அவளைக் கொன்றெழுதித்தாய் (நீதியதிகாரிகள் தலைமையத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு)

சாரு :- (ஒருபுறம்) விதியின் கொடுமையால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் விழுந்த இந்த ஆபரணங்கள் என்னைக் குழிப்பறித்து வீழ்த்திவிடப் போதும்.

விதுஷ :- ஏன் உண்மையைச் சொல்லக்கூடாதா?

சாரு :- நண்பா, அரசனுடைய கண்கள் வலிமையற்றன. அவை உண்மையைக் காணமாட்டா. சொல்வதானால் எமது நிர்ப்பாக்கியமான நிலைமையைத் தான் வெளிப்படுத்திச் சிலாக்கியமற்ற மரணத்தையடையவேண்டும்.

நீதிபதி :- ஐயோ, கஷ்டமே, கஷ்டமே. வியாழனுக்கு அருகில் அதன் பலத்தைக் குறைக்க இந்தத் தூமகேது தோன்றிவிட்டது. செவ்வாய் பகைத் தானத்தையடைந்துவிட்டது.

செ. காய்:- (யோசித்து வசந்தசேனையின் தாயைப் பார்த்து) அம்மா இந்த ஆபரணத்தைக் கொஞ்சம் பாருங் கள்; இது வசந்தசேனையுடையதா என்பதைப் பார்த்துச் சொல்லுங்கள்.

கிழவி:- (பார்த்து) அதைப்போல இருக்கிறதன்றி வசந்தசேனையுடையதன்று.

சகா:- கிழட்டுவேசியே! கண் மாத்திரம் சொல்லிவிட்டது; வாய் மறைத்துவிட்டது.

கிழவி:- அடபாவி; நீ தொலைந்துபோ.

செ. காய்:- கவனமாகப் பார்த்துச் சொல்லம்மா; அதுதான வேறு என்று.

கிழவி:- இந்தச்சிற்பியின் வேலைப்பாடு கண்ணைக் கவருகிறது. ஆனால் இதுவேறு அது வேறு.

நீதிபதி:- அம்மா; உனக்கு இந்த ஆபரணங்களைத் தெரியுமா?

கிழவி:- இல்லை. இல்லை. எனக்குத் தெரியாது; ஒரு வேளை அதே சிற்பி இதையுஞ் செய்திருக்கலாம்.

நீதிபதி:- செட்டியாரே! இங்கே பாரும். ஒரேமாதிரி அணிகலன்களினிருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை. சிற்பி கள் ஒரு ஆபரணத்தில் உருவம், அழைதி என்ப வற்றைப் பார்த்து அதேபோல வேறு கலன்களைச் செய்து விடுகிறார்கள். உருவ ஒற்றுமை கைத்திற ணையே காட்டுகிறது.

செ. காயத்:- இவை உத்தமச்சாருத்தருக்குச் சொந்த மானவையா?

சாருதத்:- இல்லை; இல்லை.

செ. காயத்:- பின்னை இவை யாருடையவை.

சாருதத்:- இவை இந்த அம்மையாருடைய மகளுக் குரியவை.

செ. காயத்:- அப்போது இவை எப்படி இங்கு வந்தன.

சாருதத்:- இங்கே வந்துவிட்டன. ஆம்.

செ. காயத்:- உத்தமச்சாருதத்தரே! உண்மையைச் சொல்லும். இங்கேபாரும் சத்தியத்தால் சுகமுண்டு; உண்மை சொல்லுவதால் கெடுதி வராது. சத்தியம் என்ற இந்த இரண்டு அசைகள். அவற்றைப் பொய்யால் மறையாதேயும்.

சாருதத்:- வந்து இந்த ஆபரணங்கள்; இவை வந்து எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இவை என் வீட்டிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டவையென்பது எனக்குத் தெரியும்.

சகா:- சோலைக்கு வரச்சொல்லி அவளைக் கொன்றுய். பின்னர் உனது கபடநாடகத்தால் அதை இப்போது மறைக்கப்பார்க்கிறுய்.

நீதிபதி:- உத்தமச்சாருதத்தரே! உண்மையைச் சொல்லும். இப்போது மிருதுவான உமது உடலில் கசையடி விழும். அவ்வளவில் எமது மனோதமும் நிறைவேறும்.

சாருதத்:- பாவமற்ற குலத்திலே பிறந்த என்மீது பாவமில்லை. ஆனால் நான்தான் இந்தப் பழியைச் செய்தேனென்பது சாத்தியமானால் நான் பாவமற்றவனும் எவ்வாறிருப்பேன். (தனக்குள்) வசந்த சேனையில்லாத வாழ்வு எனக்கு எதற்கு? (உரக்க) அதிகம் பேசிப் பயனென்ன? நீதியதிகாரிகளே!

இம்மை மறுமையைக் கருதாத இந்தப் பாவியான நான் பெண்களுள் மாணிக்கம் போன்றவளையே... மிகுதியை இச்சகாரன் கூறட்டும்.

சகா :- கொன்றும். அடே நான்தான் கொன்றேன் என்று மிச்சத்தையும் சொல்லிவிடு.

சாருதத் :- நீயே சொல்லிவிட்டாய்.

சகா :- கேளுங்கள் நீதிபதிகளே! கேளுங்கள் இவனே கொன்றுன். இவனே சந்தேகத்துக்கிட மின்றிச் சொல்லிவிட்டான். இந்த பிச்சைக்காரப் பயலுக்குத் தூக்குத்தண்டனை விதியுங்கள்.

நீதிபதி :- சோதனகா அரசமைத்துனன் கூறியபடியே காவலரே இவனைக் கைது செய்யுங்கள் (காவலர் அவ்வாறே செய்தல்)

கிழவி :- கனவான்களே! கருணை காட்டுங்கள். கருணை காட்டுங்கள் என்மகள் கொலை செய்யப்பட்டாள். அது அவ்வளவில் முடிந்தது. இந்தச் சிரஞ்சீவி உயிரோடிருக்கட்டும். மேலும், வழக்கு எனக்கும். இவருக்குந்தான். நானே வழக்காளி; இவரை விடுதலை செய்யுங்கள்.

சகா :- சீ! தாசி மகளே! தூரப்போ. அவனுக்கும் உனக்குமென்ன சம்பந்தம்?

நீதிபதி :- அம்மா, நீ போகலாம். காவற்காரா அம் மையாரை வெளியே அனுப்பு.

கிழவி :- ஐயோ மகளே! ஐயோ மகளே! (அழுது கொண்டு வெளியே செல்லல்)

சகா :- (தனக்குள்) இந்தச் சகாரன் செய்யக்கூடியதை அவனுக்குச் செய்துவிட்டேன். இனி நான் போகலாம் (போதல்)

நீதிபதி :- உத்தமச் சாருதத்தரே! தீர்ப்புக் கூறுவது தான் எவ்கள் கடமை. மற்றது அரசனைப் பொறுத்தது. சோதனக! பாலக அரசனுக்குச் சொல்லு; அவன் குற்றவாளி; ஆனால் பிராமணரைக் கொல்லக்கூடாதென்பது மனுவாக்கியம். இவன் பொருளைவாவற்றையும் கொடுத்து இவனை நாட்டை விட்டுக் கலைத்துவிடுக. என்று,

சோதன :- கட்டளை, பிரபோ (வெளியே பேர்ப்பக்கலங்கிய - கண்ணோடு திரும்பி வருதல்) கனவான்களே! அரசனைக் கண்டேன். அற்ப பொருளுக்காசைப்பட்டு வசந்தசேனையைக் கொன்ற இவனுக்கு அதே ஆபரணங்களைக் கழுத்திலேயனிந்து பறையடித்துக்கொண்டு தெற்குச் சுடுகாட்டிலே இவனை அழைத்துச் சென்று கழுவேற்றுக வேறு எவராவது இத்தகைய பாவத்தைச் செய்தால் அவர்களுக்கும் இம்மாதிரி இழிவான தண்டனையே கிடைக்கும்”என்று பாலக அரசன் கட்டளையிட்டான்.

சாருதத் :- பாலக அரசன் கருணையற்ற முறையில் கட்டளையிட்டு விட்டானே, அல்லது இத்தகைய விவகாரமென்ற தீயில், அரசனை மந்திரிகள் தாம் விழுத்திவிட்டார்களோ? அதனாலேதான் இந்த கீழ்க்குண்டதை அவன் காட்டியுள்ளான். அரசனிர்வாகத்தை இம்மாதிரி வஞ்சனை நிறைந்த வெண்காகங்கள் தான் மாசுபடுத்துகின்றனபோலும். இதனால் நிரபராதிகளான எத்தனையாயிரம்பேர்மாண்டிருப்பார்களோ? நண்பா, மைத்திரேயா, போ. என்போரால் என் தாயாருக்கு இறுதிவணக்கம் செலுத்து. என் மகன் ரோகசேனனைக்கவனித்துக்கொள்.

விதூஷ :- வேரையே வெட்டிவிட்டால் மறுபடி எவ்வாறு கவனிப்பது.

சாருதத் :- அப்படியன்று. மறுமையிலிருப்பவரின் பிரதிபிம்பமே இம்மையில் ஒருவர்க்கு மகன். என்னிடம் காட்டிய அன்பை நீ அவனிடமும் காட்டத் தவருதே.

விதூஷ :- இதுவரை உன் பிரிய நண்பனையிருந்த நான் நீயில்லாமல் இனி எவ்வாறு உயிர்வாழப் போகிறேன்.

சாருதத் :- சரி; ரோகசேனனை எனக்குக் காட்டு.

விதூஷ :- சரி; அப்படியே.

நீதிபதி :- சோதனகா! இவனை வெளியே விரட்டு (அவன் அப்படியே செய்தல்)

நீதிபதி :- யாரங்கே! சண்டாளர்க்குக் கட்டளை பண்ணுங்கள். (சாருதத்தனை விட்டு விட்டு எல்லாருங் செல்லுதல்)

சோதன :- ஐயா, இப்படி வாருங்கள்.

சாருதத் :- (ஒமைத்திரேயா, இன்று என்மீது இப்பழி கூத்துப்பட்டது. ஐயோ களங்கமற்ற அந்தனர் குலத்திற் பிறந்த என் மனைவி. ஆ! ரோகசேனு நீ கூட எனக்கு வந்த இக்கேட்டை முன்பே உணர்ந்துகொள்ளவில்லையா என்பதைத் திருப்பிச் சொல்லுதல்) (ஆகாயத்தைப் பார்த்து) இந்த வழக்கிலே சரியான ருசுக்களில்லாதபோது விஷம், நீர், துலா, அக்கினி ஆகியவற்றைக்கொண்டு பரீட்

சித்த பின்னர் வாளைக்கொண்டு என் சரீரத்தை வெட்டியிருக்கலாம். ஆனால் அவை ஒன்றுமில்லா மலே பிராமணங்கிய என்னை எதிரியின் வார்த்தையைக் கேட்டுத் தூக்கிலிடப்போகிறீர்கள். நரகத் திலே நீயும், உன் புத்திரபெளத்திரும் ஒன்றுக வீழ்ந்து துண்பப்படுவீர். இதோ நான் வருகிறேன்.

(எல்லோரும் போதல்)

“வழக்குரைத்தல்”

என்ற ஒன்பதாவது அங்கமும் முற்றும்.

பத்தாம் அங்கம்

(சாருதத்தன், சண்டாளர் இருவர் தொடர வருதல்)

இருவர் :- இனி என்ன; காரணத்தை சொல்லி என்ன பயன்? புதிய குற்றவாளியொருவனைக் கட்டிக் கழுவேற்றுவதில் நாம் நிபுணர். தலையை வெட்டவோ, கழுவிலேற்றவோ நாம் தாமதிக்கமாட்டோம். எல்லாம் விரைவிலே நிறைவேற்றறக்கூடிய நிபுணர் நாம். ஜயன்மீர் வழி விலகுங்கள்; வழி விலகுங்கள். இதோ உத்தமச் சாருதத்தன். செம்மலர் மாலை சூடு கழுமரக்காவலராகிய நாமிருவரும் பிடித்துவர, எண்ணெய் வற்றிய விளக்கின் சுடர்போல மெல்ல மெல்ல அணைந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

சாரு :- (துக்கத்தோடு) கண்ணீர் சிந்தியதும், தூசி படிந்து கடினமானதும், மயானத்தில் பூத்த மலர் களால் மூடப்பட்டதும், செஞ்சந்தனைக் குழம்பு புசியதுமான எதை எண்ணீ என் சரீரத்தைத் தமக்கிட்ட பலி உண்பதற்குக், காகங்கள், உரக்கச் சத்த மிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன.

சண்டாளர் :- ஜயன்மீர் வழி விடுங்கள், வழிவிடுங்கள். இந்த நல்லமனிதனை நல்லவரென்னும் பட்சிகள்

தங்கும் நற்தருவைக் காலமென்ற கரிய கோடரி வெட்டப்போகிறது. அதை நீங்கள் கண்ணால் பார்க்கவேண்டுமா? வா சாருதத்தா வா.

சாருதத் :- மனிதருடைய செல்வம் மாறுந்தன்மை யடையது. அதனாலோதான் நான் இந்நிலைக்கு வந்துள்ளேன். உடலெல்லாம், சந்தனத்தைத் தோய்த்து வைத்த கையடையாளம்! இடித்த மாவை உடம் பெல்லாம் தூவியிருக்கிறார்கள்; மனிதனுய்ப் பிறந்த நான் வேள்வி மிருகமாக மாற்றப்பட்டேன். (முன் னால் பார்த்து) மனிதருடைய தாரதம்மியம் எத்தகையது; (கருணையோடு பார்த்து) இதோ இந்த நகரமக்கள் என்னைப்பார்த்துக் கண்ணீர் முகிழ்த்வர்களாய், “மனிதர் நிறைந்த இந்த உலகம் நாசமாய்ப் போக,” என்று சபித்துக்கொண்டு, என்னைக் காப்பாற்ற முடியாதவர்களாய், நீ மறுமையில் சுவர்க்கத்தை அடைவாய் என்று வாழ்த்திக்கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

சன் :- விலகுங்கள்; ஜயன் மீர் விலகுங்கள்; என்ன? பார்க்கிறீர்கள். இந்திரவிழாக் கொடியேற்றம், பசுக்கன்றுஙனல் நட்சத்திரங்களின் இடமாற்றம், நல்ல மனிதரின் பிராண விபத்து இவை வேடிக்கை பார்க்கக்கூடியவையல்லவே.

ஒருவன் :- அடே ஆகிந்தா இதோபார். நகரத்துப் பிரமுகர் ஒருவரை விதியினுணையால் கழுவேற்றக் கொண்டுபோகும்போது வானம் அழுகிறதா? மின் னுமல் முழங்காமல் இடி விழுகிறதா?

இரண்டாமவன் :- அடே கேஹா. வானம் அழுவு மில்லை, மின்னுமல் முழங்காமல் இடிவிழுவுமில்லை. பெண்களின் கூட்டமென்னும் முகில் கண்ணீர் மழுபெய்கிறது. வீதியில் அழுகிறவருடைய கண்ணீர் பாய்வதால் தூசிகூட அடங்கிவிட்டது.

சாருதத் :- (கருணையோடு பார்த்து) இதோ மாளிகைளில் பாதி திறந்த பலகணி வழியாக எட்டிப்பார்க்கும் பெண்கள் ஆ! சாருதத்தா என்று ஆருகக் கண் ணீர் விடுகிறுர்கள்.

சண் :- சாருதத்தா வா. வா, இதோ விளம்பரத் தானம் முரசறையுங்கள்; விளம்பரத்தை வாசியுங்கள்.

இருவரும் :- ஐயன்மீர் கேளுங்கள். இதோ மாசாத்தனை விநயதத்தனின் பேரன், சாகரதத்தனின் மகன், சாருதத்தன். இந்தப் பாவி அற்பபொரு ஞக்காக வசந்தசேனை என்ற கணிகையை புஷ்ப கரண்டகம் என்ற பழைய சோலைக்குக் கூட்டி வந்து கையினால் கழுத்தைத் திருகிக் கொண்றுவிட்டான். இவனைக் கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்து விட்டார்கள், இவனே குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு விட்டான். அதனால் பாலக அரசன் இவனைக் கொல்லுமாறு எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டுளார். இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் அடாத இத்தகைய காரியத்தை வேறொருவர் செய்தாலும் இம்மாதிரி தண்டனைக்குட்படுவார்.

சாருதத் :- (தனக்குள் கலக்கத்தோடு) நூறு யாகங்களைச் செய்து புகழ்பெற்ற என்குலம், முன் னெல்லாம் வேள்விச் சாலைகளில் அந்தனர் கூடியிருந்து வேத முழுக்கஞ் செய்து புகழுப்பட்ட என்குலம், இந்தத் தகாத மனிதரால், மரணத்தின் துவாரத்தில் நிற்கும் என் முன்னால் இவ்வாறு விளம்பரப்படுத்தப் பட்டது. (துங்கத்தோடு காதைமுடி) ஆ! பிரியே, வசந்த சேனை! களங்கமற்ற திங்களின் கதிர் போன்ற வெண்ணைகையுடையவளே! அழகிய பவளம் போன்ற அதரமுடையவளே! உன்னிதழின் அழு

தத்தைப் பருகியபின், ஆதரவற்ற நான் எவ்வாறு இந்த அபகீர்த்தியென்ற விஷத்தைக் குடிப்பேன்.

சன் :- விலகுங்கள், ஜயன்மீர் விலகுங்கள். குண ரத்தின நிதி! நல்ல வர் இன்னலைக் கடக்க அமைந்த சேது. அருமையான தங்கக்கலன்; அத் தகைய சாருதத்தனை இன்று நாம் நகரைவிட்டு அழைத்துச் செல்கிறோம். உலகில் நல்ல நிலையில் இருப்பவர்களைப்பற்றித்தான் உலகத்தவர் கவலை கொள்வர். இன்னலுற்றவர்க்கு உதவி செய்பவரைக் காண்பது அரிது.

சாருதத் :- (எல்லாரையும் பார்த்து) இதோ என் நண்பர் கள் என்னைக் கண்டதும் சீலைத் தலைப்பினால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு ஓடுகிறார்கள். நல்ல நிலையிலிருந்தால் அந்தியர் கூட நண்பராகிறார்கள்; ஆபத்தில் சிக்கிய எனக்கு யார் நண்பர்?

சன் :- எல்லாரையுங் கலைத்துவிட்டோம். ராஜ வீதியில் இப்போது ஆட்கள் சந்தடியில்லை. கழு வேற்றும் உடையை இவருக்கு அணிந்து கொண்டு வாருங்கள். (சாருதத்தன் பெருமுச்சுவிட்டு) (திரைக்குப் பின்னால்) ஜயோ தாத்தா, ஜயோ அன்புள்ள நண்பா;

சாருதத் :- (கேட்டுக் கருணையோடு) ஒ! சாதிப்பெரிய வரே, ஒருவரம் தரவேண்டும்.

சன் :- என்னசாமி எங்கள் கையால் வரம் கேட்கிறீர்களா?

சாருதத் :- அதிலென்ன? சண்டாளர் கூடப் பாலக மன்னர்போல துராசாரம் நிறைந்தவர்களா; அறி வில்லாதவரா? பரலோகத்திலாவது நான் சுகமடை வதற்காக என் மகன் முகத்தைக் கடைசித்தடவையாகப் பார்ப்பதற்கு வரமளியுங்கள்.

சன் :- அப்படியேயாகட்டும். (திரைக்குப் பின்னுல்) ஜயோ தாத்தா ஜயோ தந்தையே; (சாருத்தன் கேட்டு, ஒ சாதிப் பெரியவரே; ஒரு வரம் துவேண்டும்)

சன் :- நகரவாசிகளே, கொஞ்சம் இடம் விடுங்கள். இந்த உத்தமச் சாருத்தற் தன் மகனுடைய முகத்தைப் பார்க்கட்டும் (திரையைப் பார்த்து) ஜயனே; இப்படி இப்படி வாருங்கள்; பிள்ளாய் இப்படி வா.

(குழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு விதுஷகன் வருதல்)

தூஷி :- குழந்தாய் மங்களமான முகமுடையவனே! சீக்கிரம்வா; உன்தந்தையைக் கழுவேற்றக் கொண்டு போகிறூர்கள்.

குழந்தை :- ஜயோ தாத்தா, தாத்தா.

விதுஷி :- ஆ; பிரிய நண்பா; நீ எங்கே நிற்கிறுய்.

சாருத்த :- (புத்திரளையும் மித்திரளையும் கண்டு) ஆ! மகனே! மைத்திரேயா. (பரிதாயத்தோடு) கஷ்டமே! மறுமையில் நான் நெடுங்காலம் தாகத்தோடுதானிருக்கப்போகிறேன். இந்தச் சிறிய கைகளால் நீ தரும் நீரும், உணவும் எங்கே போதப்போகிறது. என் மகனுக்கு நான் என்னத்தைத் தருவேன். (தன் உடலைப் பார்த்துப் பூனுலைக் கண்டு) இதோ இது ஒன்றுதான் என்னிடமுண்டு. முத்துமாலையன்று; பொற்சங்கிலியன்று இது அந்தனரின் அணிகலம்; இதனைக்கொண்டு தேவர்க்கும் பிதிரர்க்கும் தர்ப்பணங்கு செய்யலாம்.

(பூனுலைக் கொடுத்தல்)

சண்டாளன் :- வா; சாருத்தா வா.

இரண்டாமாள் :- அடே மரியாதையில்லாமல் வெறுமனே சாருத்தா என்று அழைக்கிறுய். இதோ

உயர்ச்சியிலும் தாழ்ச்சியிலும் ஒருவித மாற்றமு மின்றி இரவுபகலாக விதியானது இளம் குதிரை போல் தடையின்றி எல்லாரையும் விலக்கிக்கொண்டு விரைந்து செல்கிறது. அவருக்கு இனிப் பட்டங்க ளொன்றும் வேண்டாம். தலை தாழ்த்தி வணங்கு வோம். இராகுவினால் கவ்வப்பட்ட போதிலும் சந்திரனை மக்கள் வணங்கவில்லையா?

குழந்தை :- அடே சண்டாளரே! என் தாத்தாவை எங்கே அழைத்துச் செல்கிறீர்கள்?

சாருதத் :- குழந்தாய் கழுத்திலே அலரிமாலை; தோழிலே சூலம் மனத்திலே சோகம் இவற்றைச் சுமந்துகொண்டு வேள்விக்குக் கொண்டுசெல்லும் கடாப்போல நான் போகிறேன்.

சன் :- குழந்தாய், சண்டாள குலத்திலே பிறந்தாலும் நாங்கள் சண்டாளரல்லர். நல்லவர்களைக் கொடு மைப்படுத்தும் பாவிகளே சண்டாளர்.

குழந் :- அப்போ தாத்தாவை எதற்காகக் கொல்லப் போகிறீர்கள்.

சன் :- நீடுவாழ்வாய்; எம்மிலே பிழையில்லை; அரசனின் ஆஜையிலேதான் தவறு.

குழந் :- என்னைக் கொல்லுங்கள்; தாத்தாவை விட்டு விடுங்கள்.

சன் :- இப்படிப் பேசும் நீ சிரஞ்சீவியாய் வாழுவேண்டும்.

சாருதத் :- (அபுது நிற்கும் குழந்தையைத் தழுவிக்கொண்டு) இதுவே அன்பின் அகிலமும்; செல்வர்க்கும் ஏழை

கட்கும் உள்ளத்தைக் குளிரச்செய்யும் சந்தனமும் விலாமிச்சையுமில்லாத லேபனம்.

விதூஷ :- ஓ! நல்லவர்களே! என் பிரிய நண்பன் சாருதத்தனை விட்டுவிட்டு என்னைக் கொல்லுங்கள்.

சாருதத் :- ஐயோ தெய்வமே! (தனக்குள்) இன் ரே எல்லாமறிந்துகொண்டேன்.

சன் :- விலகுங்கள்! ஐயன்மீர்! விலகுங்கள்! என்ன பார்க்கிறீர்கள்; வாழுவழியறியாத இந்த நல்ல மனி தனை எதற்காகப் பார்க்கிறீர்கள். கயிறு அறுந்து, கிணற்றிலே விழுந்த தங்கக்கலசம் போல அபகீர்த்தி யடைந்து இறக்கும் இவரை ஏன் பார்க்கிறீர்கள்.

ஒருவன் :- ஏ! மறுபடியும் விளம்பரத்தை வாசி.

(சண்டாளன் அவ்வாறு செய்தல்)

சாருதத் :- இந்த இழிவான நிலை எனக்கு விதியின் பயனும்க் கிடைத்துவிட்டது. இதன் பலன் மரணந்தான். ஆனால் இந்த விளம்பரத்தை மறுபடியுங் கேட்க என்மனம் திகிலடைகிறது. அவளை நான் கொன்றேன் என்பது என் உள்ளத்தை வாட்டுகிறது.

(மாளிகையில் கட்டுண்டபடி தாவரகன் நிற்பது தெரிகிறது)

தாவரகன் :- (துக்கத்தோடு விளம்பரத்தைக் கேட்டு) என்ன! பாவமறியாத சாருதத்தனை கழுவேற்றப்போகிறார் களா? எசமான் என்னைச் சங்கிலியாற் கட்டிப் போட்டுவிட்டார். ஆகட்டும். சத்தம் போட்டுக் குள

றுவோம். கேளுங்கள் ஜியாமாரே கேளுங்கள். வண்டி மாறுபட்டதவற்றினால் பழைய புஷ்பகரண்டகச் சோலைக்கு வசந்தசேனையை இட்டுச் சென்றவன் நான். தன்னை அவள் காதவிக்கவில்லை யென்ற காரணத்தால் அவள் கழுத்தைத் திருக்கிக் கொண்றவர் எனது எசமானே. இந்தச் சாருதத்தை ரல்லர். என்ன? உங்களுக்கு நான் சொல்வது கேட்கவில்லையா; இவ்வளவு தூரத்தில் எப்படிக் கேட்கும். இப்போது நான் என்ன செய்யலாம். சரி! கீழே பாய்வோமா? (சிந்தித்து) ஆம். அப்படிச் செய்தால் உத்தமச்சாருதத்தர் பிழைத்துவிடுவார். சரி! இந்த மாடத்தின் சிற்றறையிலிருந்து இப்பழைய பலகணி வாயிலாக கீழே குதிப்பேன். நான் மடிந்தால் பறவாயில்லை. நற்குடிப் பிறந்தவரான, பட்சிகளுக்குத் தங்குமிடமான இப்பெருமரம், சாருதத்தர் மடியக்கூடாது. இதுவே எனக்குச் சுயர்க்கத்தைக் கொடுக்கும் (குநிந்தஸ்) ஆச்சரியம்! நான் சாகவில்லையே. என்னைக் கட்டிய பந்தங்களைல்லாம் அறுந்துவிட்டன. இந்தச் சண்டாள ருடைய சத்தம் வந்த இடத்தைத் தேடுவேன். (கண்டு அணுகி) ஓ! சண்டாளரே விலகுங்கள்! இடங் கொடுங்கள்! இடங்கொடுங்கள்.

சன் :- யாரது? இடங்கேட்பது? (தாவரகள் முன் சொன்ன வார்த்தைகளைத் திருப்பிச் சொல்லுதல்)

சாருதத் :- ஆகா! காலபாசத்தால் கட்டப்பட்டிருக்கும் இத்தருணத்தில் வாடிய பயிருக்கு மழைபோலத் தோன்றிய இவன் யார். கேட்டீர்களா? மரணத்துக்கு நான் பயப்படவில்லை. என் பெயருக்கு இழுக்கேற்பட்டதே! என் பெயரிழுக்கடையாமல் செத்துப்போனேனாலும் அது எனக்குப் புத்திரன்

பிறந்தது போன்ற மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும். எனக்கும் அவனுக்கும் பகை கிடையாது; அவன் கீழ்மகன்; அற்பன். அவனேடு சேர்ந்து நானும் விஷலூட்டிய பாணத்தைப்போல மலினமடைந்து விட்டேன்.

சண் :- தாவரகா; நீ சொல்வது உண்மையா?

தாவர :- உண்மை! உண்மை! இதை ஒருவருக்குள் சொல்லிவிடக்கூடாதென்று எசமான் என்னைக் கட்டி, மேல்மாடியிலே போட்டுப் பூட்டிவிட்டார்.

சகா :- (தோன்றி மகிழ்ச்சியோடு) பொரித்த இறைச்சிப் புளிக்குழம்போடு சோறு தின்றேன். காய்கறி சூப்பு, மீன்பொரியல் புரியாணி, நெய்ச்சாதம் எல்லாம் மூக்குமுட்ட உண்டேன்.

கைப்பொடு புளிப்புச் சேர்ந்த
கறிகளு மிறைச்சித் துண்டும்
குய்ப்புகைப் பருப்பு மீனும்
குத்துநெல் லரிசிச் சோறும்
துய்ப்புற வினிய வெல்லச்
சோறுமென் வீட்டி லாக்கி
யிப்படித் தினமு முண்டே
இன்பமுற் றிருப்பன் யானே.

(உற்றுக்கேட்டு) வெடித்த வெண்கலம் போலச் சண்டாளர் பேசும் சத்தம் கேட்கிறது. முரசும் சாப் பறையும் கேட்கிறபடியால் அந்தப் பிச்சைக்காரப் பயல் சாருத்தெனைக் கழுவேற்ற அழைத்துச் செல்கிறார்கள் போலத் தெரிகிறது. அதைப் பார்ப்போம். சத்துராதி தொலைந்தான் என்று என் மனம் துள்ளுகிறது. எதிரி கொல்லப்படுவதைக் கண்ணால் பார்த்தவனுக்கு அடுத்த பிறப்பிலே குண்ணேய் உண்டா

காதெனக் கூறுவார்கள். விஷமூலிகையில் புழுப் புகுந்து ஓட்டை துளைப்பதுபோல அந்தப் பிச்சைக் காரப் பயல் சாருத்தனைத் தொலைக்க வழிசெய்து விட்டேன். மாளிகையின் மேல்மாடிக்குப் போய் மேலே நின்று எனது பராக்கிரமத்தின் பெறு பேற்றை நோக்குவேன். ஆகா இந்தப் பிச்சைக் காரனைத் தூக்குமேடைக்குக் கொண்டுசெல்லும் போது இவ்வளவு சனக்கூட்டமென்றால், என் போன்ற ஒரு உத்தம மனிதர் திலகத்தை அப்படி அழைத்துச் செல்லும் நேரத்தில் எவ்வளவு கூட்டம் வரும் (யோசித்து) என்ன? புதிய காளைமாடு போல அவனை அலங்கரித்துத் தென்றிசைக்கு அழைத் துச்செல்கிறுக்கள். முரசறைபவர்கள் என் மாளிகையின் மேல்மாடிச் சிற்றறைக்கு முன்னாக வந்து ஏன் இப்படி எல்லாவற்றையும் நிறுத்திவிட்டார்கள். (யார்த்து) தாவரகளை இங்கே காணவில்லையே. தப்பி ஒடிப்போய் என் இரகசியத்தைச் சொல்லித் தொலைத்துவிடானே என அஞ்சுகிறேன். சரி அவன் எங்கேயென்று பார்ப்போம்.

(இறங்கிப்போதல்)

தாவரः- (யார்த்து) கனவான்களே! அதோ அவர் வந்து விட்டார்.

சண் :- வழிவிடுங்கள்! விலகுங்கள்; கதவை மூடுங்கள்; சத்தம் போடவேண்டாம். அதோ கொம்பன் மாடு; அடங்காமையென்ற கூரிய கொம்புகளை யுடைய மாடு வருகிறது.

சகா :- (அனுங்கி) அடே! டே! வழிவிடு! வழிவிடு! அன்புள்ள மகனே தாவரகா! வா, நாங்கள் போய் விடுவோம்.

தாவரः- ஆகா, திருட்டுப்பயலே! வசந்தசேனையைக் கொன்றது போதாதென்று இப்போது ஏழைகளின்

கற்பகவிருட்சமான இந்தச் சாருதத்தரையுமா கொல்ல வழிபார்த்துவிட்டாய்.

சகா :- இரத்தினத்தால் செய்த மிடாப்போன்ற நானு பெண்ணைக் கொலை செய்வேன்.

எல்லா :- நீயா அவளைக் கொன்றுய். அப்போது சாருதத்தரல்ல.

சகா :- யார் சொன்னது?

எல்லா :- (சேடனைப் பார்த்து) இந்த நல்ல மனிதன்.

சகா :- (பயத்துடன் ஒருபுறமாக) ஐயையோ தாவரகளைச் சரியாகக் கட்டாமல் விட்டுவிட்டேனே. நான் செய்த பழி அவன் ஒருவனுக்கு மாத்திரந்தான் தெரியும். (சுந்தித்து) சரி இப்போது இப்படிச் செய் வோம் (உருக்க) பொய்! பொய்! கனவான்களே பொய் தங்கக்காப்பைத் திருடியதற்காக இவனைப் பிடித்து அடித்துக் கட்டிவைத்தேன். என் பகைவன் இவன்; இவன் சொல்வது உண்மையாயிருக்குமா? (சேட நுங்குந் தனது தங்கக்காப்பைக் கழற்றிக்கொடுத்துக் காதோடு காதாக) மகனே! தாவராகா இதை எடுத்துக் கொண்டு நீ சொன்னதை மாற்றிச் சொல்லு.

தாவர :- (பெற்றுக்கொண்டு) பாருங்கள், கனவான்களே! பாருங்கள்! தங்கக்காப்பைத் தந்து என்னை வாங்கப் பார்க்கிறோர்.

சகா :- (காப்பைப்பறித்துக்கொண்டு) இந்தக் காப்புக்காகத் தான் இவனைக் கட்டிவைத்தேன் (கோபத்கோடு) ஓய் சண்டாளரே! இவனை என் நிதிக்குக் காவலாக வைத்திருந்தேன். இவன் இதைக் களவாடியதற்காக இவனை அடித்துக் கட்டிப்போட்டேன். நான் சொல்வதில் நம்பிக்கையில்லாவிட்டால் இவனுடைய-

முதுகைப் பாருங்கள். அடித்த தழும்புகளைப் பாருங்கள்.

சன் :- (பார்த்து) அவர் சொல்வது சரி. இந்தக் கள்ளச்சேடன் என்னதான் சொல்லமாட்டான்.

தாவர :- அடிமைக்கு இதுதான் கெதி. உண்மையைப் பேசினாலும் ஒருவரும் நம்பமாட்டார்கள் (பரிதாபமாக) சாருதத்தரே! இதற்கு மேல் என்னால் ஒன்றும் முடியாது. (காலில் விழுதல்)

சாருதத் :- (பரிதாபமாக) எழுந்திரப்பா. விழுந்துபோன ஒரு மனிதர்மீது கருணைகாட்டினாய். நீ தரும சீலன். முன்பின் தொடர்பில்லாத ஒரு பந்து நீ. என் விடுதலைக்காக எவ்வளவோ முயன்றுய். ஆனால் அதுவும் தெய்வத்துக்குப் பொறுக்கவில்லை. நீ செய்யக்கூடியதெல்லாவற்றையும் எனக்குச் செய்துவிட்டாய்.

சன் :- இந்தச் சேடனை அடித்து விரட்டுங்கள்.

சகா :- அடே! ஓடு! (கலைந்தல்) சண்டாளரே! ஏன் தாமதம். இவனைக் கொல்லுங்கள்.

சன் :- உங்களுக்கு அவசரமானால் நீங்களே கொல்லுங்கள்.

ரோகசேனன் :- ஏ! என்னைக் கொல்லுங்கள்; அப்பாவை விட்டுவிடுங்கள்.

சகா :- இந்த மகனையுஞ் சேர்த்துக் கொன்றுவிடுங்கள்.

சாருதத் :- இந்த மடையனுக்கு எல்லாம் செய்ய முடியும். மகனே நீ அம்மாவிடம் போ.

ரோகசே :- நான்போய் என்ன செய்வேன்.

சாருத்த :- உன் அம்மாவையும் கூட்டிக்கொண்டு நீ ஒரு ஆச்சிரமத்துக்குப் போ. மகனே! நான் செய்த பழிக்காக நீயும் இந்த நிலைக்கு வந்து விடாதே. நண்பா குழந்தையைக் கூட்டிக்கொண்டு போ.

விதூஷ :- நண்பா உனக்கு நன்றாகத்தெரியும். நீயில் ஸாமல் நான் உயிர்வாழ முடியுமா?

சாருத்த :- சுவாதீனமான நீ உயிரை விடுவது நல்லதன்று.

விதூஷ :- (தனக்குள்) இது சரிதான். இருந்தும் என் பிரிய நண்பனைப் பிரிந்து நான் உயிரோடிருக்க முடியாது. இக்குழந்தையைத் தாயாரிடங் கொடுத்துவிட்டு நானும் பிராணத்தியாகஞ் செய்வேன். அவ்வாறு செய்து என் நண்பனைப் பின்தொடர் வேன். (உரக்க) நண்பா, நான் இவனை உடனே அழைத்துச்சென்று விடுகிறேன். (தழுவிக் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டபின் காலில் விழுகிறேன். குழந்தையும் அழுது கொண்டு விழுகிறது).

சகா :- அடே நான் சொல்லுகிறேன்; மகனையும் சேர்த்துக் கொல்லுங்கடா. (சாருத்ததன் பயப்படல்).

சண் :- ராஜா அப்படிக் கட்டளையிடவில்லை. குழந்தாய் நீ போ; போ. இதுதான் மூன்றாவது விளம் பரத்தானம். முரசை முழுக்குங்கள் (மறுபடியும் விளம்பரப்படுத்தல்)

சகா :- (தனக்குள்) என்ன! இந்த நகரமக்கள் இன் னும் நம்புவதாகத் தெரியவில்லையே. (உரக்க) சாருத்தபடுவா! இவர்கள் இன்னும் உன்னைக்குற்றவாளி யாக நம்புவதாய்த் தெரியவில்லை. உன் வாயாலே சொல்லு. நான்தான் வசந்தசேனையைக் கொன்றே னென்று. (சாருத்ததன் பேசாது நிற்றல்)

சகா :- அடே சண்டாளரே! இந்த படுவா பேசமாட் டென் என்கிறுன். பறையடிக்கும் இந்தக் கிழிந்த மூங்கிலால் இரண்டு கொடுத்து இவனைப் பேசச் செய்யுங்கள்.

சன் :- (கணக்கை உயர்த்தி) சாருதத்தா, பேசு.

சாருதத் :- (பரிதாபமாக) இந்தப் பெரிய கடலில் மூழ் கிய எனக்குப் பயமோ துக்கமோ கிடையாது. சனங்கள் அபவாதஞ் சொல்லுவார்களே என்ற நெருப்புத்தான், என் அன்புக்குரியவளை நான் கொன்றேன் என்ற அபவாதம்தான், என்னை எரிக் கிறது. (சகாரன் மறுபடியும் அவ்வாறு சொல்லுதல்)

சாருதத் :- ஓ! சனங்களே! இம்மை மறுமையைக் கருதாத பாவியான நான் பெண்களுள் மாணிக் கம் போன்றவளையே மிகுதியை இந்தச் சகாரன் கூறுத்டும்.

சகா :- நீயே கொன்றும். அப்படித்தானே!

சாருதத் :- அப்படியேயாகட்டும்.

முதற் சன் :- அடே! நீதான் முதலில் கொலை செய்ய வேணும்.

இரண். சன் :- இல்லை நீதான்.

மு. சன் :- அடே! நீதான் முதலில் இவனைக் கொலை செய்யவேணும்.

இ. சன் :- இல்லை நீதான்.

மு. சன் :- அப்படியானால் சீட்டுப் போட்டுப்பார்ப் போம். எனக்கு விமுந்தால் கொஞ்சநேரம் தாம் திக்கவேணும்.

இரண் :- ஏன்?

மு. சன் :- என் தந்தை இறக்கும்பொழுது “மகனே வீரகா, ஒருத்தனை நீ முதலில் கொல்லவேண்டி வந்தால் திட்டரென்று உடனே கொல்லாதே” என்று சொன்னார்.

இரண் :- ஏன்?

முதற் சண்டாளன் :- சிலவேளையாராவது ஒரு வள்ளல், பணங்களை கொடுத்துக் குற்றவாளியை விடுதலை செய்யக்கூடும்; சில சமயம் அரசனுக்கு ஒரு மகன் பிறக்கக்கூடும். அந்தச் சுபதினத்தையொட்டிக் கொண்டாடப்படும் விழாவில் கைதிகளுக்கு விடுதலை கிடைக்கலாம். சில சமயம் யானை கட்டறுத்துக் கொண்டு வருவதால் உண்டாகும் அமளியில் கைதி விடுதலையடையலாம். சில சமயம் நாட்டில் குழப்பமுண்டாகி ராச்சியம் கைமாறலாம்.; அப்பொழுதும் கைதி விடுதலையடையலாம்.

சகா :- என்ன; ராச்சியம் கைமாறுமா?

சண் :- சரி சீட்டிமூப்போம்.

சகா :- அடே சீக்கிரம், சீக்கிரம் சாருதத்தனைக் கொன்றுவிடுங்கள்.

(இவ்வாறு சொல்லிக் கேட்கின்ற பிழத்துக்கொண்டு ஒரு புறம் ஒதுங்கி நிற்றல்)

சண் :- உத்தமச்சாருதத்தரே; நாங்கள் சண்டாளர். எங்களைக்குறை சொல்லவேண்டாம். அரசன் கட்டளையிற்குன் தவறு. ஆனபடியால் இந்நேரம் நினைக்கவேண்டியதை நினையும்.

சாருதத் :- செல்வாக்குள்ள மனிதரின் பொய்க்குற்றச் சாட்டினாலும், என் தீவினையாலும், பழு சுமத்தப் பட்ட நான் புரிந்த தருமத்துக்குப் பலனுண்டானால் வசந்தசேனை இந்திரலோகத்திலிருந்தாலும்

இங்கே வந்து என்னுடைய இப்பழியை நீக்குவாளாக. ஓ; நான் இனி எங்கே போகவேண்டும்.

சண் :- (முன்னுல் காட்டி) அதோ தெரிகிறது தென்திசை மயானம். அதைப்பார்த்தவுடனேயே கொலை பாத கர்கள் உயிரைவிட்டுவிடுவார்கள். பார் நரிகள் உடலை நீட்டி கழுமரத்தில் தூங்கும் பிணங்களின் மேற்பாதியை அதிலேயே விட்டுவிட்டுக் கீழ்ப் பாதியை இழுத்துச் செல்கின்றன. அம்மேற் பாதி தென்திசைக்கடவுள் செய்யும் அட்டகாசம் போலத் தோன்றுகிறது.

சாருதத் :- ஐயோ, நான் செத்தேன்; ஏழை.

(கிழே உட்காருதல்)

சகா :- இவன் கொல்லப்படுவதைப் பார்த்துக் கொண்டுதான் போவேன். (நடந்துகொண்டு) என்ன; இருந்துவிட்டானே.

சண் :- சாருதத்தரே! பயந்துவிட்டாரா?

சாருதத் :- (தீவிரன எழுந்து) முர்க்கனே! மரணத்துக்கு நான் பயப்படவில்லை; என் பெயரைக் களங்கப் படுத்திவிட்டார்கள். அதற்குத்தான் அஞ்சகிரேன்.

சண் :- உத்தமச் சாருதத்தரே ஆகாயத்தில் இயங்கும் சந்திர சூரியர்க்குக்கூட விபத்துண்டாகிறது. அப்போது மரணத்துக்குப் பயந்த மக்களைப்பற்றி என்ன சொல்லுவது? இவ்வுலகில் உயர்ந்தவர்கள் தாழ்ந்துபோகிறார்; தாழ்ந்தவர் உயர்ச்சியடைகின்றனர். இந்த உடலானது நாமணியும் உடையைப் போன்றது. அதை வீசியும் விடலாம்; அணிந்துங் கொள்ளலாம். இதை மனத்தில் இருத்திக்கொண்டு தைரியமாயிரு. (இண்டாம் சண்டானைப்பார்த்து) இதோ நாலாவது விளம்பரத் தானம் இங்கே ஒருமுறை விளம்பரஞ் செய். (மறுபடியும் விளம்பரஞ் செய்தல்)

சாருதத் :- ஆ! என் அன்பே! வசந்தசேனை. சந்திரனின் கிரணம் போன்ற ஒளியுடையவளே.....
(பரபரப்போடு வசந்தசேனையும் பிக்குவும் வருதல்)

பிக்கு :- வசந்தசேனையை மூர்ச்சை தெளிவித்துவிட்டேன். இனி நான் என் தவ ஒழுக்கத்திலீடுபட வேண்டும். உபாசிகா உன் ஜை நான் எங்கே அழைத்துச் செல்ல.

வசந்த :- உத்தமச்சாருதத்தர் வீட்டுக்குத்தான். சந்திரனிக் கண்டகுமுதம் போல நான் அவரைத் தரிசித்து இன்பமடைய வேண்டும்.

பிக்கு :- (தனக்குள்) எந்த வழியால் நகரத்துக்குப் போவது (யோசித்து) ராஜமார்க்கமாகப் போவோம். உபாசிகா, வா இது ராஜமார்க்கம் (நாதுகொடுத்து) என்ன இந்த ராஜமார்க்கத்தில் பெரிய அமளியாயிருக்கிறதே.

வசந்த :- (முன்னுல் பார்த்து) என்ன; பெரிய சனக்கூட்டமாயிருக்கிறது. ஐயனே! இது என்னென்று விசாரியுங்கள். உச்சைசனியை ஒரு குலுக்குக் குலுக்கிவிடும் போவிருக்கிறதே.

சன் :- இது தான் கடைசியாக விளம்பரஞ் செய்ய வேண்டிய இடம். முரசை அடியுங்கள். விளம்பரத்தை வாசியுங்கள் (அப்படிச் செய்து) சாருதத்தரே! நில்லும் பயப்படாதேயும். ஒரு கணநேரத்தில் எல்லாம் முடிந்துவிடும்.

சாருதத் :- ஓ! தெய்வங்களே!

பிக்கு :- (கேட்டுப் பரப்புடன்) உபாசிகே! உங்களைக் கொன்றுவிட்ட குற்றத்துக்காகச் சாருதத்தரைக் கொலை செய்யக் கொண்டு போகிறூர்கள்.

வசந்த :- (யரபரப்போடு) ஐயோ! ஐயோ! ஆ! இந்தப் பாலிக்காகவா சாருதத்தரைக் கொலைசெய்யப் போகிறுர்கள். சீக்கிரம்! சீக்கிரம்! நான் அங்கே போகவேண்டும்.

பிக்கு :- சீக்கிரம், சீக்கிரம். உபாசிகே! சாருதத்தர் இறக்குமுன் அவரைச் சாந்திப்படுத்துங்கள் ஐயன் மீர்; விலகுங்கள். வழிவிடுங்கள்.

வசந்த :- வழிவிடுங்கள் வழிவிடுங்கள்.

சன் :- உத்தமச்சாருதத்தரே! எங்களில் பழியில்லை; இது அரசன் கட்டளை. நினைக்கவேண்டியதை நினையும்.

சாருதத் :- அதிகம் பேசிப் பயனென்ன? செல்வாக்குள்ள மனிதரின் குற்றச் சாட்டினாலும் என் தீவினையாலும் பழிசுமத்தப்பட்ட நான் புரிந்த தருமத்துக்குப் பலனுண்டானால் வசந்தசேனை இந்திரனுலகத்திலிருந்தாலும் இங்கே வந்து என் பழியை நீக்குவாளாக.

சன் :- (வானை இழுத்து) உத்தமச் சாருதத்தரே! கீழே படுத்து நேராக உடம்பை வைத்துக்கொள்ளும். ஒரே வெட்டில் உம்மைச் சுவர்க்கத்துக்கு நேரே அனுப்பிவிடுவோம்.

(சாருதத்தன் அவ்வாறே கிடத்தல்)

சன் :- (வானை ஓங்குதல்)

பிக்கு. வசந்த :- (பார்த்து) நிறுத்துங்கள்! நிறுத்துங்கள்! என் பொருட்டே இவரைக் கொலைசெய்கிறீர்கள். நிறுத்துங்கள்.

சன் :- (பார்த்து) யாரிது; தலை விரிகோலமாக “நிறுத்து! நிறுத்து!” என்று கையமர்த்திக்கொண்டு வருகிறீர்கள். இவள் யார்.

வசந்த :- உத்தமச்சாருதத்தரே! என்ன இது (நெஞ் சில விழுதல்)

சண் :- (பயத்தோடு பின்வாங்கி) வசந்தசேனையா? நல்ல வேளை இந்த உத்தமரை நாம் கொலைசெய்யாது விட்டது.

பிக்கு :- (அழுந்து) அடே! சாருதத்தர் சாகவில்லை.

சண் :- நூறு ஆண்டு வாழ்வீர்.

வசந்த :- என் உயிர் மீண்டுவிட்டது.

சண் :- வேள்விச்சாலைக்குச் சென்ற அரசனுக்கு இதை அறிவிப்போம்.

(செல்லுதல்)

சகா :- (வசந்தசேனையைக் கண்டு பயமற்று) ஆ! இந்தத் தாசிக்கு யார் உயிர்கொடுத்தது? என்உயிர் இதோ போய்விட்டது. சரி நான் ஓடப்போகிறேன். (ஒடுதல்)

சண் :- (அனுஷ்) “அவளை யார் கொன்றார்களோ அவளைக் கழுவேற்றறுங்கள்” என்பது தானே அரசன் கட்டளை. இப்போது அந்தச் சகாரனைத் தேடிப் பிடிப்போம் (போதல்)

சாருதத் :- சாவின் வாயில் புகுந்து கொண்டிருந்த என்மீது, வாளை உயர்த்தும் நேரத்தில், வாடிய பயிருக்கு மாமழை போல வந்த இந்தப் பெண் யார்? (பார்த்து) இவள் மற்றெரு வசந்தசேனையா அல்லது அவள் தான் சுவர்க்கத்திலிருந்து இங்கே வந்துவிட்டாளா? அல்லது கலங்கிய என் மனத்தின் உருவெளித்தோற்றமா? வசந்தசேனை இறக்கவில்லையா? என்உயிரைக் காப்பாற்ற விண்ணுலகிலி

ருந்து வந்தாளா? அல்லது அவருடைய உருவத் தில் வேறொருத்தி வந்திருக்கிறானா?

வசந்த:- (கண்ணீர் மல்க எழுந்து காலில் விழுதல்) உத்த மச் சாருதத்தரே! நான்தான் அந்தப்பாவி. எவ்ளால் உமக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டதோ அந்த வசந்தசேனை நான்தான். (தூரக்குப்பின்னல்) ஆச்சரியம். ஆச்சரியம் வசந்தசேனை உயிரோடிருக்கிறுள். (எல்லாரும் சொல்லுதல்)

சாருதத்:- (கேட்டுத் திடீரென எழுந்து, பரிச கக்மடைந்தது போல் நடித்துக் கண்களை முடிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியால் விக்கிக்கொண்டு) அன்பே! உண்மையில் நீதான் என் வசந்தசேனையா?

வசந்த:- ஆம் நான்தான் அந்த நிரப்பாக்கியவதி வசந்தசேனை.

சாருதத்:- (யார்த்து ஆனந்தத்துடன்) ஆம் வசந்தசேனை தான் (மகிழ்ச்சியடன்) கண்ணீரினால் இரு தனங்களும் நனைய அமிருதசஞ்சீவிபோலமரணவாயிலையடைந்த என்னிடம் எங்கிருந்து வந்தாய். அன்பே! வசந்தசேனு, உனக்காக அழிந்துகொண்டிருந்த உடலை நீயே மீட்டாய். பிரிந்தவரைக் கூடுவதாலுண்டாகும் மகிழமை எவ்வளவு ஆச்சரியமானது. இறந்தவர் கூட உயிர் பெறுவாரல்லவா? அன்பே பார்நீ வந்ததால் இந்தச் சிவந்த உடையும், செம்மலர்மாலையும் மனமகனுக்குரிய அலங்காரப்பளாகவிட்டன. இந்தப் பிணமுரசு மனமுரசாகவிட்டது.

வசந்த:- அன்பே! இளகிய தங்கள் உள்ளம் ஏன் இத்தகைய செயலில் ஈடுபட்டது.

சாருதத்:- என்பதைவனு அந்த அதிகாரி நான் உன்னைக் கொன்றேன் என்று என்மீது

பழிசுமத்தி நரகக்குழியில் விழுந்த அவன் என்னை யும் நாசமாக்கப்பார்த்தான்.

வசந்த:- (காதிற் கைவைத்து) கடவுள் காக்கவேண்டும். அவனே என்னையும் கொன்றுள்.

சாருதத்:- (பிக்குவைக்கண்டு) இவர் யார்.

வசந்த:- அந்தப்பாவி என்னைக் கொன்றுள்; இந்த உத்தமர் எனக்குயிர்கொடுத்தார்.

சாருதத்:- தாங்கள் யார்; பிரதிபலன் கருதாத பந்துவே!

பிக்கு:- உத்தமரே! என்னைத் தெரியவில்லையா? நான்தான் தங்களுடைய பாதங்களைப் பிடிக்கும் தொழில் புரிந்த சம்வாககன். என்னைச் சூதாட்டக்காரர் பிடித்துக் கொண்டபொழுது நான் தங்களுடைய ஆளைன்பதை யறிந்த இந்த உபாசிகை பணங்கொடுத்து என்னை மீட்டுவிட்டார். சூதில் வெறுப்புக்கொண்ட நான் புத்தபிக்குவாகிவிட்டேன். வண்டிமாறிப் புஷ்பகரண்டகச்சோலைக்குப் போனார். அங்கேஅந்தப்பாவி தன்னை இவர்கள் விரும்பவில்லை யென்ற காரணத்தால் கழுத்தை நெரித்துக் கொன்றுவிட்டான். அப்போது நான் சென்றேன் (நீரைக்குப் பின்னால் குழப்பமானத்தும்) தக்கன்வேள்வியை அழித்த இடபக்கொடியொன் வெல்க. கிரெள்ஞ்ச மலையைத் துளைத்த சண்முகன் வெல்க. இப்பரந்த உலகை வென்று சத்துருக்களை நாசஞ் செய்து வெள்ளி மலைக்கொடியுயர்த்திய ஆரியகன் வெல்க.

சர்வி:- (திடீரென்று தேவன்றி) ஓ! மக்களே! பாலக மன்னை ஜைக் கொன்றுவிட்டோம். ஆரியகளை மன்னாகுக முடிசூட்டிவிட்டோம். நிர்மாலியத்தை ஏற்பது போல அரசனின் ஆஜையைச் சிரமேற் கொண்டோம்.

இப்போது விசனமுற்றிருக்கும் சாருதத்தனைக் காப்பாற்றப்போகிறோம். சேஜையோ நன்மந்திரியோ இல்லாத அந்த அரசனைக் கொன்று, பிரசைகட்குப் பெரிதும் நம்பிக்கையுண்டாக்கி, எதிரியின் ராச்சியம் முழுவதையும் கைப்பற்றி, இந்திரன் ராச்சியம் போல ஆதிபத்தியத்தைப் பெற்றுவிட்டோம். (முன்னுல் பார்த்து) இந்தச்சனக்கூட்டத்தில் அவரைக் காணலாம். உத்தமச்சாருதத்தரின் உயிரைக் காப்பாற்றமுடியுமா? நம் அரசனின் முயற்சி பலிக்குமா? (விரைவாய்ச் சென்று) முட்டாள்களே! விலகுங்கள். (பார்த்துச் சந்தோஷத்துடன்) வசந்தசேஜை சாருதத்தர் இருவரும் பிழைத்தார்கள். எமது அரசனின் மனோரதம் நிறைவேறிவிட்டது. பலகாலத் துக்குப் பின் இன்று சாருதத்தரைக் காண்கிறேன். துன்பமென்ற எல்லையற்ற கடலில் கிரகணம் நீங்கிய சந்திரன் போல மிக்க ஒளியுடன் பிரகாசிக்கிறார். நல்ல கட்டமைந்த தோணியைப்போல உயர்குணமும் உத்தம நலன்களும் பொருந்திய அன்புடையானின் துணையால், துன்பக் கடலைத்தாண்டிலிட்டார். நான் அவருக்குப் பெரும்பாதகஞ்செய்து விட்டேன். அவர் முன்னால் எப்படிச்செல்வது? போகட்டும். எதற்கும் நேர்நேராகப் பேசுவதே நல்லது (அனுசி அஞ்சலியோடு வெளிப்படையா) உத்தமச்சாருதத்தரே!

சாருதத்:- யாரப்பா நீ

சர்வி:- உங்கள் வீட்டையடைத்து அடைக்கலமாக வைத்த ஆபரணத்தைக் களவுடுத்துப் பெரிய பாதகத்தைச் செய்தவன் நான்தான். என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

சாருதத்:- இல்லை. இல்லை; நீ எனக்கு அதனால் நன்மையேபுரிந்தாய் (கழுத்தைத் தழுவிக்கொள்ளல்)

சர்வி:- வேள்விச்சாலையிள் வேள்விப்பசுவைக் கொல் வது போல உத்தமரான ஆரியக மன்னன் குலத் தையும் மானத்தையும் காப்பாற்ற அந்தப் பால் களை இன்று கொண்றுவிட்டார்.

சாருத்த:- இடையர் சேரியிலிருந்து பிடித்து வந்து பாலகமன்னால் காரணமின்றி நிலவறையில் அடைத்துவைக்கப்பட்டு உன்னால் விடுவிக்கப் பட்ட அந்த ஆரியகன்தானே.

சர்வி:- ஆம்

சாருத்த:- நல்லது நல்லது.

சர்வி:- மகுடாபிஷேகங்க் செய்யப்பட்டதும் தங்கள் நண்பனுண ஆரியகன் உச்சைனியிலே வேணுநதிக் கரையிலுள்ள குசாவவதியென்ற ராச்சியத்தைத் தங்களுக்கு வழங்கியிருள்ளார். ஏற்றருள்க. (திரும் பிப் பாந்து) அடே! அந்தப் பாவி, நாட்டின் கொள்ளைக்காரப் பயல், சகாரனைக் கொண்டுவாருங்கள். (திரைக்குப் பின்னால்) சர்விலகர் கட்டளைப் படியே.

சர்வி:- ஐயனே! இந்த அரசு தங்கள் குணநலத் தால் கிடைத்தது. ஆதலால் நீரே அதை அனுபவிப்பீராக (என்று ஆரியகமன்னன் கட்டளையிடுகிறான்)

சாருத்த:- என்ன? என் குணநலத்தினாற் கிடைத்ததா? (திரைக்குப் பின்னால்) அடே! டே! அரசமைத்து னனே! வா! வா! உன் திருட்டுத்தனத்தின் பல ஜைப் பெறு. (நைகளைப் பின்னால் கட்டியபடி காவல்குழுச் சகாரன் வருதல்)

சகா:- என்ன ஆச்சரியம்! கட்டுமீறிய கழுதையைப் போல, இவ்வளவு தூரம் சென்றபின், விசர்நாய் போல என் ஜைப் பிடித்துக் கட்டிக் கொண்டு வரு

கிருர்களே! (நாலுதிசையும் பார்த்து) இதோ எல் லாத்திசையிலும் இந்த அரசமைத்துனனை நெருக் குகிருர்கள். உதவியற்ற நான் இப்போது யாருடைய உதவியைப் பெறுவேன். (சிந்தித்து) ஆகட்டும். சரணமென்று வந்தவர்க்கு அபயமளிக்கும் சாரு தத்தரை அனுகுவேன் (அனுகி) உத்தமச்சாருதத் தரே. அபயம் அபயம் (காலில் விழுதல்) (திரைக்குப் பின்னுல்) உத்தமச் சாருதத்தரே விடுங்கள் விடுங்கள் நாமவனைக் கொல்வோம்.

சகா :- (சாருதத்தனைப் பார்த்து) உதவியற்றவர்க்கு உதவி யானவனே. என்னைப் காப்பாற்று.

சாருதத் :- (அனுநாயத்தோடு) சரணடைந்தவனே! அபயம் தந்தேன். பயப்படாதே.

சர்வி :- (கோபத்துடன்) சாருதத்தர் பக்கத்தில் அவனை விடாதேயுங்கள். அப்புறப்படுத்துங்கள் (சாருதத்தைப் பார்த்து) இந்தப்பாவிக்கு என்ன தண்டனை விதிக்கவேண்டும். கூறுங்கள். இறுகக் கட்டி இழுக்கவேண்டுமா? அல்லது நாய்களுக்கு உணவாகப் போடுவோமா? கழுமரத்தில்லற்றிவிடுவோமா. அல்லது அரிவாள் கொண்டு அரிந்து விடுவாமா?

சாருதத் :- நான் சொன்னபடி செய்வீர்களா?

சர்வி :- அதிலென்ன சந்தேகம்.

சகா :- துரையே! சாருதத்தரே உங்களைச் சரணடைந்தேன். காப்பாற்றுங்கள்; காப்பாற்றுங்கள். தங்கள் பெருமைக்கேற்றபடி செய்யுங்கள். இப்படி நான் இனி ஒருபோதும் பிழை செய்யமாட்டேன். (திரைக்குப்பின்னுல்) நகரவாசிகளே! அவனைக் கொல்

ஹங்கள். அவனை இன்னும் ஏன் உயிரோடு வைத் திருக்கிறீர்கள். (சாருத்தந் கழுத்திலிருந்த கொலை மாலையை வசந்தசேனை கழற்றி சகாரனிடம் ஏற்றல்).

சகா :- தாசி வயிற்றில் பிறந்தவளே! பொறுத்துக் கொள்; பொறுத்துக்கொள். நான் இனிமேல் உன் ஜெக் கொல்லமாட்டேன். என்னைக் காப்பாற்று.

சர்வி :- அடே! அவனை அப்புறப்படுத்துங்கள். உத் தம சாருத்தரே கட்டளையிடுங்கள். இந்தப் பாவியை என்ன செய்யவேண்டும்.

சாருத்த :- நான் சொன்னபடி செய்வீர்களா?

சர்வி :- அதிலென்ன சந்தேகம்.

சாருத்த :- சத்தியமாகவா?

சர்வி :- சத்தியமாக

சாருத்த :- அப்படியானால் சீக்கிரம்

சர்வி :- கொன்றுவிடவா?

சாருத்த :- இல்லை; இல்லை; விடுதலை செய்யுங்கள்.

சர்வி :- எதற்காக?

சாருத்த :- அபயமடைந்தவன் எதிரியானாலும் ஆயுதத் தினால் கொல்லக்கூடாது.

சர்வி :- அப்படியானால் நாய்களுக்கு உணவாக்கு வோம்.

சாருத்த :- அன்பினுற் கொன்றுவிடுவோம்.

சர்வி :- ஆகா ஆச்சரியம்! என்ன செய்யவேண்டும்; ஐயனே சொல்லியருளுக.

சாருத்த :- விடுதலை செய்யுங்கள்

சர்வி :- விடுதலை செய்துவிட்டோம்.

சகா :- தப்பினேன். உயிர் பிழைத்தேன் (காவல ரோடு செல்லுதல்) (திரைக்குபிள்ளுல் கலகல சத்தம்) (திரைக்குப்பிள்ளுல் மறுயடியும்) இதோ, உத்தமச் சாரு தத்தர் மனைவி தூதை காலிலும் முன்றுள்ளிலும் பற்றி இழுக்கிற மகனைக்கூட உதறித்தள்ளிவிட்டுக் கண்ணீர் சோரச்சூழ்ந்து நின்று தடுக்கும் மக்களையும் பொருட்படுத்தாது நெருப்பில் விழப்போகிறுள்.

சர்வி :- (காதுகொடுத்துக்கேட்டுத் திரையை நோக்கி) என்ன சந்தனகன் வந்துவிட்டானு? சந்தனகா இதென்ன குழப்பம்.

சந்த :- (புகுந்து) என்ன? சாருதத்தருக்குத் தெரியாதா? அரண்மனைக்குத் தெற்கே பெரிய சனக் கூட்டம். நான் அந்த அம்மாளிடம் “அம்மா இந்தக் கொடுஞ்செயலை விடுங்கள். சாருதத்தர் உயிரோடுதானிருக்கிறார்” என்று சொன்னேன். துக்க மிகுதியினால் அவர் நான் சொன்னதைக் கேட்கவில்லை, நம்பவுமில்லை.

சாருதத் :- (துயருடன்) அன்பே! நான் உயிரோடிருக்க நீ ஏன் இவ்வாறு செய்கிறோம். (மேலே பார்த்து நீண்ட பெருமுச்சுவிட்டு) ஒழுக்கமே உருவானவளே! உன் உயர்நலம் இந்த உலகுக்குப் பொருத்தமுடைய தன்று. கற்புக்கரசியே! உன் பதியாகிய என்னை இங்கே விட்டுவிட்டு நீ மறுமையில் எவ்வாறு இன்ப மடைவாய் (மயங்குதல்)

சர்வி :- ஜ்யோ, கஷ்டமே! அங்கே விரைந்துசெல் வதைவிட்டு விட்டு உத்தமர் இங்கே மயங்கி விழுந்து விட்டார். ஆ! கஷ்டமே. முயற்சியெல்லாம் வீணைய் விட்டதே! வீணைய் விட்டதே!

வசந்த :- உத்தமரே! எழுந்திருங்கள். அங்கே சென்று அம்மணியைத் தடுக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால், பதறிச் செய்யும் காரியம் சிதறிப்போய்விடும்.

சாருதத :- (முங்கை தெளிந்து எழுந்து) ஆ! அன்பே! எங்கேயிருக்கிறுய்? சொல்லு.

சந்தனங்கள் :- இப்படி வாருங்கள்; இப்படி (எல்லாரும் போதல்) (முன் கூறியபடி தூதையும் தாயின் முன்தானை யைப் பிடித்துக்கொண்டு ரோக்சேனனும் அவர்களைத் தொடர்ந்து விதுஷ்டங்களும், ரதனிகையும் வருதல்)

தூதை :- (கண்ணோடு) குழந்தாய்! விடு என்னை. என்னைத் தடுத்துத் தொந்தரவு செய்யாதே. பதி யைப்பற்றிய அமங்களமான செய்தி என்னை வாட்டுகிறது. (எழுந்து ஓலையை இழுத்துக்கொண்டு அக்கினியை அனுகுதல்)

ரோக்சேனன் :- அம்மா; நில் நானும் வருகிறேன். நீயில்லாமல் நான் எப்படி உயிர்தரிப்பேன். (விரைந்து சென்று ஆடையைப் பற்றுதல்)

விதூஷ :- நீ ஒரு அந்தணப்பெண். பதியின்றித் தனி யச் சிதையேறுவது பாவமென்று சாத்திரங்கள் கூறும்.

தூதை :- ஆரியபுத்திரரைப்பற்றி அமங்களமான சொற்களை கேட்பதிலும் இந்தப்பாபத்தைச் செய்வது மேல்.

சர்வி :- (முன்னுல் பார்த்து) அம்மணி அக்கினிக்கு வெகு சமீபத்திலே போய்விட்டார். சீக்கிரம், சீக்கிரம் வாருங்கள். (சாருதத்தன் விரைந்து வருதல்)

தூதை :- ரதனிகா குழந்தையைப் பிடித்துக்கொள். நான் என் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவேன்.

சேடி :- (கருணையோடு) நானும் அம்மா செய்வது போலவே செய்வேன்.

தூதை :- (விதூஷகனைப் பார்த்து) ஐயனே! தாங்கள் குழந்தையைப் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள்.

விதூஷ :- (துக்கத்தோடு) மனதிலிருப்பதை நிறைவேற்றும் கருத்தில் ஈடுபடும் ஒருவர் பிராமணர்க்கு முதலிடம் கொடுக்கவேண்டும். எனவே, இதில் நானே முதலிடத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்.

தூதை :- என்ன! இருவரும் என் சொல்லைக் கேட்க வில்லையே. (குழந்தையைத் தழுங்கிகொண்டு) குழந்தாய் எங்களுக்கு எள்ளுந் தண்ணீரும் இறைப்பதற்கு நீயே உன்னைக் கவனமாகப் பேணிக்கொள். வீண் மனோரதத்தினுலென்ன பயன்? விஷயம் கைகடந்து விட்டது.(பெருமுச்சுவிட்டு) என் பதி உன்னைப் பராமரிக்கமாட்டார்.

சாருதத் :- (கேட்டு விறந்துவந்து) என் மகனை நானே பராமரிப்பேன். (பாலனைக் கைகளால் தூங்கி மார்போட்டினாத்தல்)

தூதை :- (பார்த்து) என் பர்த்தாவின் குரல்! என்ன ஆச்சரியம்! (மறுபடியும் கூர்ந்து கவனித்து) நம்மதிஷ்டமாக என் பர்த்தாவே வந்துவிட்டார்! நல்லது! நல்லது!

குழந்தை :- (மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்து) அதிசயம்! அப்பா என்னை முத்தமிடுகிறூர். (தூநதங்கு) அம்மா துன் பம் நீங்கிறறு. அப்பாவே என்னைப் பரிபாலிப்பார். (கட்டுத்தழுவல்)

சாருதத் :- (தூநதையைப் பார்த்து) ஆ! அன்பே! உன் அன்பன் உயிரோடிருக்கும்பொழுது ஏனிந்தக்

கொடுந்தொழிலில் கடுபட்டாய். சூரியன் மறையு
முன்னரே தாமரை தன்னிதழ்களை மூடிவிடுமா?

தூதை :- அதனுலேதான் சூரியன் அவற்றை முத்த
மிடுகிறுன்.

விதூஷ :- (பார்த்து மகிழ்ச்சோடு) ஹீ! ஹீ! போ! இந்த
என்னுடைய கண்களாலேதான் என்னரிய நண்ப
ஜினப் பார்க்கிறேனு? கற்பின் திறன் இருந்தவாறு
எப்படி? அக்கினிப்பிரவேசம் செய்வேனன்ற
உறுதியொன்றினுலேயே இனிய பர்த்தாவின்
சேர்க்கை அவருக்குக் கிடைத்துவிட்டது (சாருதத்
நூருப் பார்த்து) வெல்க சாருதத்தர். வெல்க என்
இனிய நண்பன்!

சாருதத் :- மைத்திரேயா; இங்கே வா. (தழுவுதல்)

சேடி :- என்ன உலகமிது; ஜயனே வணக்கம்.
(சாருதத்தன் பாதத்தில் விழுதல்)

சாருதத் :- (முதுகில் தட்டிக்கொடுத்து) ரதனிகா! எழுந்
திரு (எழுந்திருத்தல்)

தூதை :- (வசந்தசேளனயைப் பார்த்து) நல்லகாலம். என்
தங்கை சுகமாயிருக்கிறுள்.

வசந்த :- இப்போது நான் சுகமடைந்துள்ளேன்.
(இருவரும் தழுவிக்கொள்ளல்)

சர்வி :- நல்லகாலம் உத்தமச்சாருதத்தரின் நண்பரெல்
லாம் சுகமாயிருக்கிறுர்கள்.

சாருதத் :- நீ செய்த நன்மையினால்.

சர்வி :- அம்மா வசந்தசேனே,! அரசன் தங்கள்மீது
அருள்கூர்ந்து குடும்பப்பெண் என்ற அந்தஸ்தைத்
தங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறுர்.

வசந்த :- ஐயனே! கிருதார்த்தங்களேன்.

சர்வி :- (வசந்தசேனையின் தலையில் திருமிட்டுச் சாருதத்தனைப் பார்த்து)

இந்தப் பிக்குவுக்கு என்ன செய்யவேண்டும்.

சாருதத் :- அடிகளே! தங்கள் விருப்பமென்ன?

பிக்கு :- உலகின் நிலையாமையை எண்ண எண்ணத் துறவுதான் மேலான மார்க்கமென்ற நம்பிக்கை என் மனத்திலே பல மடங்கு வழுப்பெற்று விட்டது.

சாருதத் : நண்பா, இவர் துறவில் நிலைத்துவிட்டார். உலகிலுள்ள எல்லா விகாரங்களுக்கும் குலபதியாக இவர் நியமிக்கப்படல் வேண்டும்.

சர்வி :- தாங்கள் சொல்லியபடியே.

பிக்கு :- நல்லது; நல்லது

வசந்த :- நான் இப்போது உயிர்பெற்றுவிட்டேன்.

சர்வி :- தாவரகளை என்ன செய்வோம்.

சாருதத் :- அவன் அடிமைத்தன்மையை நீக்குவோம். இச்சண்டாளர் எல்லாச்சண்டாளர்க்கும் தலைவராக நியமிக்கப்படவேண்டும். சுந்தனகளைக் காவலர்க்குத் தலைவருகை நியமிக்கவேண்டும். அரசமைத் துனன் செய்த கடமை யெல்லாம் இவன் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டும்.

சர்வி :- அப்படியே, ஆனால் சகாரனை விட்டுவிடுங்கள்; அவனை நான் வேலை தீர்த்துவிடுகிறேன்.

சாருதத் : சரணமென்று வந்தவனுக்கு அபயமளித்து விட்டோம்.

சர்வி :- வேறென்ன தங்கள் விருப்பம். கூறியருள்வீர்.

சாருதத் :- இதைவிட வேறென்ன வேண்டும். என் பெயர் களங்கமற்றதாக்கப்பட்டது. என் காலில் விழுந்த பகைவனுக்கும் விடுதலையளித்துவிட்டேன். பகைவரை வேரோடு களைந்து என் நண்பன் ஆரியகன் உலகில் அசைவன்றி அரசாட்சி செய்கிறுன் என் அன்புக்குரியவனை மறுபடியும் பெற்றுவிட்டேன். என் நண்பனுடைய ஆரியகனின் நட்பைக் கொண்ட நீ என் நண்பனுடைய. உன்னைக் கேட்பதற்கு இன்னுமென்ன இருக்கிறது? கிணற்றை இறைக்கும் யந்திரவாளிகளிற் சில, நீரை ஊற்றும்; சில நீரை நிரப்பும்; சில உயரும், சில தாழும் சில விழும், சில சரியும். இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று மாருனவற்றை ஒன்றுசேர்க்கும், விதியின் விளையாட்டு இப்படிப்பட்டதே, எனவே.

பரதவாக்கியம் :- ஆனினம் பாலை நிறையப் பொழிகமாநிலம் எல்லா விளைவுகளையுந்தருக. வான் முகில் வழாது பெய்க. குடிகளெல்லாம் மகிழ்ச்சிபெறக்காற்றுவீசுக. குறைவிலாதுயிர்கள் வாழ்க. அந்தணர் என்றும் வந்தனை பெறுவாராக. நல்லவர் செல்வம் பெற்று வாழ்க. அரசன் பகைவரை வென்று அறநெறியில் அரசாள்வானுக (எல்லாரும் போது)

“முடிவு” என்னும் பத்தாம் அங்கம் முற்றும்

“பொம்மைவண்டி” யென்னும் மிருச்சகடிகம் முற்றும் சூத்திரகவிசய்த பொம்மைவண்டியென்ற இந்நாடகத்தை வடமொழிமூலத்திலிருந்து நாடக அரங்குக்காகத் தமிழில் ஆக்கியவர் நவாலிஸர்

சே. நடராசன்,

சுபம்.

